

FRENK LARAMI

DOCK HOLIDAY

BROJ 383 • CENA 51,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
5. maj 2006.

PRERUŠENI OTMIČARI

★ DOK HOLIDEJ ★

383

Frenk Larami

PRERUŠENI OTMIČARI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 383

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

THE BUCKSKINNERS

Recenzija i adaptacija

Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 26. IV 2006.

Tržište: 5. V 2006.

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (05)

**DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint,
1972-, - 21 cm. (Edicija vestern romana)**

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d. o. o. , Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – THE BUCKSKINNERS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

El Solo je stvarno lud, pomisli Holidej. Da, da, to mora da je tačno i nije u pitanju nikakvo preterivanje. Tek tada je shvatio zašto je krčma bila tako prazna i tiha, iako bi, s obzirom na doba noći i mesto gde se nalazi, bilo normalno da u njoj sve vri. Još prethodne večeri, kada je prenoćio u ovoj gostionici, Holidej se zapitao kako da na toj prometnoj i važnoj raskrsnici puteva, sa juga, zapada i istoka, na ovom mestu već odavno nije iznikao bar manji grad... Jer, koliko je i sam znao, gradovi su nicali i na mestima gde je promet bio znatno manji. Sada je shvatio da je razlog za to isti kao i razlog zbog koga je krčma bila prazna i tiha kao da je na groblju.

Naime, niko nije želeo da bude u blizini suludog i moćnog rančera Miguela Ernandesa Kontrada Des Rivere, poznatijeg pod nadimkom El Solo. Njegov posed od nekoliko stotina hiljada akara pašnjaka protezao se između reke Rio i Punta Del Brasos, skoro kao neko malo kraljevstvo. Naravno da niko nije želeo da se nastani na mestu na kojem bi bio izložen besomučnim hirovima suludog moćnika. Toga dana posle doručka, Holidej je upoznao El Sola koji je dojahao iz prerije praćen svitom od pola tuceta revolveraša naoružanih do zuba; među njima se nalazio i jedan čovek, mršav, lisičijeg lica, obučen u za to mesto neprikladno odelo, odnosno tamni

sako, štraftaste pantalone i derbi šešir, nešto što je više odgovaralo trgovačkom putniku, nekom nadržlekaru, nego čoveku iz prerije.

Što se tiče El Sola, za njega bi se moglo reći da je svojom pojavom i držanjem ostavljao utisak čoveka kome je stalo do spoljnog izgleda i pompe. On je možda bio uobražen, tašt i samoljubiv, ali kako je tog trenutka Dok pomislio, te osobine nisu bili lišeni ni mnogi drugi ljudi. Tako se desilo da je bez mnogo razmišljanja prihvatio El Solov poziv i seo za sto prekriven zelenom čojom. Krčmar zagonetno ravnodušnog lica značajno ga je pogledao spuštajući na sto nov neotvoren špil karata, ali nije rekao ništa. Tek kasnije je Dok zaključio da je on znao kako će se stvari razvijati i da takvu „predstavu“ nije gledao prvi put. Što se samog Holideja tiče, on tada nije ni slutio da će ta partija biti najneobičnija partija pokera koju je odigrao u životu.

U stvari, prvih nekoliko deljenja prošlo je u uobičajenom odmeravanju. Ulozi su bili relativno mali i igralo se sa promenljivom srećom. Ali, kada je posle jedno pola sata El Solo dobio prvi značajniji iznos, rančerove čudno zamučene oči blesnule su neobičnim, prilično opasnim sjajem.

Od tada pa nadalje, El Solove oči su neprestano zbunjivale Holideja. Još od

trenutka kada mu se predstavio, te oči zasenčene nekom ledenom izmaglicom skrivale su sve misli i osećanja tog čudaka, čoveka inače dosta pristojnog držanja. Mada su ga posmatrale sasvim mirno, bilo je u njima nečeg neodređenog i pritajenog, bez onih nervoznih treptaja karakterističnih za labilne osobe. Moglo se reći da je onaj koji ih je posmatrao imao utisak da će se svakog trenutka prevrnuti u upalim očnim dupljama. Za iskusnog kockara poput Doka koji je iz širenja zenica ili podrhtavanja očnih kapaka čitao misli i namere svojih partnera, igra El Solovih očiju bila je potpuno neuhvatljiva. Zbog toga je, prvi put u toku poslednjih nekoliko godina, on igrao partiju bez uobičajene sigurnosti, tako reći na slepo, oslanjajući se samo na instinkt i logiku. Ipak, kako je partija odmicala, sreća ga je sve više služila. No, u ovoj situaciji ta sreća je značila nesreću.

Kada je dobio prvi krupniji ulog, El Solove oči su čudno blesnule. Desilo se to iznenada, kao što iz dubokog grotla jurne mlaz usijane lave. Naravno, igra je nastavljena, a sreća je sve više prelazila na Holidejevu stranu tako da je iz deljenja u deljenje Solo postajao sve ćutljiviji. Kasno poslepodne, kada je izgubio jedan krupniji ulog, El Solo je nekoliko puta žmirnuo, dok mu se lice čudno zgrčilo.

Videvši ovu reakciju, Dok pomisli kako je došlo vreme da prekinu igru.

– Čini mi se da je dosta – rekao je mirno. – Pošto sam ja na dobitku, imate pravo na revanš – dodao je premeštajući gomilu zlatnika. – Može sutra ili nekom drugom prilikom, odnosno, kada se ponovo budemo sreli.

– A ne, mister Holideje – odvratio je Solo glasom koji je ličio na režanje izgladnelog vuka – revanš ćemo odigrati sada i to odmah!

Naravno, Doku je tada postalo jasno da će sa El Solom imati grdni neprilika. Jer, uprkos njegovom elegantnom odelu i finom držanju, radilo se o gnevnom gubitniku i Holidej je iz iskustva znao kako neko od učesnika u takvim partijama veoma često može da završi na groblju. U tom trenutku shvatio je rančerove lagane i usiljene pokrete kao i atmosferu prividnog mira i tišine koja je već duže vreme vladala u salunu. Naime, ljudi su dolazili, ispijali piće i odlazili tako da nije bilo one uobičajene vreve i živosti. Sve to nije mirisalo na dobro, a njegove najcrnje slutnje potvrđivalo je smrknuto lice krčmara i njegovo upadljivo ćutanje.

– Kako god hoćete – prihvatio je najzad i pokretom ruke pozvao krčmara da donese novi paket karata. – Onda... da nastavimo.

El Solo je kratko klimnuo glavom i izbegao da ga pogleda pravo u oči. Krčmar je doneo nov špil i udaljio se neprestano držeći pognutu glavu. Ni on se nije usudio da se sretne sa Dokovim pogledom.

Ponovo su počeli i Holidej je nastavio da dobija. Jedan za drugim, osvojio je nekoliko značajnih „potova“ i olakšao El Sola za više od hiljadu dolara. Bogati rančer je sve više bledeo u licu, a njegove oči, sada već prilično zakrvavljene, imale su ludački sjaj. Meksikanac više nije ličio na nadmenog bogatog džentlmena, već na osobu čiji su nervi dovedeni do najvišeg usijanja.

Naravno, El Solo nije voleo da gubi! To nije bilo zbog novca, već zbog toga što je poraz vređao njegovo bolesno poimanje sopstvene veličine. Jednom rečju, taj čovek je bio manijak, pravi bolesnik, osoba koja je patila od manije veličine. To saznanje odjednom je Doku otvorilo oči i on je shvatio da je u težem položaju nego što je mislio. Ne gubeći prisustvo duha, prividno mirno je nastavio igru, ali je sve vreme grozničavo razmišljao šta da učini... Ne okrećući glavu, pažljivo je osmotrio odaju i zaključio da osim El Solovih ljudi i krčmara u salunu nema gotovo nikoga. Naime, četvorica rančerovih revolveraša sedela su za jednim stolom u uglu, a dvojica su stajala levo i desno od Holideja i sa rukama na drškama revolvera, neprestano ga držali na oku. Čoveka lisičijeg lica nije mogao da vidi, ali verovatno se i on nalazio u blizini.

Bio je El Solov zarobljenik!

Sada mu je sinulo: bio je u kandžama ludaka koji ga neće pustiti sve dok ne sakupi dovoljno dokaza o svojoj superiornosti. Možda čak ni onda, jer nije bilo sigurno da će takva osoba ostaviti u životu svedoka svog poraza.

Grčevito razmišljajući, Dok je jednog trenutka došao na spasonosnu ideju. Pa, ništa lakše! Počeće da gubi i El Solo će dobiti traženo zadovoljenje. Tako se i desilo; Holidej je lagano počeo da ostvaruje plan pazeći da ulaženjem u sumnjive duele ne izazove podozrenje svog suludog protivnika. Ali, ma koliko da se trudio, to mu nije pošlo za rukom. Jer, kao što kod umno poremećenih osoba često biva, El Solo je u jednom trenutku genijalne pronicljivosti prozreo Holide-

jevu nameru i pocrvenevši od gneva, tresnuo šakom o sto.

– El Solo nije glupo derište koje se može zavarati takvim trikovima, mister Holideje. Ako ne nastavite igru onako kako smo počeli, dajem vam reč da nikada više nećete odigrati nijednu partiju pokera!

Nastao je potpuni tajac. El Solovi revolveraši, verovatno naviknuti na ovakve prizore, jedva da su se pomerili. Oni su dobro poznavali svog gospodara i znali su za njegovu bolesnu strast. A onda je, u mrtvoj tišini, kao pucanj odjeknuo glas:

– Tekilu, krčmare.

Te reči izgovorio je čovek čije prisustvo niko nije primetio. Naime, niko nije mogao da kaže kako je ušao i došao do šanka, jer je krčmareva pažnja bila usredsređena na kockarski sto, mada se trudio da to ne bude uočljivo. Ali, ako su te reči nekoga iznenadile, onda je to bio Dok Holidej. U stvari, iznenađenje nije bilo izazvano samim sadržajem reči, već glasom koji ih je izgovorio.

Zato u prvom trenutku nije mogao da poveruje svojim ušima; no, kada je jedva neprimetno okrenuo glavu bio je siguran da se nije prevario. U stvari, te reči je izgovorio niko drugi do njegov dobar poznanik, federalni šerif Kejn Lejvin. Naravno, Dok nije mogao ni da pretpostavi kako se on našao u ovoj usputnoj usamljenoj krčmi na severu Meksika... Ali, to sada i nije bilo važno. Mnogo značajnije bilo je to što je njegovo prisustvo istog trena za Holideja postalo slamka spasenja koju mu je sudbina dobacila.

Zbog toga je sada grozničavo razmišljao. Ako je to Lejvin, morao je da ga

vidi, a s obzirom da je bio prilično oštro-uman, morao je da shvati u kakvom je položaju. Dakle, dvojica protiv sedmorice; nesrazmerna je bila ogromna, ali ne i nesavladiva. Ako bi zajednička akcija bila maksimalno sinhronizovana, onda bi se moglo reći da sve šanse za uspeh nisu izgubljene. No, morao je Lejvinu nekako da se obrati, odnosno da mu znak da bude spreman.

Lagano je izvadio tabakeru i uzevši cigaru, pipnuo se po džepu tražeći palidrvce. Ne našavši ga u džepu od prsnika, okrenuo se prema revolverašu sa svoje leve strane i pritom se njegov pogled susreo sa Lejvinovim. Držeći čašu tekile u levoj ruci, šerif je do pola sklopio očne kapke davši time Holideju znak da je sve razumeo. Dok se onda okrenuo i držeći karte u ruci pogledao El Sola koji je zurio u njega zažarenim, ludačkim pogledom. Istog trenutka, iza njegovih leđa odjeknuo je Lejvinov samouveren glas.

– O kej, Dok, držim ih na nišanu.

Holidej je spustio karte i skočivši sa stolice zakoračio dva koraka u levo, tako da se našao na istoj strani sa Lejvinom. Istovremeno se mašio kolta, ali pre nego što ga je izvukao, oružje federalnog šerifa dva puta je zagrmelo. Revolveraši koji su do tog trenutka stajali iza njegovih leđa srušili su se poneti snagom udara tanadi, ali jedan od njih ipak je uspeo da ispali hitac koji je zaparao Holidejev sako i okrznuo ga po ramenu.

Dok je instinktivno kleknuo i okrenuo se udesno, tačno prema uglu u kome su sedela četvorica El Solovih revolveraša. Otuda je snažno zapraštalo, a odmah zatim njegovo oružje je bljuvalo vatru tako

da se odaja zatresla od grmljavine pucnjeva. Kuršumi su zujali kroz vazduh odbijajući komade iverki od prevrnutih stolova, malter sa zidova i razbijajući flaše i čaše poređane na policama iza šanka. Ali, to je trajalo samo nekoliko sekundi, jer se Dokovom koltu pridružio i Lejvinov revolver tako da su već sledećeg trenutka četvorica rančerovih revolveraša izrešetana ležala na podu.

Još odjek pucnjave u odaji nije ni zamro, a Lejvin je povikao:

– Holideje, levo!

Dok se munjevito okrenuo na tu stranu zapinjući palcem obarač kolta. Obuzet razračunavanjem sa revolverašima u trenu je zaboravio na El Sola koji je u međuvremenu potegao revolver i nanišanio na njega iz neposredne blizine. Sa veoma male udaljenosti video je kako El Solov kažiprst pritiska okidač. Munjevito se bacio u stranu pre nego što je revolver planuo, istovremeno pritiskajući i okidač svog kolta. Čudnom igrom slučaja dva pucnja su se tako slila u jedan. No, dok je El Solov hitac odneo Holideju šešir, njegov kuršum je pogodio Meksikanca tačno u grudi. Kao udaren maljem, El Solo je zamlatarao rukama i teturajući se na nesigurnim nogama, bio odbačen unazad do zida, rušeći na putu sve stolice i stolove. Njegovo beživotno telo snažno je udarilo o zid, a onda se skljkalo na pod.

U krčmi je odjednom zavládala tišina.

Kada je ustao i okrenuo se oko sebe Holideju je od gruvanja revolvera još zvonilo u ušima.

– Jesi li čitav, Lejvine? – upitao je čim se podigao.

– Naravno, prijatelju. Jesmo li ih sve „prikucali“?

– Jesmo, Lejvine; šestoricu plus El Sola.

Federalni šerif se podigao iza jednog oborenog stola i puneći revolver prišao Holideju. Dve pružene ruke čvrsto su stegle jedna drugu, a prijatelji su se samo pogledali i blago osmehnuli. Istoga trenutka iza jednog stola se začio sumnjiv šum i oni izvukoše oružje „na gotovs“. Bili su spremni da reaguju svakog sekunda.

Ali, čekali su i gledali kako iza ploče stola izviruje prestrašeno lisičije lice čoveka u tamnom sakou i štraftastim pantalonama.

– Molim vas, ne pucajte! – zavapio je ugledavši dvojicu sa zapetim koltovima. – Ja nisam... nisam sa njima...

– Ko si sad pa ti...? – upitao je Lejvin začuđeno, videvši da je smešni čovek nenaoružan.

– Ja? Ja sam Hovi Peper, artista.

– Pa, otkuda onda ovde? – dobaci Holidej radoznalo. – Video sam da si došao sa El Solom.

– Pa moje prisustvo se može objasniti umetničkim razlozima... – živnu čovečuljak. – U stvari, ja...

– Skrati! – dobaci Lejvin nervozno. – Skrati i kaži zašto si ovde?

– Pa... ja sam umetnik sa kartama. U cirkusu sam imao tačku sa mađioničarskim trikovima, pa me je El Solo video i pozvao k sebi da ga naučim nekim dobrim potezima – odvratio je Peper ponosno, ali je odmah zatim dodao očajničkim glasom: – Hm... to sam i uradio, ali posle toga više nije hteo da me pusti da odem. Molim vas, gospodo, spasavajte me odavde!

Prijatelji se zgledaše.

Čovek lisičijeg lica zbilja je podsećao na cirkuskog pajaca i Holidej se sažalio.

– Ali, zašto smo ti mi potrebni, čoveče? Možeš i sam poći kuda želiš...

On se sneveseli.

– Ovaj... baš i nije sve tako, ser. Ovo je zemlja El Sola i neće biti tako lako dokopati se Rija. Pre zore ovamo će sigurno stići grupa revolveraša kako bi proverila šta je sa Meksikancem. I sam njegov brat zna da je lud, ali ga ipak štiti i brine o njemu.

– Sto mu muka! – grmnuo je Lejvin. – Zašto nam to odmah nisi rekao? – dobacio je, dok je Holidej zgrabio Pepera za košulju na grudima i podigao ga u vis.

– Hajdemo, Dok! – dobacio je Lejvin.

– Naravno, što pre to bolje. Ali, šta da radimo sa ovim lupežom?

– Ne znam ni sam.

– Hm... mogao bi da im kaže gde smo otišli...

– Da, u pravu si. Onda će biti najbolje da ga ostavimo, ali ne živog – predložio je Kejn Lejvin i prineo cev revolvera Peperovoj glavi.

Čovekovo lice izobličilo se od straha.

– Ne, za ime božije, nemojte! – zavapio je. – Povedite me, neću vam biti na smetnji. Oh, samo do granice... ! Posle ću se snaći sam, kunem se!

Dok se mlako osmehnu.

– Stavljamo sebi teret na vrat, Hovi, ali neka ti bude. Dobro, de... odvešćemo te do Rija. Možda ćeš nam nekada u nečemu koristiti...

– Gracijas, mister Holideje! Gracijas...! Nećete zažaliti zbog ovoga.. – izgovorio je mršavko u jednom dahu.

– Za tebe će biti bolje da ne zažalimo – promrmljao je Lejvin.

Nekoliko minuta kasnije, sva trojica su nestala u noći. Lejvin je u ruci držao pušku, a Dok spremljen i zapet kolt sa drškom od slonovače. Obojica su znali da moraju biti maksimalno oprezni, jer je banda El Solovih revolveraša mogla pre jutra nekako nabasati na njihov trag.

*

Meksičko poreklo Dolores Disart ogledalo se u zlatastomrkoj boji kože, punim crvenim usnama, blistavim tamnim očima, kao i u sjajnoj crnoj kosi koja joj je u prirodnim talasima padala po ramenima. Dok je razgledala uvozu komodu od crvenog mahagonija u hjustonskoj prodavnici nameštaja, široko se osmehnula ugledavši visokog prodavca koji je, pun iščekivanja, stajao u blizini.

Iza nje, udaljeni samo nekoliko stopa, stajala su dva čoveka hladnih očiju, bezizražajnih lica i sa rukama na drškama revolvera. Zvali su se Slokam i Grant i imali su samo jednu obavezu: da budu telohranitelji, odnosno da brinu o sigurnosti Dolores Disart.

Naime, njen muž, Borden Disart bio je jedan od najvećih zemljoposjednika i stočara u Teksasu. Bio je trideset godina stariji od Dolores i na svoju mladu suprugu gledao je kao na vlasništvo, još jedan „trofej više“ koji je morao da bude dobro čuvan i zaštićen kako bi mogao dati punu protivvrednost za ono što je u nju investirano.

U slučaju Dolores, to je bila zaista pozamašna investicija koja je podrazumevala veliku svotu novca isplaćenu njenim roditeljima u Meksiko Sitiju, plaćanje koledža medicine koji je u Španiji

pohađao njen mlađi brat, mnogo vrednih primeraka nakita, bogatu garderoba najfinijih odevnih predmeta, dva arapska hata plus mnogobrojna svita njenih pomoćnica i posluge u velikoj kući na ranču izvan san Antonia. Niko ko ih je poznavao nije bio siguran šta je Dolores morala da da zauzvrat, ali svako u Teksasu i izvan njega znao je da Borden Disart nikada nije potrošio ni cent ukoliko nije izračunao da će za njega dobiti najmanja dva.

Grant i Slokam su posmatrali kako je Dolores uputila prodavcu onaj topli i privlačni osmeh, kao i uvek u sličnim slučajevima. Muškarac je uzvratio izrazom koji je značio da je spreman da za nju učini sve...

– Uzeću ovaj komad, gospodine – obratila mu se svojim privlačnim altom. – Za... sto dolara.

Osmeh na prodavčevom licu se odjednom zaledio.

– Oh, gospođo Disart! Zna li da je cena sto osamnaest dolara?

– To je cena za sve druge – složila se ona slatkim glasom. – Ali, ovo je za Borden Disarta. Pa, zar ne znate da on sve plaća gotovim novcem, gospodine? I zato očekuje sniženje. Mislim da sedamnaest dolara nije neprihvatljivo rešenje, zar ne?

– Ovaj... nažalost, jeste – odvrati prodavac zbunjeno, nelagodno pogledavši prema dvojici telohranitelja. No, dva čoveka su znala da nikako ne smeju da se mešaju u „poslovne poduhvate“ svoje gospodarice, odnosno, u ovakve ili slične bezazlene situacije u kojima je Dolores zaista uživala.

Tako je bilo i ovaj put. Naime, ponovo se nastavilo „slatko cenkanje“ koje

je prodavca dovodilo u sve nezgodniji položaj. No, mlada Meksikanka za to nije marila, uspevajući da nagovori prodavca da se odrekne gotovo cele provizije i pritom joj, iako to nije bilo uobičajeno, besplatno isporuči robu. Naravno, čovek je na početku uspešno odolevao, ali kada je koketna lepotica navela da će otići u konkurentsku radnju da bi obnovila nameštaj, razmišljanja više nije bilo.

Morao je da pristane, jer drugog izlaza nije ni imao.

*

Malo dalje, dole niz ulicu i nedaleko od dela grada sa javnim kućama, nalazila se kockarnica Velike Mame. U njoj se zaista samo kockalo i to u svim formama i oblicima. Na zahtev igrača vešti kelneri su donosili hranu i piće, mada nije bilo uobičajenog šanka. Što se Velike Mame tiče, ona nije zapošljavala žene; polagala je pravo na polovinu dobiti u javnoj kući tri bloka zgrada dalje i van toga nije htela da se petlja sa takvim stvarima.

Naime, ona je verovala u specijalizovanu zabavu, a javna kuća je bila samo to i ništa više. Čovek tamo nije mogao da dobije čak ni piće ukoliko nije rezervisao sobu na nekoliko dana i tek je tada mogao da traži još po koju uslugu od svoje dame, ali i ona je imala jasno određenu cenu.

Kockarnica je dosta dobro radila i donosila veliki dobitak. Velika Mama je u njoj zaposlila snažne redare koji su se brinuli da ne dođe do nereda. Na taj način radila je u saglasnosti sa zakonom, ali da bi ta saglasnost bila stopostotna

i sigurna, ona je gradskom šerifu prilikom njegovih noćnih obilazaka svake druge nedelje krišom davala po četrdeset i pet dolara na ime posebne nagrade.

Iako je bilo tek kasno popodne, lokal Velike Mame je već bio pun; ostalo je slobodno samo nekoliko stolova za faro. Iza jednog zasvođenog prozora sa zavesom, u odaji punoj ustajalog duvanskog dima, igrao se poker i partija je trajala već četiri dana. Neki igrači su ispadali iz igre, a na njihovo mesto su dolazili drugi koji su hteli da okušaju sreću: no, Borden Disart sedeo je tu od samog početka.

U jednom trenutku bogati rančer se namrštio zbog karata koje je držao u ruci. Bedne šanse, pomislio je razočaran: kralj, as, pub, sedmica, četvorka... A nisu bile čak ni iste boje... Mrmljajući, nezadovoljno je odbacio svih pet i pogledao čoveka koji je delio.

– Daj mi pet novih! – obratio mu se osorno, glasom promuklim od previše popušenih cigara i velike količine popijenog viskija. Šakom je pogladio već poraslu bradu i vidljivo se namrštio.

Kockar je zadržao bezizražajno lice dok mu je u očima blesnulo iznenađenje. No, nije ništa rekao već je mirno podelio karte stočarskom grofu. Kada ih je spustio na pepelom zamrljan stolnjak od zelene čoje, kockar je sačekao trenutak pre nego što je podelio karte drugim igračima. Čovek sa Disartove desne strane kupio je samo jednu zbog čega je bogati stočar skupio obrve i duboko uzdahnuo; ovaj sa druge strane kupio je sve, dok je treći odmahnuo glavom što je značilo da ostaje pri svojim kartama.

Zatim se delitelj preko stola nasmešio na Disarta, sa nagoveštajem pobeđničkog osmeha na licu. Pošto je uzeo tri karte za sebe i spustio ostatak špila, Borden Disart je lagano pokupio ono što je njegovo ne menjajući izraz lica tako da niko nije mogao da dokuči šta se dešava.

Ali, ovoga puta je imao sreće: kralj, devetka, pub, dama i desetka... Bože, pa imao je fleš! Pet karata u redu i sve u piku!

Naravno, bilo je u igri jačih kombinacija, ali Borden Disart je bio čovek naviknut na blefiranje. Zahvaljujući sposobnosti da blefira onda kada je to potrebno, uspeo je da se obogati i mnogo puta se izvuče iz teških situacija u koje je ponekad zapadao zbog raznih poslovnih transakcija. Bilo je trenutaka kada je, recimo, morao da interveniše sa nekoliko hiljada dolara, a u džepu nije imao više od jednog srebrnjaka. Blefiranjem je i tako nešto uspeo da prevaziđe, pa se i nehotice nasmejavao setivši se svega. Dakle, ako mu uspe da dobije ovu partiju tako što će preplašiti ostale i naterati ih da se povuku i bace karte, popustiće pred Doloresinim željama i dopustiće joj da otputuje u Španiju i vidi svog mlađeg brata. Da, zakleo se da će baš tako učiniti.

Sada se osećao sasvim sigurnim u pobedu.

– Vi otvarate, Bordene – rekao mu je bankar.

Disart se namršti.

– Valjda sam do sada naučio pravila igre, mister – rekao je i ljutito gurnuo prema sredini stola gomilu zlatnika od po deset dolara. – Neka ih neko izbroji – dodao je s prezirom, kao da je dodiri-

vanje novca bilo ispod njegovog dostojanstva. – Bilo kolika da je suma, otvaram tim iznosom.

Usledio je žagor i on se u sebi nasmejavao, jer su se dvojica igrača već upadljivo trгла. Znači, uspeo je da ih preplaši već na početku.

– Zaboga, mister Disarte! – dobacio je jedan od nameštenika kockarnice koji je brojao novac u zlatu. – Pa ovde ima oko sto dvadeset dolara!

– Ostavi ih tamo! – prasnuo je rančer, izazivački posmatrajući sve za stolom. – Time ja otvaram!

Disart je bio čovek koji je tek navršio pedesetu, krupan i veoma čvrst za svoje godine. Njegova gusta seda kosa bila je uredno začesljana na potiljku, a odelo jednostavno, ali veoma skupo. Pušio je cigare ručno pravljenе na Kubi, a na malom prstu desne ruke nosio vredan prsten sa krupnim dijamantom. Kopče na njegovom opasaču bile su od srebra i zlata, a par srebrnih mamuza na čizmama bio je njegov prepoznatljiv detalj. Naime, Borden Disart je bio čovek koji je čvrsto verovao u to da svetu treba pokazati kako raspolaže velikom gomilom novca.

Nekoliko trenutaka je za stolom vladala tišina puna iščekivanja.

– Hoćemo li već jednom nastaviti? – nestrpljivo je povikao Disart, glasom koji je ličio na rezanje. – Ideš li, Nolane?

Iako je potvrdno klimnuo glavom, čovek nije bio previše oduševljen. Još uvek je zabrinuto gledao u karte i oklevao.

– Ma hajde, već jednom! Imao si dosta vremena! Valjda znaš da li hoćeš da licitiraš ili ne! To će stajati sto dvadeset dolara plus onoliko za koliko budeš že-

leo da povećaš ulog. A sada, napred! Igra treba da se nastavi!

Nolan je uzdahnio, počeo pažljivo da broji papirne novčanice, dok je Disart stisnuo zube i u sebi opsovao. Kada je čuo komešanje iza zavesa na ulazu naglo je digao glavu čuvši poluglasan razgovor i neki njemu poznat glas. Onda je prosto poskočio sa stolice, jer je u zadimljenu prostoriju uletela Dolores. Svi, bez uzusetka, skočili su na noge i poklonili se čarobnoj Meksikanki.

– Šta ćeš ti ovde? – upitao je Disart, a oni koji su bili oko njega sa iznenađenjem su primetili da u njegovim rečima nije bilo one oštine kojom se njima obraćao. Jeste da mu je ton bio za nijansu oštiji od običnog razgovora, ali ne onoliko koliko su mislili, s obzirom na prekid igre.

Dolores je svima uputila osmeh, a onda se podigla na prste i ovlaš usnama dodirnula izbrazdan Disartov obraz. Nije izgledalo da je rančeru taj poljubac bio neprijatan, naprotiv; za tren se osmehnuo, ali mu se u očima nazirao tračak zlovolje.

– Kerida, videla sam nameštaj koji sam želela, možeš li da zamisliš? – obratila se lepotica svome mužu. – Jedna divna komoda od mahagonija uvezena iz Engleske i politirana trpezarija od kedrovine iz Nju Orleansa koja se prosto ne da opisati! Oh, politura je tako duboka i tako sjajna da deluje kao ogledalo. Nasloni stolica su engleski dizajn i urađeni u obliku ašova, baš onakvi kakvi su ti se dopali kada smo poslednji put bili u Njujorku. Zato...

– Koliko će da me košta to oduševljenje? – prekinuo je Disart ostajući bar spolja prividno miran.

– Pet stotina sedamdeset dolara.

– Štaa?

– Pa znaš, kupila sam ti originalni Katlerov rolo – pisaći sto od engleske orahovine, jednu divnu malu sofú koja će savršeno ići uz moj krevet, kao i jednu kutiju za pisaći pribor na sklapanje sa srebrnom inkrustacijom i...

Disart je ispružio ruku, okrenuo se prema stolu i pokupio „dobre“ dve šake zlatnika od dvadeset dolara..

– Evo, uzmi ovo – rekao je žurno. – Ne znam koliko ima, ali to je sve što ćeš sada dobiti, jasno? Otvori tašnu... dobro je, tako. A sada idi i nastavi svoju kupovinu. Kupi šta želiš, ali nemoj opet da me prekidaš u kartanju.

Dolores se koketno napućila i ponovo ga poljubila, sada zatvarajući tašnu obema rukama.

– Ali, Kerida – kazala mu je mazno.

– Ti igraš tu partiju već daniima, a za dva dana treba da se vratimo u San Antonio. Sigurno si zaboravio svoje obećanje da ćeš me voditi u pozorište...?

– Možda, možda... Ali, neću znati da li ću to moći ili ne ukoliko ne završim ovo deljenje. Imaš li nešto protiv? – upitao je i brzo se skljojao na stolicu. – Adios!

Iako je izgledala razočarana, Dolores je pokorno klimnula glavom i pozdravivši ostale, izgubila se između zavesa.

– Ako me još neko prekine za vreme partije, kunem se da ću zapaliti prokleti lokal! – ciknuo je Disart besno. Ostali igrači ga odmeriše shvativši da se s mukom uzdržavao dok mu je žena bila tu. U sebi je besneo i crveneo u licu, pa su slutili da u toku igre mogu očekivati izlive ovog sputavanog gneva.

– Licitirajte već jednom, za ime božije! – prasnuo je. – Šta čekate?

Najzad su nastavili i igra se brzo svela na njih trojicu: Disarta, bankara-nameštenika kockarnice i samouverenog građanina koji je rekao da se zove Bari. Ostali su se povukli i sada, još uvek znojavi i napeti, posmatrali borbu između ove trojice.

Disart je odmeravao službenika kockarnice i drugom rukom gurao gomilu zlatnih novčića prema centru stola.

– Plaćam i podižem za još sto dolara – dobacio je Bari i pri tom se nekako kiselo nasmešio. – Da li biste sada želeli da vidite naše karte, Disarte?

– Naravno da bih želeo! – dobaci rančer i gurnu još jednu gomilu ka srediini. – Nego, evo... plaćam i podižem za još onoliko koliko tu ima. Izbroj, Čarli.

Pomoćni krupije koji je stajao u blizini baš zbog ovakvih slučajeva hitro je prišao i počeo veoma vešto da slaže i broji. Za to vreme, Disart je nestrpljivo dobio po ivici stola, streljajući drugu dvojicu ostrim pogledom i odajući utisak čoveka koji je pred velikom odlukom. Što se tiče Barija, sada je već delovao prilično nesigurno. I baš kada je novac razbrojan i razvrstan, a on odmahnuo glavom pokazujući da se povlači, zavesale su se opet rastvorile i u sobu je ušao visok, vitak čovek u kaubojskom odelu. Disart je podigao pogled i opsovao.

– Sto mu gromova? Šta sada ti hoćeš, Kipe?

Kip Grant, nadzornik Disartovog ranča, brzo je skinuo šešir otkrivši svoju smeđu, kovrdžavu, od znoja ovlaženu kosu. Ozbiljnog izraza lica pozdravio je svoga gazdu i ostale ne pokazujući ni

najmanji strah pred rančerom sa kojim je stajao licem u lice.

– Žao mi je što ovako upadam, gazda...

– Šta? Tebi je žao...? – ljutnuo se Disart.

– Rekao sam vam da jeste. Ali, došao sam pravo ovamo, jer sam mislio da treba da znate kako je krdo sa ranča u Galvestonu utovareno u brod za Meksiko. Međutim, Hedison je pao sa palube i ajkula koja se našla u zalivu raskomadala ga je za tren oka. Sada tamo nema nikoga, a kao što znate, bar jedna osoba mora biti prisutna kako bi sa Meksikancima u Matamarosu pregovarala o ceni.

Disart je duboko uzdahnio i namršti se.

– Slušaj, to je bilo tvoje krdo, tvoja odgovornost. Zato će biti najbolje da odmah kreneš tamo i postigneš dobru cenu, đavolski dobru cenu!

Grant se namršti.

– Znao sam, nisam očekivao da ćete predložiti da ja idem tamo, gazda.

– Zašto? Pa ti si bio odgovoran za stoku i trebalo je da pratiš to krdo.

Osećajući poglede mnogobrojnih ljudi, Kip Grant za trenutak pocrvene. Nije mu se dopalo da bude kritikovan pred drugima, ali znao je da se ne sme protiviti „velikom“ Disartu.

– Dakle, možeš da biraš, momče – obratio mu se rančer. – Idi i sredi stvari na tom brodu ili napusti posao.

Iako je primetio podrugljiv ton u Disartovim rečima, Grant je uspeo da se uzdrži. Samo je malo jače stisnuo obod šešira i sa dosta teškoća ipak uspeo da izgovori rečenicu.

– U tom slučaju će mi biti potrebna karta, gazda.

Disart je opsovao, ali već sledećeg trenutka dobacio je nadzorniku jedan zlatnik. Grant ga je vešto uhvatio u letu i jedva primetno klimnuo glavom.

– Moraš da postigneš dobru cenu kod tog Meksikanca u Matamorosu. Čuješ li?

– Naravno. Adios, gazda. Videćemo se za otprilike nedelju dana.

Kip Grant se hitro okrenuo, natukao šešir i izašao iz zadimljene prostorije.

Disart glasno odahnu.

– Ovoga puta moramo završiti partiju! – rekao je glasom koji nije trpeo protivljenje. Zatim je lupio pesnicom o sto tako da su gomile naslaganog novca odskočile i rasturile se. – A sada, hajde da igramo poker!

*

Sišli su sa planine kao dah nedavne prošlosti u svojim prljavim, masnim odelima od krute, primitivno uštavljene jelenske kože koja je zaudarala na znoj. Jahali su jedan iza drugoga ne progovarajući ni reči.

Bio je to prizor koji odavno nije viđen na ulicama Hjustona. Ti ljudi koje su zbog njihovih grubih kožnih odela nazivali „ljudi u koži“ ili „bakskineri“, živeli su u udaljenim planinskim predelima po zakonima koje su sami za sebe stvorili. Bavili su se lovom na krzna i jednom ili dva puta godišnje, a nekada i češće što je zavisilo od ulova, dolazili u grad da svoje skupoceno krzno prodaju za barut i olovo, jer su koristili staromodne puške koje su se punile spreda i gruvale kao topovi. Naravno, posetili bi pritom salun i javnu kuću, pošto su viski i žene bili jedino čega su još bili željni. U okviru svoje zajednice bakskineri su bili

dosta konzervativni i staromodni i to ne samo po oružju nego i po međusobnim odnosima. No, pri dolasku u grad dozvoljavali su sebi malo veću slobodu, ali to je bilo veoma retko.

Pronicljivi posmatrač grupe koja se pojavila mogao je odmah da primeti da konjanici nisu vodili tovarne životinje natovarene krznima ili dabrovim kožama, mada su sa sobom vodili jednog neosedlanog konja koga je držao na uzdi poslednji konjanik u koloni.

Svi bakskineri nosili su kape od dabrovih repova, duga kosa im je padala na ramena, a lica im bila sakrivena iza gustih, čupavih brada. Njihovi kaputi od jelenske kože sa resama odavali su „miris“ štavljene kože i užeglog znoja koji je posle njihovog prolaska još dugo lebdeo u vazduhu. Dokoni građani izbrojali su da ih je bilo sedam ili osam, mada u kasnijim pričama niko nije bio sasvim siguran.

Oružje koje su nosili svi su mogli dobro da vide; ono se svetlucalo u njihovim rukama na blagom popodnevnom suncu, dok se grupa lagano kretala niz ulicu Šerman. Bile su to većinom „rokin“ puške prednjače čiji su mesingani ukrasi obasjani sunčevim zracima blistali kao zlato. Neki su, pak, imali „remingtonke“, dok su treći s ponosom držali „šarpovke“ koje su upotrebljavali lovci na bizone i koje su zbog svog velikog kalibra nosile naziv „ubice bizona“. Kundaci samih pušaka bili su ukrašeni mesinganim inkrustacijama, a cevi najčešće pričvršćene za drveni deo žutim mesinganim držačima. Bakskineri su ranije bili poznati po tome što su sa telegrafskih stubova skidali bakarnu žicu

da bi je koristili za svoje raznovrsne potrebe.

Osim činjenice da su bili bez koža za prodaju i imali dodatnog osedlanog konja, ta grupa je ličila na bandu gorštaka od pre jedne decenije ili više. U svakom slučaju, jašući duž glavne ulice bakskineri su privlačili mnoge poglede... No, kada su od svih mesta izabrali da stanu baš ispred Milerove prodavnice nameštaja, oni koji su ih posmatrali nikako nisu mogli da shvate šta bi ti gorštaci odeveni u jelenske kože mogli da traže u otmenoj trgovini unikatnih delova nameštaja...

Pored toga, neko je zapazio da su u prodavnicu ušla samo tri čoveka. Što se ostalih tiče, oni su se zadržali na tremu sa revolverima u obema rukama. Onda je neko začuo metalno škljocanje obarača i prošaputao.

– Oh, bože... Pa oni zatežu obarače oružja....

Posle toga, ljudi su počeli žurno da se razilaze, a majke da jure i sklanjaju decu koja su se tuda igrala.

– Treba pozvati šerifa – predložio je jedan građanin.

– Ti ga pozovi – predložio je drugi.

– A ne, ja neću! Ja ću staviti katanac na vrata.

U prodavnici se ništa nije čulo; tri gorštaka su nečujno koračala po prostoriji, jer su njihove mokasine bešumno dodirivale pod.

Dolores Disart je baš u tom trenutku plaćala prodavcu za robu koju je kupila, kada je iza sebe osetila zadah jelenskih koža. Nehotice je zastala i nabrala obrve. Njeni telohranitelji zavijali su cigarete bezbrižno naslonjeni na politirani sto; no, čim su osetili zadah podigli

su glave i istog časa pretrnuli ugledaši bakskinere sa puškama teškog kalibra. To je trajalo možda sekund-dva, a onda je Slokam stupio u akciju.

Naime, u momentu je ispustio cigaret-papir i duvan i desnom rukom munjevitom brzinom krenuo ka dršci svog revolvera. Njegov kolega je učinio to isto, samo nekoliko sekundi kasnije.

Vođa bakskinera je jednom rukom podigao svoju „hokinu“ i pritisnuo okidač; masivna puška je poskočila, a cev je bljunula crvenkasto žuti plamen i teški olovni metak kalibra 58 pogodio je Slokamovo džinovsko telo i odbacio ga preko stola, nekako čudno spetljanih ruku i nogu. Sto se pod njegovom težinom jednostavno skrhao kao da je od karata, a kada je telo palo na pod, ostalo je da leži bez ijednog pokreta.

Krik mlade žene prigušila je grmljavina druge „hokinke“ i drugi telohranitelj se srušio bez reči držeći šestometak u ruci. Jedna strana lica bila mu je totalno razneta i Dolores je morala rukom da se pridrži za sto kako ne bi pala.

Prodavac je taman otvorio usta da nešto kaže, ali ga je metak pogodio tačno u srce i on se sa užasom na licu samo izvio, a onda zateturao malo napred i pao tačno pred noge lepe Dolores. Ona je uplašeno odskočila unazad i kratko kriknula, ali istoga trenu okrutni vođa bakskinera udario je nadlanicom po licu i mlada žena se onesvestila. Zatim ju je mirno uhvatio, prebacio preko ramena i krenuo napolje, dok je treći bakskiner sa „šarpovkom“ u rukama držao na nišanu ostale kupce u radnji.

Lagano, sporazumevajući se samo očima, sva trojica su krenula ka izlazu.

Izašavši na trem, lovci su prišli privezištu i onesvešćenu ženu grubo prebacili na rezervnog konja, a onda ju je vođa veštim pokretima pletenim kaiševima „pričvrstio“ za sedlo. Za to vreme, jedan od njegovih pratilaca ponovo je napunio pušku i hitro se bacio na leđa svog konja hladno osmatrajući odjednom opuste ulice. Zatim je vođa klimnuo glavom i svi ostali su, zbijeni jedan pored drugoga, pojurili ulicom Šerman vraćajući se istim putem kojim su i došli.

Iza ugla prve sporedne ulice, odjednom je iskrsnuo čovek sa dva revolvera u rukama i metalnom zvezdom na rebrima jakne.

– Stanite! – povikao je šerif zaustavivši se i nišaneći prema njima. – Stanite ili pucam!

Grmljavina tri teške puške „hokinke“ potresla je grad kada su istovremeno tri bakskinera opalila prema njemu; već sledećeg trenutke šerifovo izrešetano telo poletelo je napred naprosto odbačeno udarcima tanadi. Ne zaustavljajući se, bakskineri su hladnokrvno prešli preko tela nesrećnog čoveka, a kada su ostavili poslednje kuće, još jače su podboli konje i dali se u mahnit trk....

Disart je ljutito podigao glavu kada su se zavesle na kockarskom separeu još jednom razdvojile i kada se u otvoru pojavio oznojan čovek bledog lica u kome je on jedva prepoznao svog konjušara; čovek je upao u prostoriju teško dišući i zbunjeno izgovorio nekoliko nerazumljive reči.

– Gazda! Oni... oni su je oteli!. Dojahali su kao s neba, poobarali ljude po celom gradu, a nju odveli sa sobom!

Disart se namrštio; nije mogao da ga prati, jer su mu misli tog trenutka bile

okupirane drugim stvarima. Naravno, čuo je pucnjavu napolju, ali ga nije zanimalo njen uzrok. Jer, nalazio se pred pobedom i za koji trenutak je trebalo da pokupi gomilu novca u kojoj je bilo oko hiljadu i pet stotina dolara.

– U pitanju je vaša žena, gazda! – dodao je konjušar pokazujući drhtavom rukom prema ulici. – Banda bakskinera je otela vašu ženu!

Ostali su zinuli u čudu i sve oči su se automatski uperile u Disarta. Još uvek namršten, rančer je odsutno pogledao u konjušara, a onda se ponovo okrenuo i hladno odmerio Barija i službenika kockarnice. Laganim pokretom položio je karte na sto, a usne mu se izviše u pobedonosan osmeh.

– Obojicu sam vas nadigrao! – rekao je gotovo trijumfalno. – Digao sam vam najveći ulog za četiri dana! – dobacio je sa neskrivenim uživanjem.

Nameštenik kockarnice je opsovao i prebledeo znajući da se, zbog velikog gubitka, neće dobro provesti kod Velike Mame. Ona će mu sigurno zameriti što je dopustio da ga Disart izblefira i to će ga koštati dobrog dela procenta koji mu je namenjen. Uzalud će biti pravdanje kako niko nije očekivao da će Disart u pet karata dobiti jak fleš. Bari je bio u istom sosu, ali je samo kratko opsovao, a zatim polako ustao tužno posmatrajući kako Disart skuplja novac sa stola.

– I ja sam ljut što si me prešao, Disarte – progundao je nezadovoljno. – I neka sam proklet ako ikada više sa tobom sednem za kockarski sto! Čovek koji se ne obazire na to što se desilo njegovoj ženi samo da bi završio partiju, nije vredan da sedi pored mene za stolom!

Rekavši to, Bari se okrenuo i žurnim korakom napustio prostoriju.

Trpajući novac u džepove sakoa, Disart se podrugljivo zakikotao.

– Budala – prokomentarisao je i tek tada obratio pažnju na svog konjušara, dok mu je lice bilo tvrdo kao stena.

– Dobro, sada sam završio partiju. Da čujemo, šta je to bilo sa mojom ženom? Kažeš da je neko došao i odveo je?

– Tačno, gazda, tako je! Lupeži su pobili pola tuceta ljudi i odjahali sa njom. Morate nešto brzo da preduzmete ako želite da je vratite!

Konjušar mu je ćutke pružio iskrivljen komad savitljive brezove kore koji je do tada čvrsto držao u ruci. Na unutrašnjem svetlom delu kore krvlju i drvenim ugljenom bila je napisana poruka. Dok ju je čitao, bogati rančer je lagano menjao boju.

*

Kuršum je zviznuo sasvim blizu Holidejeve glave. Da je strelac ciljao samo pola inča niže, on bi ostao bez celog temena. Ovako, olovni metak mu je samo odneo šešir i oprlivši mu kosu, okrznuo ga po temenu.

Pa ipak, od vrelog vazdušnog udara pao je nauznak iza stene koja mu je služila kao zaklon i uhvatio se rukama za glavu.

Nekoliko stopa dalje, u istom zaklonu, Lejvin se odsečno okrenuo i stavljajući metke u magacin vrele puške, pogledao svog ortaka. Videvši šta se desilo, uplašeno se trgao misleći da je sa Dokom svršeno.

– Holideje!

Iskusni zapadnjak je nekoliko puta zatresao glavom i žmirnuo pre nego što je jasno ugledao predmete pred sobom. Zatim se podigao u sedeći položaj, osvrnuo se oko sebe i začuo kako je Lejvin sa olakšanjem odahnuo.

– Do vraga, dobro je! Već sam mislio da si gadno pogođen!

– I ovo mi je dosta, prijatelju – odvrati rezignirano. – Osećam se kao da me je mazga šutnula kopitom u glavu.

Odmah zatim, nov plotun je zasuo stene oko njihovog zaklona, pa se Holidej sagnuo i priljubio uz jedan kamen. Otresajući komadiće krečnjaka iz kose, pogledao je preko čistine, sve do mesta gde je pod jednim drvetom, bled i preplašen, ležao Hovi Peper. Konji su bili vezani u žbunju iza drveta i on je očekivao da će banditi svaki čas usmeriti paljbu u tom pravcu i pobiti životinje. Ali, to se nije desilo. Meksikanci su se koncentrisali na ljude i on u trenutku shvati zašto je to tako.

– Kejne – dobacio je pritiskajući ogrebotinu na temenu – ja bih rekao da su ovi napadači pešaci.

Lejvin je, jedan za drugim, ispalio dva hica i upitno nabravši obrve, pogledao svog prijatelja.

– Zbog čega to misliš?

– Pa... nijednog od njih nismo videli na konju, jer su trčali tamo-amo po prevoju, ali bez ijedne životinje. Mislim da su već bili na svojim mestima kada smo mi stigli i ovde odabrali najpogodnije mesto za logor. Mora biti da su videli kada smo konje vezali u žbunju, pošto do tada ni jedan metak nije ispaljen u tom pravcu. Jasno je da su se napadači koncentrisali na mene i tebe u ovim stenama. Hovi je manje ili više nezaštićen

na čistini i mada nije naoružan, nije logično da na njega uopšte ne obraćaju pažnju.

– A oni to upravo čine.

– Tačno. I upravo zbog toga što se Hovi nalazi ispred žbunja gde su vezani konji. Ne žele da rizikuju da neki zalutali metak pogodi životinje, pa stoga i ne pucaju porema njemu.

– Tri konja... – promrmljao je Lejvin za sebe. – Ili da budem precizniji, dva konja i jedna mazga... Šta misliš... koliko ljudi je gore na prevoju?

Kuršumi su ponovo zapraštali i oba prijatelja uvukoše glave u ramena.

– Rekao bih da ih ima manje nego što mislimo. Kretanje na vrhu je bilo prilično užurbano, a to ne bi bilo potrebno da ih ima dosta ili bar dovoljno. Da imaju konja, bar nekolicina bi dojahala ovamo i jurišem pokušala da nas istera iz zaklona. Hm... mislim da protiv sebe imamo tri ili četiri protivnika, Kejne. To opet znači da nas El Solovi plaćenici nisu stigli, ili nas bar za sada nisu stigli.

Kejn Lejvin klimnu glavom.

– Misliš da bi trebalo da ih prote-ramo?

– Pričekajmo do mraka. To je samo još pola sata – dodao je Holidej ponovo sagnuvši glavu, jer je nov plotun zasuo stene. – Hm... prilično su nestrp-ljivci. Hteli bi da nas prikucaju pre nego što se spusti noć.

– Da, sigurno si u pravu, Dok. Pret-postavljam da će u mraku pokušati da se dočepaju naših konja.

– A mi ćemo ih tamo čekati.

Štedeći municiju, Holidej i Lejvin su još neko vreme ostali u svom zaklonu i s vremena na vreme ispaljivali tek poneki hitac samo da bi zavarali Meksi-

kance. Onda se naglo spustio mrak kao što u ovim krajevima uvek i biva.

Mada su očekivali napad, dva prijatelja su ipak bila iznenađena kada su se Meksikanci pojavili pred njima držeći pištolje i sa isukanim mačetama u ruci. Holidej nije razmišljao, već je munjevito potegao kolt i čovek koji je jurnuo na njega zaustavio se u skoku, još uvek drežeći mačetu u ruci. Onda ju je pustio i izvrnuo se bez reči tako da je Dok imao vremena da se okrene prema sledećem. Video je da se Lejvin bori sa nekim rmpalijom, ali mu je jedan pogled bio dovoljan da shvati da će se njegov prijatelj izvući. Zato se munjevito okrenuo i pripucao na sledećeg iskoristivši to što je za trenutak ustuknuo, iznenađen brzim stradanjem svoga kompanjona. Čovek je shvatio da je napravio grešku kada je već bilo kasno; Holidejev hitac pogodio ga je u glavu i on je tiho zakrkljao i pao na zemlju kao vreća. Za tren se okrenuo i video da je Lejvin „završavao“ svog protivnika mačetom koju mu je oteo u borbi „prsa u prsa“. Krajičkom oka je spazio kako četvrti napadač zamiče u mrak, a zatim, pri svetlosti zvezda, jasno ugledao njegovu siluetu kako skače od stene do stene. Nije se dvoumio ni trenutka, već je nanišanio i opalio. Začuo je begunčev krik i video kako pada na zemlju... Ali, kada je otrčao do tog mesta našao je samo krvav trag. Znao je da ne može sam u noć i vratio se u logor.

Lejvin je već sedlao konja i upitno ga pogledao.

– Jedan je ranjen, ali je pobegao. Može se desiti da nam na vrat navuče svoje kompanjone.

On klimnu glavom:

– U pravu si.

– Trebalo bi da do izlaska sunca budemo daleko odavde – dobacio je prilazeći svom konju. – Zato krećemo za nekoliko minuta – dodao je stežući kolan.

– Oh, nemojte me ostavljati ovde, mister Holideje! – zavapio je Hovi Peper koji se tek tada pojavio iz zaklona. Naime, bio je lakše ranjen, ali je nekako uspeo da previje ruku.

– Dobro, de... niko to nije ni rekao – dobaci mu Lejvin nestrpljivo, pomažući mu pritom da se popne na grubo sedlo mazge.

– Lakše malo, boli me! – dobacio je mršavko kada je federalni šerif malo jače stegnuo konopac kojim ga je privezao za sedlo.

Ovaj ga odmeri.

– Nemoj da se buniš, drugar – odvratio je razdražljivo. – Što se mene tiče, ja bih te pustio da istruneš, nitkove!

Odmah zatim pojahali su i udaljili se onoliko brzo koliko im je noć dozvoljavala. Negde pred jutro stigli su nadomak reke Rio, pa je Lejvin odjahao napred da izvidi teren i potraži orijentacione tačke. Kada se vratio, na licu mu je blistao širok osmeh.

– Sto mu gromova, Dok, ti zaista umeš da se upravljaš po zvezdama! Po mojoj računici, nalazimo se jedva dvadeset milja daleko od Lareda!

Holidej klimnu glavom i pažljivo osmotri teren ispred njih.

– Dobro je. Ostavićemo te na severnoj strani Ria, Hovi. Odatle ćeš moći i sam da se snađeš. Previo sam ti ranu kako sam najbolje znao i umeo, ali savetovao bih ti da ipak potražiš lekara i proveriš da se nešto ne iskomplikuje – dodao je, iz džepa izvadio nekoliko nov-

čanica i stavio Peperu u džep košulje. – Ovo će ti biti dosta da platiš lekarsku uslugu. Hmm... uzeo sam od El Sola novac koji sam prinudno uzgubio.

Hovi Peper se osmehnuo i gornja, rašćena usna iskrivila mu se pritom u smešnu grimasu. Zahvalno je pogledao Doka i klimnuo glavom.

– Ovo vam neću zaboraviti, mister Holideje. Ako ikada budem mogao da učinim nešto za vas, samo kažite. Ozbiljno mislim.

– Kako bi bilo da se utopiš dok budeš prelazio Rio? – dobaci Lejvin nervozno.

Peper se namršti.

– Vama nikada ne bih učinio ništa, mister. Ne bih čak ni pljunuo u vatru na kojoj se pečete.

Lejvin se podrugljivo osmehnu.

– A ja bih na tvoju dodao još ugljevlja.

– O keji, prestanite! – dobacio je Holidej smeškajući se. – Ovde ćemo se razdvojiti i tačka. Verovatno ćemo se nekad sresti, Hovi – dodao je okrećući se prema mršavku. – Osim... ako ti neko do tada ne prereže grkljan.

– Doći ću uvek kada me zatrebate, mister Holideje – obećao je Peper svečano, kao da se zaklinje, a onda vojnički pozdravio pustolova. Nije čak ni pogledao prema Kejnu Lejvinu, već je žurnim pokretima poterao svoju mazgu u plćak velike reke.

Dok pruži ruku i dodirnu Kejna po mišici.

– Hajdemo, ortače. Dobro bi bilo da što pre stignemo na onu stranu i po mogućstvu do San Antonia. Da znaš da sam se zaželeo dobrog kupanja i udobne postelje. Hm... to je u svakom slučaju daleko bolje nego da budemo stalna hrana za lešinare.

Poterali su konje obalom reke Rio Grande i prešavši je na jednom plitkom gazu, ujahali na tlo Teksasa. Pred njima se sada pružao bezbedan i miran put.

*

San Antonio nije bio isto što i Hjuston ili Ostin i slobodno se moglo reći da je u tokovima mode zaostajao za njima. Ipak, u njegovim trgovinama tu i tamo moglo se naći dosta stvari dopremljenih iz Njujorka ili Nju Orleansa.

Sutradan po dolasku u grad, Holidej je odmoran, sveže obrijan i uredno obučen pošao da kupi novi šešir i veoma se iznenadio kada je našao kvalitetnu marku po ceni za koju je znao da je, u odnosu na kvalitet, mnogo niža nego u nekim drugim gradovima. Prošetao je živim gradskim ulicama i krajičkom oka osmotrio nekoliko velikih kockarnica; iako već jedno vreme nije igrao poker, posle avanture sa El Solom nije mu ni bilo do omiljene igre.

Posle gotovo dva časa šetnje svratio je u restoran „Ruža San Antonia“, gde se u to vreme mogla dobiti najukusnije spremljena kafa i ubedljivo najbolji škotski viski. Tek što se udobno namestio u fotelju pored zida i u ruke uzeo „Hjustonsku gazet“, ugledao je Lejvina koji je zastao za tren osvrćući se po restoranu kao da nekoga traži. Ugledavši ga, Dok mahnu rukom.

– Hej, dobro je što sam naišao na tebe! – dobacio mu je Lejvin prilazeći. – Znaš li šta je novo?

– Ne, upravo sam uzeo novine da saznam.

– Ah, nee... ovo što ću ti reći nećeš naći u novinama. Jesi li čuo za Borden Disarta?

– Disarta? – ponovio je Dok. – Stočarskog barona?

Lejvin klimnu glavom.

– On ima veliki ranč u blizini grada, ali trenutno je ovde. I zamisli, zakazao mi je sastanak baš u ovom restoranu!

Holidej izvi obrve ne shvatajući sasvim Lejvinovo oduševljenje. Naime, mada Disarta nije lično poznavao, na osnovu raznih priča mogao je da kaže da je bogati rančer jedna moćna, arogantna, samovoljna i katkad bezobzirna ličnost. Nije mu se svidao i uvek se pitao šta je navelo meksikansku lepoticu Dolores da se uda za takvu osobu...

– A šta je povod tom sastanku? – upitao je znajući da čovek Disartovog kalibra ne bi bez nekog značajnijeg povoda tražio sastanak sa Lejvinom, makar on bio federalni šerif.

– Evo, reći ću ti. Kao što i pretpostavljaš, ja sam se odmah juče javio agentu za južni sektor, nekom Omersbiju i on mi je saopštio da ima za mene važan zadatak. Rekao mi je da ga je juče ujutro posetio veoma uzbuđeni Borden Disart. I da ne dužim, saopštio mi je kako je njegova žena oteta, a moj zadatak je da je pronađem. Šta kažeš na to?

– Kažem da posle motanja po Meksiku to neće biti prijatno. Pretpostavlja sam da će ti dati makar dve nedelje odmora.

– Ni govora. Posle dve nedelje sve bi bilo kasno. Ah, evo ga, dolazi!

Holidej je pogledao prema ulazu i ugledao Borden Disarta koji im se približavao krupnim koracima. Pošto im je prišao, pogledao u Doka koji mu se pri

upoznavanju samo ućtivo nasmešio i seo na suprotnu stranu stola. Nije pokazivao ni najmanju želju da se rukuje, a na Lejvinovu primedbu da će Holidejevo prisustvo biti korisno u razgovoru, samo je kratko klimnuo glavom.

Ručak je serviran i završen bez pominjanja razloga sastanka. Ali, kada je odneto posuđe i posluženi kafa i brendi, Disart je izvadio svoje skupocene cigare i kratko uzdahnuo.

– Neću obilaziti kao mačka oko vruće kaše, gospodo – rekao je nekako muklo, dok mu je lice odavalo brigu i umor. – Lejvine, vi već sve znate i nemam potrebe da vam objašnjavam. Razlog što sam vas pozvao na ovaj sastanak je posebne prirode i njega ću vam saopštiti tek na kraju. Sada bih samo ponovio ono što mislim da je glavno i što mister Holidej verovatno ne zna. Moju ženu su oteli, gospodo. Da, iznenadili je u radnji i jednostavno odveli. I sve ukazuje da su u pitanju bakskineri.

– Bakskineri? – ponovio je Dok mahinalno, začuđen pominjanjem poznate skupine šumskih lovaca koji su istovremeno važili i kao banditi, čudaci sa boravištem u teško prohodnim planinama severno od Hjustona. Ti ljudi su godinama prkosili pokušajima da budu isterani iz svojih skrovišta i još uvek su živeli kao njihovi prethodnici, šumski lovci iz dalekih vremena. Kada bi nešto naumili, oni su napadali i pljačkali izlazeći iz svojih uporišta, ne prezajući čak ni od ubistava. Sve u svemu, pravili su dosta nereda širom prostrane oblasti Anvil. Holidej je znao za njih, ali je ovo bilo prvi put da čuje kako su bakskineri nekoga kidnapovali.

– To ne liči na njih – rekao je odmah. – Ta bratija se bavi uglavnom praktičnim stvarima: naime, pljačkaju vreće sa brašnom, barut, kapisle za puške, noževe, konje i slično. Nikada nisam čuo da je Esa Pardi nekoga kidnapovao.

Disart ga ljutito odmeri.

– Hoćete da kažete da lažem, Holideje? – zapitao je dosta oštro.

Dok izdrža njegov pogled.

– Polako, Bordene – odvratio je mirno. – Samo sam rekao da bakskineri nemaju običaj da krađu ljude, već neke druge stvari.

Disart je samo glasno huknuo i mašio se kožne torbice koju je držao na stolici pored sebe. Brzo je otkopčao kaiš i odatle izvukao komada brezove like koji mu je predao konjušar Brejdi u kockarnici Velike Mame u Hjustonu. Bez reči je pružio komad prijateljima koji su je zainteresovano osmotrili.

Sama poruka bila je napisana grubim rukopisom, „mastilom“ napravljenim od životinjske krvi i ugljena. Kora je zbog toga zaudarala, ali su reči bile vidljive i veoma jasno napisane.

„MOŽEŠ JE DOBITI NAZAD ZA STO HILJADA DOLARA. IMAŠ ROK DVE NEDELJE“.

– Tako, dakle... – promrmljao je Lejvin ispod oka odmerivši Disarta. No, bogati stočar je bio miran, dok mu je lice delovalo potpuno bezizražajno. Činilo se kao da još uvek igra poker i nastoji da blefira svoje protivnike u igri.

– Možete li da pripremite tih sto hiljada dolara? – pitao je Holidej.

– U izvesnom roku – odvrati Disart dosta jetko. – No, dve nedelje nije dovoljno i stvar svakako moram da odložim. Treba nešto da prodam, ali te stva-

ri se ne završavaju tako brzo. Moj nadzornik Kip Grant odvezao je jedan tovar goveda za Matamoros i to treba da mi donese oko deset hiljada dolara. Ostatak mogu da prikupim prodajom jednog ranča zajedno sa stokom. Nevolja je u tome što će onome ko ga bude kupio takođe trebati vremena da sakupi gotov novac.

Holidej ga ozbiljno odmeri.

– Da li ste već nešto preduzeli u tom pravcu?

– Naravno da jesam!

– To je ogromna svota novca.

– Da. Kao da neko pokušava da me uništi.

Dok nabra obrve.

– Imaju li bakskineri nešto posebno protiv vas?

– Koliko znam, nemaju. Povremeno su napadali moje pašnjake oko Hjustona, ali ne više nego pašnjake ostalih rančera. Jednom sam za njima poslao poturu i naredio ljudima da ostanu u brdima koliko god to bude trebalo. Sve što su uspjeli bilo je da zalutaju i jedan po jedan izgube život jurcajući po tim surovim planinama. Hm... ljudi Ese Par-dija kreću se zaista kao senke – dodao je rezignirano i nabrao čelo sećajući se svih događaja.

– Da li ste se još sukobljavali?

– Ne, ne, posle toga nikada više nisam ni pokušavao da ih pritisnem. Smatrao sam da je to traćenje snage, ali i vremena.

– Hmmm – promrmlja Dok više za sebe. – Vaša supruga je, u svakom slučaju, vredna otkupa koji traže.

Disart mu uputi ledeni, gotovo ubilački pogled.

– I mnogo, mnogo više, mister Holideje. Čujte, vi ste iskusan čovek i važite za poznavaoца ovdašnjih prilika. Šta konkretno mislite o otmici?

– Reći ću vam kada čujem sve pojedinosti.

Iako u početku nije nameravao, Borden Disart je zbog Holideja još jednom ispričao kako su otmičari dojahali u Hjuston, pobili nekolicinu u trgovini nameštajem, oteli njegovu ženu, a zatim ubili gradskog šerifa i izgazili ga konjskim kopitima.

– Možete li da mi opišete te ljude u jelenskim kožama? – upitao je Dok zainteresovano.

– Pa... šta ja znam... bili su obučeni kao planinski lovci. Zaudarali su do neba... to kaže svako ko se našao u njihovoj blizini. Lica su im bila skrivena gustim bradama, imali su kosu do ramena, bili su obučeni u mokasine, a u rukama su imali teške puške „kremenjače“... Jahali su nepotkovane konje, a sedla su im bila načinjena od krzna. Po pričanju ljudi koji su videli kako se sve odigralo, ličili su na lovce iz daleke prošlosti.

– Vi niste videli događaj?

Disart se kratko vreme kolebao.

– Ja sam igrao poker i... partija je trajala skoro četiri dana. Vest o otmici zajedno sa ovom porukom doneo mi je konjušar, ali... oni su već bili otišli.

– Dakle, prokleti bakskineri! – konstatova Lejvin ljutito.

– Ne znam, zaista... Nisam siguran u to, Kejne.

– Šta ne znate? – zapisao je Disart. – Dodavola, čoveče, pa i slepac bi video da su to bili bakskineri!

– Dobro, dobro... – prihvatio je Holidej nevoljno. – U svakom slučaju, trudili su se da tako izgleda.

– Šta bi to trebalo da znači? – dobacio je Lejvin nervozno. – Dovraga, Holideje, iz poginulih jadnika izvađene su livene olovne kugle. Koji dokaz više ti je potreban?

– Hm... nešto tu nije u redu, samo ne mogu da odredim šta... Pada li tebi nešto na pamet? Nedavno si i sam bio u potrazi za Pardijevom bandom?

Lejvin slegnu ramenima.

– To je tačno, ali nisam imao ništa više uspeha nego drugi. Meni izgleda da su to ipak bili bakskineri. Priznajem da oni nemaju običaj da ubijaju tako hladnokrvno, ali treba se podsetiti da su protiv sebe imali dvojicu telohranitelja, što znači da su morali da reaguju veoma brzo.

– Da, ali ipak nisu imali razloga da onako unakaze nesrećnog prodavca, ili pak izgaze šerifa, iako su znali da je već mrtav. To ne liči na Esu Pardijsa koji pribegava ubistvu samo u krajnjim slučajevima.

Lejvin se počesa po glavi.

– Pa... možda Esa i nije bio prisutan, Dok. Nismo čuli da je bilo koji očevidac pomenuo osobu sa sedom bradom i dugom sedom kosom. Možda je bandu predvodio neki od njegovih sinova... Kažu da je Morg vrlo opasan i da zna da bude krvožedan. Taj tip bi bio sposoban za ovakav zločin.

Holidej se složio da je tako nešto moguće; no, bilo je očigledno da ga je bunilo nešto što nije želeo da saopšti. Razmišljao je još neko vreme, a onda se obratio Disartu.

– Ako već pripremate otkupninu, zašto ste od federalnog agenta tražili intervenciju?

Disart se promeškoltio u stolici i lagano pročistio grlo.

– Što se mene tiče... – počeo je lagano – a verujem da ćete se i vi složiti da je doći do tolikog novca veoma teško. Osim toga, sva je prilika da će otmičari ubiti Dolores, jer... kako ne bi mogla da ih identifikuje. Od kada se zna za otmiče, to je uobičajen metod i ne verujem da će ovo biti izuzetak. Zbog toga mislim da se ništa neće izgubiti ako ustanovim gde je. Eto, zbog toga sam tražio pomoć federalne policije.

Holidej je kratko klimnuo glavom, mada je grčevito razmišljao.

– Što se tiče toga, u pravu ste. Ali, shvatate li da je poduhvat izuzetno opasan, Disarte?

On čvrsto stisnu usne i odvrati.

– Znam. Da bi tu opasnost donekle ublažio, spreman sam da platim posebnu sumu onome ko se angažuje. Zbog toga sam i došao na ovaj sastanak. Lejvine – okrenuo se prema federalnom šerifu. – Ako nađete Dolores dobićete hiljadu dolara.

Holidej se prezrivo osmehnu.

– Hiljadu? Pa... to je mnogo jeftinije nego otkupnina.

– Šta hoćete time da kažete? – brecnu se Disart oštro.

Dok ga pogleda pravo u oči.

– Da je to način za jeftino sticanje poena – odvratio je posmatrajući kako rančerovo lice postaje sve crvenije. – Hiljadu dolara je mnogo manje od celih sto hiljada, zar ne?

– Dovraga, Holideje! Nemojte me predstavljati kao tvrdicu! Voljan sam da

platim otkup ako ću dobiti Dolores živu i zdravu, ali ne verujem da će tako biti. Zbog toga sam se i odlučio na ovaj korak. Ali, da bih vam dokazao da niste u pravu, reći ću samo ovo: Lejvin će dobiti pet hiljada ako uspe, a vi čak i svih deset ako mu se pridružite! Šta kažete na to?

Holidej lagano odmahnu glavom.

– Meni ne treba nikakva nagrada, makar iznosila i dvadeset hiljada. Naime, ako bih odlučio da nešto preduzmem, to bi bilo isključivo zbog gospođe Disart. Bila bi zaista ogromna šteta da takva lepotica na ovaj način nestane iz naših života. To bi bio neizmeran gubitak.

– Ako Holidej tako misli, onda ni ja ne želim nikakvu nagradu – umešao se Lejvin.

Borden Disart se navalio na naslon stolice i zbunjeno zatreptao. Sada stvarno nije mogao da shvati postupak ova dva čoveka. Do ovog trenutka on još nikada nije sreo čoveka koga nije mogao da kupi. Nikada.

Ipak, bez obzira na svu zbunjenost i zbrkanost misli, neko šesto čulo govorilo mu je da su ova dvojica baš oni pravi, retki i izuzetni koji bi mogli da obave tako složen i rizičan zadatak. Doduše, nije znao da će se Holidej pridružiti Lejvinu, ali je slutio da cena njegovog učestvovanja neće biti u novcu i neće biti nešto obično.

Za trenutak se uplašeno zapitao o čemu se zapravo radi.

*

– Bio si malo oštar prema Disartu, Dok – dobacio mu je Lejvin dok su dva-

desetak minuta kasnije koračali prema Holidejevom hotelu. – Zbog čega?

– Ne sviđa mi se taj čovek – odvrati Dok mršteći se. – Pre svega, smatram da se suviše brzo obogatio kako bi mogao biti čovek s obzirima i to se lepo vidi. Zatim, znam da je njegova žena prefinjena lepotica i ne osećam se dobro kada znam da je se dočepao takav primitivac.

– Ljubomoran, ha? E, pa sada ti se pruža šansa da kod nje stekneš poprilično poena. Pođi sa mnom...

Dok zastade i iskosa ga odmeri.

– Znaš da si lukav, zar ne? Ali, to ti neće upaliti, drugar. Ako si mislio da me time namamiš da pođem, onda si se prevario.

– Znači, nećeš sa mnom – konstatovala Lejvin obeshrabreno.

– Nisam to rekao. Poći ću, ali iz drugih razloga. Kao što sam rekao i Disartu, bila bi prava šteta da onakva lepotica napusti ovaj svet.

– Hm... ipak si me prešao.. – progundala Lejvin nezadovoljno. – Jer, ako ti pristaješ da staviš glavu u torbu zbog nečije lepote, ja jednostavno nisam za to. Više bi mi odgovaralo da sam prihvatio Disartovu nagradu. Jer, za pet hiljada dolara može da se kupi mnogo lepote.

Holidej ga šeretski odmeri.

– Još uvek imaš vremena da mu kažeš kako si se predomislio. Idi i nađi ga, a uz put se pobrini za konje i ostalu opremu. Voz za Hjuston polazi rano ujutro i do tada moramo biti potpuno spremni.

– U redu – prihvati Lejvin kratko i dva prijatelja se rastase, svaki obuzet svojim mislima. Obojica su znala da će putovanje biti opasan poduhvat i da im okolnosti neće ići na ruku. Kada se uda-

lje od Hjustona trebalo je da zagaze u oblast Anvil i potraže jazbinu čopora vukova poznatih pod imenom bakskineri.

Mnogi ljudi su to već pokušali, ali ni jedan se nije vratio.

*

Kada su Holidej i Lejvin vozom stigli u Hjuston, grad je još uvek bruja o napadu bakskinera i otmici Dolores Disart. Pošto su se iskricali i smestili konje u gradsku štalu, iznajmili su sobe u hotelu „Medlin“ i posle zakasnelog doručka uputili se u grad kako bi saznali što više o slučaju koji ih je interesovao.

Lejvin je požurio u trgovinu nameštajem i razgovarao sa službenikom koji je bio tu u vreme napada. Čovek mu je dao imena kupaca koji su se tada zatekli u radnji, tako da je otišao da ih pronade i porazgovara sa svakim.

Za to vreme Holidej se uputio u šerifovu kancelariju gde je zatekao mladog zamenika koji je još uvek bio vidno potresen onim što se dogodilo.

– Kažem vam, mister, da sam ostao živ samo zahvaljujući čistoj sreći. Desilo se da sam bio na drugom kraju ulice kada je neko dotrčao i pozvao šerifa i eto... Da sam kojim slučajem bio ovde, šerif bi sigurno poslao mene – dodao je i zatresao glavom kao da se još uvek čudi što je ostao živ. – Znaate, time ne želim da kažem da je on bio loš, nego da je svoju dužnost shvatao prilično... neozbiljno. Naime, prihvatao se posla samo kada nije imao drugog izbora.

– Kao tada sa bakskinerima?

– Da, baš tako.

– Jeste li ih vi uopšte videli?

– Kada sam stigao tamo, sve je već bilo gotovo, mister. Mogao sam za tim prokletnicima da ispalim samo nekoliko hitaca. Znaate, tada su već izmicali iz grada. Ličili su na prave aveti, a zraci sunca odbijali su se od njihovih bakarnih uzengija i bakarnih ukrasa na puškama. Sve mi je to izgledalo prilično... jezivo. Pojavili su se niotkuda i isto tako i nestali.

– Da li ste našli bilo kakav trag?

– Naravno. Trag je vodio pravo u Anvil. Poveo sam onoliko ljudi koliko sam mogao da sakupim, ali... Utrošili smo tri dana, ali nismo našli ništa. Trag je vodio u kanjon Vagonvil, a to je mesto strašno pogodno za zasedu. Vratio sam ljude nazad, jer je i Disart tako hteo. U stvari, on nije želeo da život njegove žene bude doveden u opasnost time što će grupa ljudi produžiti neizvesnu poturu za bakskinerima.

Holidej klimnu glavom.

– Rekli ste nešto o bakarnim uzengijama. Šta to beše?

Mladi šerifov zamenik nabra obrve.

– Mislite ono... da su zraci sunca bleštali na metalu...?

– Da. Hteo sam još jednom da proverim, jer mi je palo na pamet saznanje da su planinski lovci najčešće sami pravili svoje uzengije i to od savijenih rogova ili drveta; zatim su ih oblagali kožom i po tome su se razlikovali od ostalih jahača. Nikada još nisam čuo da su koristili bakarne ili bilo kakve druge metalne uzengije.

Mladić se iznenađeno trže, a onda se lupi rukom po čelu.

– Dovraga, potpuno ste u pravu, mister Holideje! Moj deda je bio traper, jedan od poslednjih u Koloradu! Sećam

se da je imao sedlo od pumine kože, kolane, uzde i uzengije od savijenih goveđih rogova – dodao je i u nedoumici pogledao u Doka. – Šta mislite da bi to moglo da znači?

– Pa... nisam baš sasvim siguran. Nego, ima li Disartovih ljudi u gradu?

– Nema. Sve ih je poterao i poslao da skupljaju stoku, kako bi zatim mogao da je proda. Bar tako mislim...

Dok klimnu glavom.

– A gde je on bio kada se napad odigrao?

Mladić glasno uzdahnu.

– Igrao je poker u kockarnici Velike Mame. I znate li šta je taj pasji sin uradio kada je konjušar dotrčao da mu saopšti kako su mu bakskineri upravo kidnapovali ženu? Šta mislite?

– Ne znam. Recite.

– Taj kućkin sin je najpre završio partiju pokera! Da, gospodine, završio je započeto deljenje i pokupio dobitak sa stola pre nego što je bilo šta zapitao. Šta kažete na to, mister?

Holidej promrmlja nešto nerazumljivo i zamisli se; njegovo, prilično nepovoljno mišljenje o bogatom rančeru samo se pogoršalo. Sada je tu bilo dosta stvari koje je trebalo razjasniti, pa se zahvalio šerifu i izašao napolje.

Odmah je krenuo da poseti Veliku Mamu, ženu koju je već dugo godina poznavao, jer je s vremena na vreme svraćao u neku njenu kockarnicu ili, mnogo ređe, u kuću za zabavu. I sada je izgledala onakva kakvu ju je zadržao u sećanju: ogromna, stalno oznojana, sa jakim mirisom pudera i parfema oko sebe, uredno začesljane i ukovrdžane kose, kratkih ruku i debeljuškastih prsti-

ju otežalih od brojnog prstenja sa krupnim dragim kamenjem.

Kao i uvek, dočekala ga je u svom budoaru i pozdravila ga širokim, ljubaznim osmehom. Odmah mu je nalila viski iz kristalne boce, pa su ispili zdravice uz stare, očigledno samo njima poznate pokrete.

Holidej joj je odmah rekao zašto je došao, a ona je samo klimnula glavom.

– Da, dragi moj Džoni, to je sve božija istina. Borden je zaista završio deljenje pre nego što je maknuo malim prstom. Ali, ja uopšte ne mogu da ga osuđujem. Igrao je četiri puna dana i pripremao situaciju za ovaj konačni odlučujući ulog. Za to vreme više puta su ga prekidali i čula sam da je bio veoma razdražen. Pretpostavljam da je mislio kako mora odigrati do kraja, odnosno, da je bio ubeđen kako mu se neće ukazati druga šansa. Kada sam sve to čula, veruj mi da se nisam iznenadila. Iskreno, daleko više bi me začudilo da su rekli kako je skočio sa svog mesta i bacivši karte, potrčao na ulicu sa revolverom u ruci.

– Zašto? Zar ne voli Dolores?

– Vraga, naravno da je voli, Džoni dragi! Naravno da je voli... Hoću da kažem... voli je na neki svoj način. A to nije način isti kao kod drugih ljudi. No, on svakako mnogo drži do Dolores. Za nju bi učinio sve... Kada ovo kažem, sigurna sam da to uključuje i isplatu ucene.

– I kockanje sa njenim životom.

Velika Mama nabra obrve i vrati čašu na sto.

– Šta sada to znači?

– Tražio je od federalne policije da se krene tragom bakskinera, dok on u

međuvremenu ne prikupi novac za otкуп. Hm... izgleda da misli da će ga tako sve manje koštati. Ponudio je nagradu od pet hiljada dolara, što je za njegov džep mnogo lakše nego isplata otкупnine.

Ona je energično odmahнула glavom.

– Ne, pogrešno si shvatio, Džoni dragi. On će platiti ako bude siguran da će je dobiti živu i zdravu. Što se tiče ovoga što si rekao, mogu samo da ti kažem da je praktičan i da razmatra sve mogućnosti. Naime, zna dobro da su veliki izgledi da je neće više videti živu. Hm... može biti da je već mrtva.... Dakle, sigurno da u tom slučaju ne bi želeo da uruči otmičarima toliki novac. Eto, tako stoje stvari, što nikako ne znači da ne mari za nju.

– Dobro, to mogu da shvatim, mada je za takav način razmišljanja potrebno da neko bude zaista tvrd, zar ne?

– Naravno, Džoni. Uostalom, nije nikakva tajna da je Borden Disart tvrd čovek. Takav je, uveravam te. Uostalom, ne bi postao to što jeste da je hodao po notama, nosio bibliju u ruci i propovedao deset božijih zapovesti. To je čovek koji se vlada po svojim zakonima.

– Razumem.. Bez obzira na to koga će takvi njegovi postupci povrediti.

– Izgleda da imaš neki problem koji ne želiš da otkriješ, Džoni dragi?

Dok ispi čaši i ustade osmehujući se.

– Ja ću taj problem sam rešiti, Mama. U svakom slučaju, hvala ti na pomoći. Samo još nešto, misliš da su otmičari zaista bakskineri?

Velika Mama se uozbilji.

– A zbog čega si mi postavio to pitanje?

– Ne uvijaj, Mama!

Ona duboko uzdahnu.

– Dobro, i sama sam pomišljala da je u pitanju neko kome je stalo da se veruje kako su to učinili bakskineri. Ali, bili su dobro maskirani; brade i smrdljiva kožna odela! Ko zna? Tu čovek nikada ne može biti siguran. Ako sam sumnjala, ipak sam sklona da verujem da su zaista bili bakskineri. Džoni dragi, niko drugi ne bi bio toliko drzak, zar ne?

Holidej joj nije odgovorio. Okrenuo se prema vratima i dodirnuo rukom obod šešira.

Međutim, Velika Mama se šumno dišući podigla i tiho ga pozvala.

– Samo još jedno pitanje, Džoni dragi! Molim te, zatvori ta vrata za sobom.

Holidej se mirno okrenu i osmotri njeno našminkano zabrinuto lice.

– Da, Mama?

– Džoni dragi, nećeš valjda da kreneš za Anvil u potragu za grupom Ese Par-dija?

– Znaš dobro da hoću, Mama.

– Mogao bi tamo da stradaš.

On slegnu ramenima.

– Moram da rizikujem.

– I to sve zbog jedne suknje?

– Pa... recimo da je tako – prihvatio je Dok ne želeći da razuverava svoju prijateljicu. – Svako ima svoje slabosti.

Ona stisnu usne i kratko opsova.

– Da, to je tačno. I ja sam oduvek bila slaba prema tebi, Džoni dragi. Ne mogu to nikako da objasnim, ali istina je.

– Već sam rekao da svako ima svoje slabosti.

Ona klimnu glavom.

– Da, tako je. Pa, eto... ja nikako ne bih volela da ti se nešto desi. Uvek si bio fin prema meni, pa čak i onda kada mi je jedan slatkorečivi lupež ostavio

lažna dokumenta na čuvanje. Sećaš se toga? Svojski si potegao i pomogao mi da se izvučem iz svega, Džoni. Ja sam iskoristila tu šansu i sada... mislim da bi sada trebalo da ti uzvratim.

– To bi mi zaista bilo korisno, Velika – priznao je Dok. – Bez činjenica bih teško igde stigao. Zato mi reci šta znaš.

– Ne tako davno... primila sam neku devojkicu koja se jedne noći stvorila pred vratima. Bila je polufrancuskinja, meleskinja... poreklom iz Kanade. Nazvali smo je Frenči i to ime joj je i ostalo. Hm... zaradila mi je dosta novca, jer su muškarci koji su posećivali kuću za zabavu u donjem kvartu najšećće tražili baš nju. Ne znam, ali pretpostavljam da je znala određene trikove i male tajne..

– Da, da i onda? – prekide je Holidej nestrpljivo.

– Znaš, ja moje devojkice nikada ne pitam za prošlost, jer mislim da je tako mnogo bolje. Za nju sam se, pak, uvek pitala odakle je došla.... Kada se pojavila ličila je na čudo: prljava, izgladnela, odevena u kožno odelo kakvo nose Indijanci.

Holidej se trže i zažmiri.

Velika Mama ga odmeri i klimnu glavom.

– Da, da, na kraju sam ipak izvukla tajnu iz nje. Bila je devojkica Esinog sina, Morga Pardija. Pre toga je živela sa nekim traperom u Kanadi koji se zvao La Rid. On se pridružio bakskinerima, a Morg ga je ubio u međusobnom obračunu i preoteo mu ženu. Ali, i sam znaš šta se priča za Morga; to je najopasniji gad sa ove strane Roki planina. Jednoga dana Frenči je zaključila da joj je dosta svega i otišla iz logora. Nekako se isko-

beljala iz planina, nabasala na put za Hjuston i pojavila se na mom pragu.

– A kako to da se zadržala baš kod tebe?

Velika Mama skromno slegnu ramenima.

– Čula je kako su neki Pardijevi ljudi pričali o mojoj kući i devojkama koje tu rade. Oni su s vremena na vreme svraćali ovamo i tako... Oh, nemoj me kriviti što to nikome nisam pominjala! Znala sam s kim imam posla... Hm, jasno ti je da bi mi prerezali grkljan od uha do uha, zar ne?

Dok zamišljeno klimnu glavom.

– Ta Frenči... da li bi ona mogla da nađe put do skrovišta bakskinerja?

– Ne. Ona nije znala gde se nalazi, niti je obraćala pažnju na orijentacione tačke; jednostavno je nagonski hodala i stigla ovamo zdrava i čitava. Pošto je kao mala živela sa Indijancima uspela je da preživi jedući lišće i korenje. Priznajem da je za to trebalo mnogo hrabrosti...

– I kakva je korist od toga, Velika?

– Sačekaj, nemoj da si nestrpljiv. Ona se seća nekog kanjona sa šiljastim stenama na ivici, od kojih najveća liči na pečurku. Radi se o škriljastim stenama u raznim duginim bojama. Seća se da je naišla sa istočne strane, jer je bila zaslepljena zracima zalazećeg sunca i zamalo da nije pala preko ivice. A taj kanjon se nalazi samo dva dana daleko od logora bakskinerja. Ako bi mogao da ga nađeš...

Dok se osmehnu.

– Naći ću ga, Velika Mama – dodao je, čvrsto je zagrlio i „sočno“ poljubio u obraz. – Hvala ti, draga!

Već je bio na hodniku kada se Velika Mama dogejala do vrata i povikala:

– Kada se vratiš, dođi da me posetiš, Džoni!

Ne okrećući se, Dok joj kratko mahnu i ubrza korak.

*

– Čoveče, mogli bismo u Anvilu provesti i trideset dana, a da ipak ne nađemo taj kanjon! – dobacio je Lejvin svom prijatelju dok su sedeli u sobi Holidejevog hotela. Naime, prijatelj mu je posebno ispričao sve što je saznao od Velike Mame, a posebno o devojci zvanoj Frenči. Dok se samo nasmešio i pokazao na jedan paket; lagano ga je odmotao i izvadio savijenu mapu koju je bez reči raširio po stolu.

– Kupio sam ovo u zemljišnom uredu. Radi se o geološkoj mapi od pre deset godina, odnosno iz vremena kada su pravili pregled rudnih bogatstava, zlata, srebra i drugih minerala. Srećom da su još uvek imali ovu jednu kopiju.

– Od pre deset godina?!

– Da. Šta smeta? Geološki sastav zemljišta nije se za to vreme ništa promenio, zar ne? Osim toga, u toku ove decenije u Anvilu se nije dogodilo ništa što bi izmenilo konture i oblike zemljišta.

Lejvin stisnu usne i lagano klimnu glavom.

– Do vraga, Holideje, možda si stvarno na nešto natrapao! Šta bi trebalo da tražimo?

– Oblast označenu kao „škriljaste stene“. Velika Mama je dovoljno pametna da zna da se kanjon sa tim tipom stena i ivicama oštrim kao igle ne može naći na bilo kom mestu. Mi već sada znamo

da se taj prostor nalazi duboko u oblasti Anvila, dublje nego što je do sada doprla i jedna potera za bakskinerima. Istraživači rudnog blaga prodrli su najdalje i zahvaljujući njima i ovoj mapi možemo da se nadamo nekom rezultatu. Prema tome, imamo šanse da nađemo kanjon. Posle toga lako ćemo naći neki znak Ese Pardija.

Lejvin ga zabrinuto odmeri.

– Ili će on naći nas, što je mnogo verovatnije. A onda... ne treba da se nadamo ničem dobrom. Prosviraće nam nekoliko kuršuma kroz...

– Niko nije kazao da će to biti lako. Rekao sam samo kako postoje šanse da se izvučemo.

– Postoje, ali su u odnosu jedna prema milion.

Holidej zavrte glavom.

– Ne, nego jedan prema sto hiljada, prijatelju.

Kejn Lejvin lagano klimnu glavom i nagnuvši se nad komplikovanu mapu, počeo da traži zagonetni kanjon sa ivicama od oštarih škriljaca.

*

Posle trodnevnog jahanja kroz planinsku oblast Anvil, Holidej i Lejvin su konačno našli „tajanstveni“ kanjon.

Bilo je kasno popodne i sunce koje je klonulo prema zapadu usmeravalo je svoje zlataste zrake ka širokim šiljastim stenama na rubu kanjona. Stranice od prošaranog škriljastog kamena presijavale su se u svim bojama, od ružičaste i boje ćilibara do bele i tamnocrvene, ili pak boje rđe ispreseccane tankim crnim prugama. Kristali na površini

stena blistali su kao dragulji i odbijali sunčeve zrake dole u sam kanjon.

Odsjaj sunca dolazio je sa istočnog zida klanca, tako da su dva prijatelja računala da je Frenči pri silasku sa planine morala ući u kanjon negde u blizini ovih kristalnih stena. Kasnije će obojica saznati da se to mesto i zove Kanjon kristalnih stena, baš zbog njihove površine od kvarca i liskuna.

Ali, tog trenutka su bili zadovoljni što su otkrili to mesto. Dok nisu našli kanjon na mapi, jahali su veoma teškim putevima praveći samo kratke pauze radi spavanja. Pošto je bio pun mesec, veliki deo puta prevalili su noću, zaustavljajući se da dočekaju dan samo na onim mestima gde su im ispremetane stene i gusto rastinje onemogućavali vidljivost.

Rok za isplatu otkupnine bližio se kraju, pošto je od kidnapovanja Dolores Disart prošlo više od deset dana. Možda bi njen bogati muž bio u stanju da taj rok malo pomeri, ali Dok se pitao na koji bi se način takva poruka morala preneti kidnaperima. Do sada niko nije znao gde, kada i pod kojim uslovima treba tim ljudima isplatiti sumu od sto hiljada dolara. To je već samo po sebi bilo veoma čudno i Holideju i Kejnu, ali nisu imali nikakav odgovor na to pitanje. Uostalom, u celom ovom slučaju bilo je dosta neobičnih činjenica.

Ulazeći u Kristalni kanjon zaustavili su konje na ivici pojila ispod jedne stene isturene iz litice i pogledali oko sebe. Oštri šiljci na gornjim ivicama bacali su duge senke sasvim dole, u kanjon, dajući mu takó izgled kosine sa nazupčenim ivicama. Holideja je sve to podsećalo na čeljust neke džinovske zveri,

ali se nadao da u tome nema ničeg proćanskog.

– Siguran sam da je ovo taj kanjon, Dok – dobacio je Kejn sjahavši iz sedla. – Hmm... pod onom stenom nećemo moći da nađemo nikakve tragove pre nego što se sunce ne spusti sasvim nisko i baci u kanjon malo svetlosti. Mislim da bi bilo najbolje da se ovde ulogorimo.

Dok mu se pridruži i oprezno se osvrnu.

– Ne baš ovde – rekao je tiho. – U stvari, mislim da treba da založimo vatru, namestimo ćebad za spavanje pored pojila, a mi se vratimo u zaklon i provedemo noć između stena. Čini mi se da nam je takvo lukavstvo neophodno.

Kejn potvrdno klimnu glavom.

– Priznajem da je to vrlo razborito, mada moram reći da će nam biti veoma hladno.

– To je tačno, ali je bolje nego da završimo mrtvi i zavijeni u ćebet.

Odmah posle večere napravili su lažni logor, ogrnuli se ćebadima i pustili vatru da se stiša kako bi od nje ostao samo žar. Onda su se, van kruga svetlosti izvukli iz svojih ležaja i napunili ćebad lišćem i lisnatim grančicama izvučenim iz obližnjeg grmlja; nakon toga su tiho napustili logor i odšunjali se nazad, sve do nadsvođene stene. Bilo je teško puziti sa puškama u rukama i revolverima o pasu, ali dvojici iskusnih prijatelja to nije bilo prvi put.

Bila je to duga, hladna i neugodna noć u kojoj se nije dogodilo ništa neobično. Tako su obojica, ukrućeni od zime, željno izmileli na toplo sunce snažno trljajući udove kojima je trebalo povratiti elastičnost i živost. Kejn je zapalio vatru i samlevši nekoliko zrna kafe izme-

đu dva kamena, bacio sitno zrnevlje u okrnjenu džezvu.

Doručkovali su sa revolverima nadomak ruke, trzajući se na svaki zvuk koji bi poticao od neke životinje ili pak gmižanja guštera u kanjonu... Ptice su im kružile iznad glava, dok su konji nervozno trupkali nogama i mahali repovima rasterujući dosadne insekte...

Sve je izgledalo mirno i uobičajeno, a plavo nebo bez ijednog oblačka ogleдалo se na površini obližnje lokve.

Kada su završili, spakovali su opremu i lagano pojahali do stene prevučene kristalima; još uvek je bila u senci i dok se sunce polako dizalo, lagano su obišli oko nje pokušavajući da nađu bilo kakav trag.

– Dodavola, put vodi preko istočne strane kanjona! Mora da postoji neki trag! – ljutio se Kejn.

– Da je postojao neki tunel ili usek, Frenči bi ga spomenula. Kazala je samo da joj je sunce bleštalo u oči i to sunce na zalasku. To znači da je kanjonu prišla sa istoka, mada mislim da to nije moglo biti tako direktno, nego više sa jedne ili druge strane kako bi joj sjaj zabljesnuo lice.

Kejn se odjednom ispravi u sedlu i pucnu prstima.

– Može biti da nju i nije zaslepljivalo sunce, Dok! Šta ako je to bio odsjaj na ovom zidu koji joj je bleštao u oči?! Hm... ako je tako, to bi značilo da je dolazila sa zapada i da je samo mislila da ide ka suncu na zalasku. U stvari, postavila je da se kreće cele noći tako da ujutro nije mogla da vidi ovaj kristalni zid.

– Sto mu gromova, vrlo verovatno da si u pravu, Kejne! – dobacio je Holidej

i okrenuvši se u sedlu pogledao prema zapadnoj litici. Tamo je bilo nekoliko uzanih pukotina, ali i tragova za koje su mislili da dolaze od životinjskih šapa, a koji su vodili ka tim procepima. – Hajde da proverimo! – dodao je Dok odlučno.

Trebalo im je manje od petnaest minuta da urade ono što su naumili. Utvrdivši da neki tragovi potiču od životinja, obišli su oko jednog gustog žbuna koji je štrčao iz stene i tamo našli ono što su tražili: vidljiv trag sa nekoliko jasnih otisaka nepotkovanih konjskih kopita.

Kejn je brzo sjahao, ispitao otisak, a onda se nasmešio i pogledao u Doka.

– Nepotkovani mustang. Stari tragovi, ali stvrdnuti tako da mogu da kažem da su tu od posle kiše. A u kanjonu kiša nije padala mesecima... Ali, jasni su, vode u tesnac i zato mislim kako treba da krenemo u tom pravcu.

Pre nego što su krenuli pažljivo su proverili da li im je oružje puno. Jahali su pažljivo i oprezno sa puškama u rukama pretražujući pogledom predeo oko sebe.

Kako se sunce više dizalo, iz kamenih litica je sve više izbijala toplota. Konji ispod njih su već dahtali od vrućine i mogli su čuti kako se kroz žbunje šunja ju razne životinje. Onda su na jednoj strani puta ugledali pumu koja je režala zverski kezeći bele očnjake. Uplašen, Kejnov ridan se propeo i glasno frknuo. Ovaj izusti kletvu pokušavajući da ga smiri, instinktivno pružajući ruku ka revolveru kako bi ustrelio neprijateljski raspoloženu pumu.

– Nadam se da se konjski njisak nije daleko čuo – dobacio je okrećući se prema Doku.

Holidej slegnu ramenima pažljivo posmatrajući pumu.

– Teško je reći kako se to događa u stenovitim predelima. Njisak bi mogao da se odbije od ivice kanjona i čuje miljama daleko. A može da se dogodi i sasvim suprotno...

Sada su već prošli pored pume koja je, videvši koliko su mirni i „nezainteresovani“, frknula nekoliko puta, a onda se okrenula i skočila na drugi kraj stene. Više je nisu videli, mada su obojica budno motrili, spremni na sve.

Nešto kasnije naišli su na neki nago-veštaj puta, trag u stvrđnutoj zemlji koji je krivudao kroz tesnac i peo se u višinu. Kada su stigli do te tačke, tragova kopita više nije bilo, mada je Dok nešto dalje našao ostatke sasušenog izmeta. To je značilo da su tim putem ipak prošli konji.

Nešto kasnije ipak su ugledali izlaz iz tesnaca: bio je to uzan usek između strmih stena. Na drugoj strani videli su se pošumljeni bregovi i nazubljeni purpurni vrhovi planinskih lanaca.

Kejn pokaza puškom u tom pravcu.

– Ono dosta obećava, Dok.

– Ne dopada mi se usek, suviše je uzan.

Ali, drugog prolaza nije bilo, jer se tesnac sve više i više sužavao. I mada su obilazili okolo, nisu mogli da nađu drugi izlaz.

– Nemamo izbora – konstatovao je Kejn. – Ili da prođemo tuda ili da se vratimo.

– Naravno, ništa ne može da se učini. Zato napred, prijatelju!

Holidej je podbo konja petama i kratkim povikom pokrenuo svog umornog ždrebca kako bi jurnuo napred. Šibao

ga je krajem kajasa i životinja je u znak protesta divlje galopirajući ušla u tesnac. Kejn je išao odmah za njim, potpuno isto postupajući sa svojim konjem.

Bili su već blizu izlaza i učinilo im se da su uspeli. Naime, Holidej je počeo da se opušta ubeđujući sam sebe da je strah od zasede bio neosnovan.

A onda su odjeknula dva pucnja. U stvari, bila su ispaljena u tako kratkom vremenskom razmaku da je zvučalo kao jedan. Pucnji iz pušaka teškog kalibra odjeknuli su u tesnacu prenoseći prasak sve dalje i dalje kroz klanac. Pogođena, oba konja su se srušila na tlo.

Holidej je preleteo preko leđa životinje i dok je padao, gledao je u zemlju koja je „jurila“ prema njemu. Iako je čvrsto držao pušku, ona mu je ispala iz ruke u trenutku kada je tresnuo o zemlju i izgubio dah. Pred očima su mu zaigrali plamičci bleštave svetlosti, a u ušima mu je zazvonilo. Telo mu je za tren obamrlo od bola, ali je ruka instinktivno krenula ka dršci kolta pošto se u međuvremenu malo uspravio. I mada su mu noge nesigurno klecale, uspeo je da klekne i izvuče revolver iz futrole. Koliko je mogao da vidi, Kejna nigde nije bilo.

Imao je utisak da mu je pred oči odjednom iskrsla neka bleđa magličasta mrlja, a do nosa mu je dopro miris užegle masnoće. Onda je kroz vazduh nešto zašumelo i on oseti snažan udarac po glavi: u tom trenutku ceo svet se za njega pretvorio u užareni pakao.

Kada je tresnuo licem u gomilu sitnog kamenja, Dok nije osetio nikakav bol pošto je već bio u nesvesti.

*

Holidej nikada nije video Esu Pardi-ja, ali kada je obuzdavajući jauk ipak otvorio oči, instinktivno je znao da je čovek koji stoji pred njim vođa razbojnika. Bio je visok nešto preko pet stopa, ali veoma mršav, sama koža i kost. Imao je beli bradu i dugu kosu iste boje, uredno vezanu u rep.

I ostalo na tom čoveku bilo je izuzetno uredno i čisto: odeća od jelenske kože sa resama i rogom za barut koji mu je na remenu od jelenske kože visio preko ramena. Ta koža je bila zlatnožute boje, omekšana na stari indijanski način dimom i žvakanjem, a posle toga trljana mozgom divljači kako bi dobila potrebnu savitljivost. Opasač mu je bila samo mekana vrpca od jelenske kože dok su mu krajevi košulje slobodno visili na stari gorštački način. Tu su bile i široke, zakivcima prošarane korice noža. Dok je pretpostavljao da je u pitanju tradicionalni nož omiljen kod starih planinskih lovaca, sa drškom od vučije vilice. Esa Pardi je na nogama imao mokasine, a na glavi kapu od dabrovine. Stajao je naslonjen na staru pušku „hokinku“, kapislaru sa dugom cevi, čiji je drveni deo bio namazan uljem i sjajno uglaćan, a mesingani ukrasi blistali kao zlato.

Jednom rečju, Esa Pardi je izgledao kao slika iz prošlosti rađena uljanim bojama i jedini miris koji je dopirao od njega bio je onaj karakterističan, pomalo užegao miris koji je poticao od procesa štavljjenja jelenskih koža.

Dok se osvrnuo oko sebe i tek sada ugledao Kejna koji je ležao nekoliko stopa dalje, vezanih ruku i nogu kao i

on sam, a onda odmerio celu grupu ljudi u odelima od jelenske kože. Začudilo ga je što su odela svih bila prilično čista, mada ne toliko kao Pardijevo. Ali, nijedno nije bilo prljavo, umazano životinjskom krvlju ili zamašćeno, niti je na njima bilo mesta nagorelih od baruta. A baš tako su svedoci opisali odela ljudi koji su oteli lepu Meksikanku.

Iskusnom Holideju je to bilo dovoljno. I pre nego što je Esa Pardi progovorio, bilo mu je jasno da njegovi ljudi nisu oteli Dolores Disart.

– Koji si ti? – upitao je Pardi dubokim, usporenim glasom. – Holidej ili Lejvin?

Lica podnadulog od pada i udarca kundakom puške koji ga je onesvestio, Dok Holidej je napravio grimasu koja je ličila na osmeh.

– Ako znaš naša imena, onda znaš i ko je ko, Pardi.

Izraz lica vođe razbojnika nije se promenio. Ozbiljno je posmatrao Doka svojim dubokim zelenim očima.

– U redu, Holideje, svejedno je. Imate mnogo sreće što ste živi i to ne smete da zaboravite.

– Nećemo, mada ne razumem zašto nas niste pobili? Mogli ste to lako da učinite u onom klancu.

– Nasuprot raznim legendama, bakskineri ne ubijaju ubijanja radi. Ako smatramo da je potrebno... onda... – zastao je za trenutak i slegnuo ramenima. – U vašem slučaju ne mislim da je tako nešto neophodno.

Čovek širokih ramena, bikovskog vrata i okruglog lica skoro sasvim sakrivenog između čupavih crnih zalizaka, istupio je napred i stao pored Pardi-ja. Bio je gotovo isto obučen kao i vođa, ali je nosio pušku marke „remington“ teškog

kalibra, još težeg nego Pardi. Delovao je dosta odlučno i pre nego što je bilo šta rekao, pljunuo je na tlo i svojim crnim očima strogo odmerio oba zarobljenika.

– To je bila očeva ideja – rekao je i Holidej je odmah zaključio da se radi o Esinom nepokornom sinu Morganu. – Što se mene tiče, odmah bih vam prosvirao lobanje olovom i sačuvao konje.

– Niko te ništa nije pitao, Morg – odvratio je Esa mirno. – Ja sam i ranije morao da sredim ponekog policajca, radili su to i moji ljudi, ali zapamti da tako nešto nikada nije bilo bez razloga. Ovoga puta ne znamo šta je razlog njihovog dolaska i ne možemo da pretpostavimo kakve bi reakcije izazvala njihova smrt. Moglo bi se desiti da cela armija ljudi krene da češlja Anvil i na kraju nas otera odavde. A ovde smo izgradili sebi pristojno boravište, živimo našim životom, nikoga ne diramo i zato nikoga posebno ni ne interesujemo. Zato ne mislim da bi bilo mudro skinuti glavu jednom federalnom šerifu i jednom čoveku Holidejevog ugleda.

– Što još uvek ne znači da će vam glave ostati na ramenima... – promrmljao je Morg, željan da se iskali na nekom.

Esa ga je strogo odmerio, kratko klimnuo glavom.

– To je tačno.

– Shvatili smo šta ste rekli – dobacio je Lejvin naduvenih usta i modrog oka. – Ali, šta, dovraga, želite od nas?

– Ja tebi postavljam to isto pitanje – odvratio je Esa Pardi.

– Dođavola, vi dobro znate zašto smo došli! – prasnuo je Lejvin. – U pitanju je Dolores Disart.

– Tako sam i mislio – kazao je Pardi i okrenuo se prema Holideju. – Zar zaista veruješ da smo mi izveli taj napad i oteli devojkicu?

– Pa... nisam siguran, jer su me neke stvari čudile...

– Kao na primer?

– Razne nelogičnosti kao što su smrdljiva odela od jelenske kože, metalne uzengije, hladnokrvna i nepotrebna ubistva, gaženje šerifa koji je već bio mrtav i slično. To mi nije ličilo na vašu grupu, Pardi.

On čučnu, još uvek držeći u ruci pušku kojom se oslanjao na tlo.

– U pravu si, Holideje, to nismo bili mi. Učinio je to neko drugi i krivicu pokušao da svali na nas. Zašto, još uvek mi nije jasno. Možda zbog toga što sam dolazio u sukob sa Disartovim ljudima kada smo otimali njegovu stoku. Ne znam i nije me briga. Do sada se nismo bavili otmicama i to ni ne nameravamo. Naravno, opljačkamo ponešto kada nam zatreba, ali iz raznih razloga to sada ne bih želeo da objašnjavam, Holideje. Novac ovde ne igra ulogu i tih sto hiljada dolara ne bi nam mnogo koristilo.

Dok se okrete i pogleda u Morga.

– A šta kažeš za njega?

Nije ni završio rečenicu kada ga je Morgova noga pogodila tačno u vilicu. Mladić je u trenutku čučnuo pored njega čvrsto stežući pesnice, ali nije pokušavao da ga udari.

Njegov otac se nije ni pomerio.

– Sam si to tražio – dobacio je stari ošamućenom Holideju. – Kao i svi ostali, i Morg radi ono što mu ja kažem. Mi imamo svoje zakone i njih se čvrsto držimo. Ja sam izabrani vođa koji donosi odluke i ti nema pogovora. Naravno,

ako bi ostali u jednom trenutku zaključili da nisam dobar, smenili bi me glasanjem i izabrali nekog drugog. To se nije desilo već petnaest godina i otuda pretpostavljam da su sasvim zadovoljni – dodao je i lagano se ispravio. – A ja nikada nisam izdao naređenjê da se otme Dolores Disart.

Holidej i Lejvin izmenjaše poglede, a onda se Dok ponovo obrati Pardiju.

– Mislim da bismo se sa tim mogli složiti, mada... Mi smo tako nešto morali da proverimo.

– I stavili ste glavu na kocku – dobacio je Morgan.

– Neko je i to morao da učini.

– Pokazali ste se kao vrlo dovrtljivi čim ste uspeli da nađete put dovde – primetio je Esa. – Kako vam je to pošlo za rukom?

– Neko je pre izvesnog vremena otišao odavde i sećao se onog kanjona – odvratio je Holidej.

Morgan je tiho opsovao, a otac mu je dobacio mrgodan pogled.

– Prokleta meleskinja!

– Svejedno, ispali ste vrlo vešti, s obzirom da ste uspeli da stignete tako daleko – nastavio je Esa Pardi u čijem se glasu mogla primetiti izvesna doza poštovanja. A onda je začutao i duboko uzdahnuo. – A prevalili ste toliki put ni zbog čega.

Holidej odmahnu glavom.

– Pa... nije baš tako.

– Nego kako? Dobro, sada znate da mi nismo kidnapovali Disartovu ženu i možete na sve drugo da zaboravite. Mi ćemo preuzeti stvar i rešiti je na naš način.

Holidej oseti kako mu se nešto steže oko srca.

– Šta to znači?

– Ono što sam rekao. Prepustite stvar nama. Mi smo ti na koje je javno pala krivica za otmicu, pa ćemo taj problem sami rešiti. Zato nam se od sada sklanjajte s puta, Holideje! Sledeći put kada se budemo sreli, možemo se gledati samo preko nišana zadimljenih pušćanih cevi. Da li je to jasno?

Dok baci pogled niz blagu padinu na kojoj se nalazilo nekoliko brvnara sa lepo uređenim i ograđenim prostorima za stoku. Iznad proplanka na kome su se nalazili lebdeo je tanak sloj dima. Njih dvojica su sigurno bili prvi ljudi van zajednice bakskinera koji su nogom kročili u neposrednu blizinu njihovog skrovišta.

No, već u sledećem trenutku se upitao da li će uopšte ostati živi da to nekom ispričaju? Iz Esinih reči moglo se zaključiti da je iskusni vođa rešen da ih pusti na slobodu. A Morgan? Taj čovek mu je izgledao kao pravi ubica i bilo je očigledno da je izrazito nervozan i ljut zbog njihovog prisustva.

– Šta će biti sa nama? – dobacio je zabrinuto.

– Kada se smrači, pustićemo vas – odvratio je Esa mirno, krajičkom okamotreći na sina koji se trgao, ali nije ništa rekao. – Bićete odvedeni dosta daleko odavde, u planine, i to vezanih ruku i očiju. Moraćete sami nekako da se oslobodite, a onda probate da pronađete put, naravno kao pešaci. Ostavićemo vam oružje da ne biste umrli od gladi, a koliko mi je poznato vaš ugled zapadnjaka...

– Sto mu muka, oče! – presekao ga je Morg. – Zar ćeš im dati puške i revolvere?

Esa mu dobaci kratak, ali odlučan pogled.

– Hoću. Kada ih ostavimo, oružje će biti prazno, ali će imati municiju iz svojih pojaseva i iz bisaga sa njihovih ubijenih konja.

– Dodavola, oče! Ti ih baš miluješ!

Esa samo odmahnu rukom.

– Da li si čuo da je neki čovek ikada izašao iz ovih planina za manje od nedelju dana? Naravno da nisi. Većini to nikada nije ni pošlo za rukom, jer su zalutali u zauvek nestali... Ova dvojica neće; oni će izaći odavde i reći vlastima da mi nismo izveli napad u Hjustonu i da ne ubijamo samo zato što nam se tako prohtelo. Potrebno je da skinemo sumnju sa sebe i možemo da delujemo.

Holidej podiže glavu.

– Znači li to da imate neki putokaz?

Esa se slabo osmehnu.

– Mi imamo svoje izvore, Holideje. Mogu samo da dodam kako ste daleko, veoma daleko od rešenja zagonetke. I kada to kažem veoma sam ozbiljan – dodao je, a zatim se okrenuo prema svom sinu.

– Morg, uradi to kako valja, dečko – rekao je obraćajući mu se veoma autoritativno, mada je Morg sigurno odavno prešao tridesetu. – Ti znaš gde i kako treba da ih ostaviš. I još nešto; ne želim da čujem bilo šta o nekakvom „incidentu“. Odvedi ovu dvojicu tamo gde treba žive i zdrave, jer od toga možda zavisi bezbednost cele naše zajednice. Imaj to na umu, dečko moj...

Morg je pocrveneo i klimnuo glavom odmeravajući ispod oka dva zarobljenika koja su ležala na zemlji.

– Pobrinuću se za njih oče – odvratio je, a od tona tog ledenog glasa Dok odjednom oseti nelagodnost.

No, samo je pogledao Lejvina koji mu je neprimetno klimnuo glavom. Sada su morali biti mirni i čekati. Nije im preostalo ništa drugo.

*

Tamo je bilo nekoga. Holidej je bio siguran u svoj zaključak i zbog toga je pokazao Kejnu da se ne miče. Ovaj ga je odmah poslušao i čučnuvši s puškom u ruci pored oborenog debla, dobacio mu upitni pogled.

Šuma pred njima bila je sve reda i reda i posle kraćeg vremena našli su se na čistini. Sada su mogli da odahnu, jer su znali da će biti lako odatle se domoći puta za Hjuston. Naime, bilo im je potrebno nekoliko dana da od mesta u podnožju Anvila na kome ih je ostavio Morgan Pardi, dođu dovde, nadomak civilizacije. Uspeli su da prežive hraneći se divljim plodovima, ali nije bilo nimalo lako. No, sada je sve bilo iza njih i da nije bilo te proklete sumnje, mogli bi da se raduju i sami sebi čestitaju na izbavljenju.

Naime, u poslednje vreme im se činilo da ih neko prati i da ima sasvim druge ideje o njihovom mirnom i bezbednom povratku među ljude.

Lejvin je još jednom klimnuo glavom pošto mu je Dok pokazao oboreno stablo i rukom mu dao znak koji je značio „lezi dole“. Poslušao ga je bez reči i za tili čas se zaklonio iza debla. Zatim je Dok potrčao od svog drveta do sledećeg zaklona; bila je to razdaljina od svega nekoliko metara i pretrčao ju je bez

problema. Onda se prislonio uz stablo i čekao, ali nije bilo ničega; ni metka, ni pucnja ni napada tajanstvenog pratioca. Nezadovoljno se namrštio i počeo da se preispituje: da li je ono što je čuo u šumi bio samo plod njegove mašte...?

U jednom trenutku pomislio je da je u pitanju Morgan Pardi koji nije krio svoje neprijateljstvo prema njima. Možda se ipak iskrao od oca i rešio da ih ubije čak ovde, nadomak puta za Hjuston. Jer, ako bi bili nađeni sa metkom u leđa i ispražnjenih džepova, doživeli bi sudbinu mnogih neopreznih putnika koji su se samo malo udaljili od glavnog puta.

U svakom slučaju, neko ih je pratio; Holidej je sada bio sasvim siguran pošto je opet začuo neki slab zvuk iz drugog dela šume, zvuk sličan lomljenju suve grančice. A onda, kada mu se učinilo da je čuo nešto što je ličilo na nejasan zveket, odjeknuo je pucanj i on se instinktivno sagnuo i uvukao glavu u ramena. Komadi otkinute kore zasuli su ga po vratu i ramenima...

Posle ovoga usledio je drugi, a zatim su se još dva kuršuma odbila od stabla iza kojeg se skrivao Lejvin. Holideju je odmah postalo jasno da nema posla sa bakskinerima; naime, pucnji su odjeknuli iz „vinčesterke“, a nejasan zveket gvožđa koji je čuo ličio mu je na zveket mamuza.

Šta se to sada dešava, zapitao se. Možda su došli u blizinu nekog ranča i upali u zasedu kauboja... No, koliko mu je bilo poznato, nije bilo nikakvih rančeva u blizini puta. Još dva metka odbila su se o njegov „zaklon“, a onda je iz šume zagrmeo neki glas,

– U klopci ste! Mi smo iza i oko vas! Odbacite oružje i izađite sa podignutim rukama!

– Ko to govori? – zapitao je Kejn.

Kiša olova zasula je balvan iza koga je ležao, a komadi iverki zapraštali su na sve strane kao gejziri. I pre nego što je odjek puščane paljbe utihnuo, opet se začuo isti glas.

– Uradite onako kako vam je rečeno!

– U redu, Lejvine – dobaci Dok tiho.

– Učinićemo kako čovek kaže.

Trenutak kasnije izašao je ispred drveta sa podignutim rukama, u jednoj ipak čvrsto držeći pušku. Kejn je sledio njegov primer i uskoro su dva prijatelja mirno stajala jedan pored drugog.

Onda su začuli šuštanje lišća i lomljenje grančica pod nogama tajanstvenih ljudi koji su se iz tame uputili ka njima. Tako se prvi čovek kao senka pojavio iza Kejna; u stvari, stajao je blizu jedne topole držeći federalnog šerifa na nišanu. Drugi je došao nekako više zdesna. Trenutak kasnije, Dok se ukočio osetivši dodir puščane cevi na leđima. Istog časa se munjevito okrenuo i odbio pušku od sebe. Začuo se pucanj koji je odleteo u prazno, ali je prasak trgao i uplašio ostale. Lejvin je pošao za Dokovim primerom tako da je i pucanj njegovog protivnika odleteo u vazduh, pošto čovek nije očekivao iznenadni pokret.

U međuvremenu, Holidej je levim laktom odbio cev puške u stranu i trgnuvši šestometak, snažno udario čoveka koji je stajao pred njim i gledao ga razrogačenim očima. Ni Lejvin nije gubio vreme; hitro je kleknuo i njegov kolt je munjevito poleteo iz futrole. Oružje je planulo i promašilo, ali je ipak oborilo

neznanca pored njega pre nego što je uspeo da se pomeri i pritisne okidač puške. Drugi napadač iz mraka uspeo je da prinese „vinčesterku“ ramenu, ali ga je Lejvinov metak pogodio u rame tako da je zastenjao i poleteo unazad. U padu je udario u drvo, zateturao se i ispustio pušku. Kada je pokušao da je dohvati, Lejvin je priskočio i čizmom mu pritisnuo šaku. Ranjenik je jauknuo i zgrčenog lica pogledao u zadimljenu cev pištolja koji mu je bio uperen u čelo.

Holidej se ispravio i držeći u ruci kolt sa drškom od slonovače, lagano se okrenuo oko sebe. Izgledalo je da su u napadu učestvovala samo tri čoveka. Za trenutak je bacio pogled prema Lejvinu i sa olakšanjem odahnuo videvši da njegov prijatelj drži situaciju pod kontrolom. Zatim je kleknuo pored čoveka koga je onesvestio udarcem pištolja po glavi i počeo da mu pretresa džepove. Posle nekoliko trenutaka je ustao i pročitavši šta piše na četvrtastom komadu papira, izustio glasnu kletvu.

– Gospode bože, Kejne, pa ovaj je rendžer!

Lejvin se trgao i žustrim pokretom osmotrio čoveka koji mu je ležao pored nogu. Sva sreća, metak ga je samo okrznuo, tako da rana na ramenu nije bila zabrinjavajuća.

– Svi smo rendžeri... – promrmljao je on lagano se dižući.

– Eh, dovraga, zašto se onda niste predstavili? – gnevno je zapitao Lejvin pomažući mu da ustane. – Sva sreća što nismo bili precizniji, jer ste samo pukom srećom ostali živi. Ipak, ti si ranjen...

– Što znači da ste u velikoj nevolji...
– zastenjao je rendžer.

– Đavola sam u nevolji! – odbrusi Kejn ljutito. – Trebalo je da doviknete ko ste kada ste već ovako nekoga sačekali u zasedi.

– Otkuda vi to znate? Ja nisam...

Lejvin ga uhvati za košulju na grudima.

– Zato što sam ja Kejn Lejvin, federalni šerif, glupane!

Čovek zbunjeno zatrepta; počeo je da miče usne kao da želi nešto da kaže, ali nije izgovorio ni glas. Ipak, posle nekoliko trenutaka moć govora mu se povratila.

– Dođavola? Pa mi vas tražimo! – kazao je.

– Pa, lepo... sada ste nas našli, mister – dobaci Holidej prilazeći. – Ali, moglo je biti još gore i nesreća je izbegnuta samo slučajno – dodao je. – Nego, recite šta se dešava?

– Ovaj.... puno ljudi češlja ova brda u potrazi za vama – odvrati ranjenik. – Inače... moram da dodam da takvi kakvi ste, sa bradama i dronjavim odelima, nikako ne odgovarate opisu koji smo dobili.

Lejvin ljutito opsova.

– A kako ste, dođavola, mislili da izgledamo posle sedmodnevnog potucanja po ovoj divljini? I to bez hrane, vode i konja...? Svakako da smo drugačiji. Nego... kada si ti stupio u rendžere?

– Tek sam završio obuku.

Lejvin i Dok izmenjaše značajne poglede.

– Dobro, hajde – dobaci Holidej ostalima. – Skupite se pa da krenemo. Nego, kakve su novosti? Da li je Disart platio otkupninu?

– Dobio je produženje roka – dobaci drugi rendžer. – Mislim da je u pitanju još pet dana.

– Onda bi bilo bolje da se ne zadržavamo – dobaci Kejn. – Još uvek bismo mogli nešto da pomognemo.

– Možda – odvrati Dok zamišljeno. – Razmišljao sam dosto o onome što je Esa Pardi rekao... Sećaš se da je kazao da smo „daleko, jako daleko od pravog puta“? To je i ponovio. Kao da je time hteo nešto da nam kaže.

– Tačno... mada to može da znači svašta.

U tom trenutku začuli su topot kopita i ugledali celu grupu rendžera koji su im se približavali. Dok je odmah prepoznao najstarijeg od njih; bio je to narednik Džim Rejd iz stanice teksaških rendžera u Hjustonu.

– Sto mu gromova, Holideje! – obratio mu se Rejd prilazeći. – Šta se ovde dogodilo?

– Sve je prošlo sa manjim ranjavanjem, mada je moglo da se završi i mnogo gore – odvrati Dok dodirujući rukom obod šešira. – Izgleda da ovim momcima niko nije rekao da se moraju predstaviti kao rendžeri.

Rejd strogo odmeri tri mladića.

– O tome ćemo kasnije. Nego, drago mi je što obojicu vidim žive i zdrave. Već smo izgubili svaku nadu, samo da znate... Ali, hajdemo, u Hjustonu vas očekuju.

Dok iznenađeno podiže obrve.

– Zar?

– Tamo je jedan čovek koji kaže da vam je prijatelj, mada bih pre rekao da je sa vaše „crne liste“.

– A kako se dotični zove?

– Hovi Peper.

Lejvin i Holidej se zgledaše.

*

Žudeći da se što pre dočepa kupatila, Dok je sa lakoćom preskočio nekoliko stepenica pred hotelskim ulazom, ne mareći zbog sumnjičavih pogleda službenog vratara kome se nimalo nije svidelo njegovo prljavo i pocepano odelo. Ušavši u predvorje, prišao je recepcionaru i žurno zatražio sobu sa toplim kupatilom.

– I neka mi dečko donese paket sa odelom koji će mi poslati iz Ziraduove trgovine.

– Da, ser – odvratio je recepcionar pružajući mu ključ.

Jedan čas kasnije, Holidej je sišao u restoran kao sasvim drugi čovek u novom, elegantnom odelu koje mu je savršeno pristajalo. Brzo je slistio obimnu porciju piletine sa krompirom i popio dve dobre kafe. Kuvar mu je na kraju pronašao i jednu „zagubljenu“ porciju palačinki, pa je mogao zadovoljno da odahne. Tek što je završio sa ručkom na vratima se pojavio „novi“ Lejvin, takođe sređen i doteran.

– Video sam onu hulju Hovija Pepera, Dok – obavestio ga je sedajući za sto. – Eno ga u ćeliji, u šerifskoj stanici. Kaže da je u Hjuston došao zbog tebe i da želi da te vidi.

– Je li rekao zbog čega?

– Nije hteo da kaže, ali pošto je spominjao i mene, rendžeri su ga strpali u zatvor. Možda to ne bi učinili da im nije rekao kako smo ga prebacili iz Meksika gde je radio za El Sola. Ovako su posumnjali da ima neke račune sa mnom i za svaki slučaj...

– Jasno mi je, prijatelju. Onda, šta čekamo? Hajde da vidimo šta ta protuva hoće od mene.

Uskoro su bili u šerifskoj stanici i iznenadili se čuvši da je šerif dao ostavku.

– Privatni razlozi – dobacio je Džim Rejd, rendžerski narednik koji je privremeno obavljao i ovu dužnost.

– Je li Peper još u ćeliji? – upitao ga je Dok s vrata.

– Jeste. Zadržali smo ga dok ne dođete, mada je to protiv propisa... U stvari, ne postoji pravi razlog za hapšenje i on zbog toga cvili kao miš – dobacio je Rejd, skinuo sa kuke svežanj ključeva i pružio ih Doku. Treća vrata levo. Možete ga i pustiti ako smatrate da to zaslužuje.

– Jasno, Džime.

Obojica ćutke pođoše prema hodniku sa ćelijama. Čim je čuo korake, Hovi je prišao rešetkama, sav u iščekivanju. Ugledavši Holideja i Lejvina, glasno je odahnuo.

– Mister Holideje, hvala bogu što ste se pojavili! Ovi ovde misle kako hoću da vas ubijem. Pustite me napolje, važi? – vikao je mršavko i molećivo gledao u Doka.

– Smešten si ovde za svaki slučaj, Hovi. S obzirom na tvoj dosije, rendžeri su pomislili da imaš osvetničke namere.

Hovi Peper opsova.

– Dođavola, pa vi dobro znate da nemam ništa protiv vas, mister Holideje! Čak ni protiv mister Lejvina! Zahvalan sam što ste mi spasili život i rekao sam da vam to neću zaboraviti. I tako je i bilo... Nisam zaboravio i došao sam da vas vidim, pošto želim da vam pomognem.

Lejvin se nakašlja, ali Hovi ga samo odmeri ispod oka ne okrećući se na tu stranu.

– A u čemu želiš da mi pomogneš, Hovi?

– Pa u vezi sa otmicom Disartove!

Dok zažmiri, a Lejvin nabra obrve i priđe bliže.

– A otkud ti znaš za to?

Hovi slegnu ramenima.

– Pa... imam i ja svoje načine da ponešto saznam.

I pre nego što je mogao bilo šta da kaže, Lejvin je prišao i provukavši ruke kroz rešetka snažnim pokretom šcepao Hovija za grudi.

– Ne igraj se sa nama, protuvo! – viknuo je. – Misliš da ćemo da te molimo? Govori ako nešto znaš i ne pričaj u zagonetkama...

Videći da je vrag odneo šalu, mršavko promrmlja:

– U redu, u redu... zašto se odmah ljutite, mister? Samo sam rekao da uvek držim uši otvorene. Uostalom, od toga živim.

– Onda govori! – dobaci Dok nervozno.

– Naravno, naravno... Pa, eto, pošto mi je rana zarasla potražio sam nešto... što bi mi pomoglo da se održim u životu. Kružio sam oko Lareda i ostalih graničnih gradova i nisam imao hrabrosti da pređem Rio. No, imao sam jednog druga koji to sme... Otuda mi je doneo nekoliko obaveštenja, ali ništa što mogu da iskoristim. Bar tako sam onda mislio...

– A sada? – požurivao ga je Holidej nestrpljivo.

– Sada mislim kako mogu da vam pomognem, mister. Čujte, zar on ne bi mogao da me pusti?

– Pitaj njega, Hovi.

Peper zakoluta očima i okrete glavu prema Kejnu.

– Šta kažeš?

Lejvin odmahnu glavom i još više pojača stisak.

Peper rezignirano uzdahnu.

– Pa dobro... Eto, jedna stvar koja mi je ostala u sećanju bila je da je brod natovaren stokom krenuo iz Galvestona i otplovio u Matamoros. Prijatelj mi je rekao da je na palubi broda u toku plovidbe nekoliko puta video jednu lepu ženu; uvek u isto vreme, oko podne, i uvek sa dvojicom revolveraša koji su je pratili. Nije bila vezana, ali moj prijatelj je imao utisak da nije bila ni slobodna.

Dok i Lejvin izmenjaše značajne poglede. Nisu ništa rekli čekajući da Peper nastavi.

– Nisam smatrao da je to važno sve do trenutka kada su počeli da se šire glasovi kako su bakskineri oteli Dolores Disart. U prvom momentu nisam to povezivao sve dok nisam čuo da je lepa žena na brodu imala u sebi meksikanske krvi. Ni tada nisam pomislio da bi to mogla biti Dolores. Zbog toga što svi znaju da bakskineri operišu daleko u području Anvil, ali i zbog toga što nisu moreplovci. Ipak sam poslao prijatelja u Matamoros. Brod je već otplovio, ali ima nekih nagoveštaja da je devojka iskrkana na obalu...

– Nagoveštaja... ? – ponovi Holidej.

Hovi se preznojavao.

– Pa... niko nije bio siguran u tako nešto. Ljudi su videli da je tokom noći sa broda odnet ogroman sanduk od pru-

ća, neuobičajeno veliku sanduk nepoznatog sadržaja. Neki kažu da se unutra nešto micalo, pa se može pretpostaviti da je bila devojka... Ali, to nema nikakve veze sa bakskinerima.

– Znamo da bakskineri nisu umešani, Hovi – odvrati Dok dajući znak Lejvinu da ga pusti.

Jedva dočekavši slobodu, Peper ispravi odelo i koraknu nazad, van domašaja ruku federalnog šerifa.

Dva prijatelja se zamisliše.

– Mislim da je Kip Grant – dobaci Lejvin.

– Moguće – složi se Holidej i značajno klimnu glavom. – Disart ga je dobro „izbrusio“ u kockarnici Velike Mame, zar ne? Uopšte uzev, izgleda da je taj oholi i potcenjivački stav za Disarta uobičajen. Hm... moguće je da je Grant sve organizovao iz osвете i oteo mu ženu... U svakom slučaju, odveli su je u Matamoros i možda je Esa Pardi baš mislio na to kada nam je rekao da smo udaljeni od pravog mesta.

– Esa Pardi? – ponovio je Peper. – Čuo sam da je viđen negde blizu granice, ali nisam poverovao u to. Po pravilu, bakskineri se nikada nisu toliko udaljavali od Anvila.

– Mislim da ovoga puta jesu – procedi Dok zamišljeno. – Dobro, a zašto si ti uopšte došao kod mene, Hovi?

– Pa čuo sam da ste, pored rendžera, i vi lično angažovani povodom otmice Dolores Disart. Ja... ja vam nešto dugujem... Osim toga, potpuno sam švorc, mister Holideje i iskreno da kažem, računao sam da će mi ova informacija doneti možda neki dolar.

– Prokletniče ucenjivački! – dobaci Lejvin ljutito. – Kako možeš da budeš toliko pokvaren?

Holidej podiže ruku kako bi smirio situaciju.

– U redu, Hovi – kazao je lagano. – Mislim da si zaslužio pedest dolara i dobićeš ih, druškane. Ali, moraćeš da odeš do granice i saznaš još ponešto – nastavio je otključavajući vrata ćelije.

Naravno, Hovi je odmah izašao, ali držeći se zida i neprestano gledajući u Lejvina. Sada se sasvim približio Holideju kao da od njega očekuje posebnu zaštitu.

– I sve što saznaš, saopštićeš ljudima u rendžerskoj stanici u Laredu – dobacio je Dok odmeravajući ga.

– Dovraga, mister Holideje, pa ja ne bih smeo da se pojavim ni u blizini takvog mesta! – usprotivio se mršavko. – Ako me neko tamo vidi, svi izvori informacija biće mi ubuduće zatvoreni.

Holidej slegnu ramenima.

– Snađi se, Hovi. Znam da si prepreden i domišljat i da ćeš taj problemčić lako rešiti. Ovo mi je vrlo važno i zato tražim da pomogneš. Ako to uradiš, više mi ništa ne duguješ.

Peper je izgledao zabrinuto; preleteo je pogledom od namrštenog Lejvina do bezizražajnog Dokovog lica.

Najzad je nevoljno klimnuo glavom.

– U redu, mister Holideje. Pristajem. Nego... da li bih mogao odmah da dobijem taj novac?

Dok bez reči izvadi novčanik i pruži Hoviju pet novčanica od po deset dolara. Istinski, smatrao je da je pedeset dolara vrlo mala cena za ono što mu je Hovi Peper saopštio.

*

Kako se situacija razvijala, bilo je logično da dva prijatelja što je pre moguće krenu put luke Matamoros u Meksiku.

Posle kratkih priprema seli su na voz za Galveston, gde su se ukrkali na brzi jedrenjak koji ih je prevezao preko Meksičkog zaliva i doveo ih u stočarsku luku nedaleko od Braunsvila u Teksasu. Bilo je mnogo brže ploviti jedrilicom nego putovati kopnom i menjati nekoliko vozova i poštanskih kočija.

Osim toga, ovakvo putovanje imalo je još jednu prednost; naime, kapetan broda i posada bili su toku raznih „govorkanja“ i „glasina“ koje su kružile po svim lukama Meksičkog zaliva. Tako su Holidej i Lejvin saznali da je škuna koja je odvezla Disartovu stoku u Matamoros nastavila put duž obale, pravo ka Centralnoj i Južnoj Americi; tamo je planirala da pokupi tovar drvene građe i odveze ga na jug, sve do Rio de Žaneira. Za dalje planove broda niko nije znao.

Holidej je mogao da se kladi da se brod neko vreme neće vraćati u Sjedinjene Države, jer je bilo gotovo izvesno da je kapetan plovila bio umešan u otmicu Dolores Disart. No, sada nije imao vremena da misli na to. Nastavili su put Matamorosa i čim su stigli, uputili su se prema delu grada određenom za tranzit i prihvatanje stoke koja je ovamo transportovana brodovima. Malo su se raspitali i veoma brzo našli agenta koji je prihvatio Disartova grla. Zvao se Gvanido i bio nizak mršav čovek ogromne energije: krupne crne oči gorele su mu čudnim sjajem, dok je govoreći živo gestikulirao nervozno se premeštajući sa jedne noge na drugu.

Dok i Lejvin morali su da sačekaju da maleni Meksikanac organizuje žigosanje, podeli neke markice ljudima koji su ga čekali, pritom neprestano vičući i svađajući se. Kada je završio, uputio se prema nekoj sklepanoj brvnari koja mu je služila kao kancelarija, čitajući uz put gomilu papira.

– Senjor Gvanido! – obratio mu se Dok učtivo. – Možete li za trenutak?

– Hteli bismo da razgovaramo sa vama – dobacio je Lejvin pokušavajući da se osmehne.

On ih je pogledao, klimnuo glavom i nastavio da korača prema brvnari, još uvek pregledajući papire prekrivene kolonama sitno ispisanih cifara. Njegove tanke usne neprestano su se micale i Kejn shvati da on napamet zbraja brojeve iz dugih i zamršenih kolona.

– Da li ste čuli da bismo hteli da razgovaramo sa vama? – ponovio je Holidej idući u korak sa njim.

– Si, senjor, samo govorite – odvratio je ne usporavajući. – To je sloboda koju još uvek posedujemo – dodao je ulazeći unutra. Onda je brzo prišao stolu, uzeo neku debelu knjigu i žurno zapisao u nju pet ili deset cifara. – Samo govorite, molim vas – dodao je za tren podižući pogled. Mogu da radim svoj posao, a da ipak pažljivo slušam vaše reči. To je talenat koji, srećom, posedujem.

Dok slegnu ramenima.

– U redu, senjor. Hteli bismo da saznamo nešto o škuni „Getisberg“ i krdu stoke koje je njome dovezeno.

Gvanidova ruka je za trenutak zastala, ali je ipak nastavila da piše.

– Malo toga mogu da vam kažem, senjor – odvratio je. – Stoka je bila isporučena po dogovoru; izvestan broj grla je

još uvek u ogradama. Sve je prodato, što znači da se u ovom trenutku menja žig. Uveravam vas da je sve u redu – dodao je i onda ipak podigao glavu. – Da li ste vi američki predstavnici zakona? Ja...

– Ne treba da brinete za stoku – prekinuo ga je Holidej. – Znamo da nije ukradena. Mi želimo da saznamo nešto sasvim drugo. Šta je, na primer, sa glasinama da se na brodu nalazila neka žena? I šta nam možete reći o Kipu Grantu?

Gvanido spusti olovku i sa pažnjom odmeri svoje sagovornike.

– A šta na primer, senjor?

– Ono što znate – dobaci Lejvin.

Meksikanac je uzdahnio i naslonivši se na stolicu, prekrstio ruke. Bacio je kratak pogled na Holideja, pa na Lejvina, a onda lagano klimnuo glavom.

– Vi izgledate kao ljudi koji žive od revolvera. Hm.. čim je tražio isplatu u gotovom novcu, znao sam da nešto nije u redu.

– Ko je tražio? – zapita Dok brzo. – Kip Grant?

– Si, senjor. Tražio je od mene da mu platim deset hiljada dolara za stoku... ovu i dva krda koja su ranije dopremljena – mahnio je neodređeno rukom pokazavši prema ogradama iza kojih su mukala goveda. – To nije bio uobičajeni način plaćanja, ali on mi je napomenuo da ovoga puta mister Disart želi novac na ruke. Hteo sam to da proverim telegramom, ali Grant se prvo uvredio, a onda naljutio što sumnjam u njega. Pokušao sam da mu objasnim kako u ovakvoj situaciji moram da imam neko pokriće, ali on me je udario pesnicom i izašao napolje.

– A šta ste učinili sa novcem?

Gvanido slegnu ramenima.

– Poslao sam ga senjor Disartu preko banke, kao i obično. U stvari, doznačio sam ga na njegovu banku u San Antoniju – dodao je i uznemireno pogledao u svoje sagovornike. – Zar nešto nije u redu? Novac nije stigao?

Holidej podiže ruku.

– To nije predmet našeg interesovanja. Zanimaju nas Grant i ona žena...

Gvanido se namršti.

– Ne znam ništa ni o kakvoj ženi – odvratio je i malo nakrivio glavu. – Hm... vidim da vas je to baš razočaralo. Ipak, moram da dodam da sam čuo priču o nekoj misterioznoj ženi koja je, navodno, svakog dana vidana na palubi škune u pratnji naoružanih stražara. No, lično nisam video ništa, te stoga ne mogu da kažem šta je u celoj stvari istina.

– Čuli smo da je iskrcana jedne noći pre nego što je „Getisberg“ isplovio. I to u velikom pletenom kovčegu...

Gvanido se trže.

– Zaista? O tome takođe ne znam ništa.

– A šta je sa Grantom? – zapitao je Lejvin.

– A, senjor Grant! – huknu Gvanido i počeo da šeta po prostoriji živo gestikulirajući rukama. – Sreo sam ga samo u dve prethodne trgovačke transakcije, kada je doterao stoku od Disarta. Dakle, imao sam malo veze sa njim, mada sam u gradu čuo kako je čovek vrlo lošeg karaktera. Osim toga, načuo sam da pijanči sa šljamom koji je na samoj ivici zakona...

– Meksikancima? – zapitao je Dok.

– Pa...koliko sam razumeo, pored Meksikanaca, njegovo društvo su uglavnom gringosi, to jest begunci od za-

kona koji ne smeju da se vrate u vašu zemlju, senjor.

– Znate li neko ime? – zapitao je Lejvin.

Gvanido se zamisli.

– Znam jedno. Čuo sam priče da Kip Grant provodi dosta vremena ispijajući tekilu sa gringom koji se naziva Borden. I ja sam se odmah začudio što se taj lupež zove isto kao Borden Disart, ali šta ćete? Na svetu ima svakakvih stvari.

– Zaista čudno – složi se Lejvin pogledavši Holideja koji je klimnuo glavom. – Da li je taj čovek još uvek u gradu? Taj Borden?

– To ne znam, mister. Ne znam ni da li je Kip Grant negde u blizini. Pretpostavio sam da se vratio nazad u Teksas, kao i obično, suvozemnim putem.

– A gde on obično prelazi Rio?

– Pretpostavljam u Laredu.

Holidej stisnu usne.

– Prilično parče puta, zar ne? I to kroz veoma opasan predeo.

– Si, si... Da znate da sam i ja o tome razmišljao i ne znam razlog tako čudnog izbora, senjori. Isto tako, bio sam prilično nespokojan kada je od mene zatražio gotov novac. Iskreno, ne bih želeo da ga više ikada vidim. Dakle... želite li još nešto?

– Samo jednu stvar, senjor Gvanido – dobacio je Holidej. – Poznajete li nekoga u gradu ko bi nam mogao pomoći da nađemo Granta ili tog Bordena?

– Znam samo da su obično pili u jednoj jeftinoj kantini koja se zove „El Papaja“. No, to je vrlo loš kraj, senjori... Molim vas da uvažite moje upozorenje!

– Hvala, amigo – odvratio Dok sa bleđim osmehom na licu. – Mi smo i do sa-

da bivali na vrlo opasnim mestima. Ipak, hvala još jednom! – dodao je i rukom dao znak Lejvinu da pođu.

Kantina „El Papaja“ nije izgledala ni najmanje primamljivo. Spoljašnji zidovi bili su išarani kuršumima i šareni od prljavštine raznog porekla. Pred ulazom je dremao neki ofucani Meksikanac, dok je iz obližnjeg kanala smrdela ustajala voda.

– Čini mi se da više nisam žedan – promrmľao je Lejvin s gađanjem. – Šta misliš, kako tek izgleda ulaz iz sporedne ulice?

– Strašno. No, mesto je pogodno za skrivanje – odvratio Holidej ozbiljno.

– Misliš da je kantina samo fasada?

– To je jedna od mogućnosti. Hm... više se zaradi sakrivanjem ljudi u bekstvu nego točenjem tekile.

– Ovde čovek ne može da bude žedan.

– U pravu si, prijatelju – složi se Dok i njih dvojica se lagano uputiše unutra.

Naravno, tamo nije bilo ništa bolje; ljudi zakrvavljenih očiji pravili su se da ih ne primećuju, ali su obojica znala da im prate svaki pokret. Grupa polupijanih devojčura sedela je na jednoj klupi blizu stepenica koje su vodile na gornji sprat. Krčmar je imao samo jedno oko, pištolj zadenut za pojasom i kecelju koja je bila više crna nego bela.

Ćutke su prišli šanku, a Meksikanac ih je samo odmerio, stavio pred svakog prljavu čašu i mašio se flaše sa tekilom.

– Ostavi piće, amigo – obratio mu se Holidej. – Želim samo obaveštenje.

Krčmarevo jedino oko opasno se suzilo. Za to vreme, Kejn se okrenuo leđima šanku i naslonivši se laktovima na ivicu, preleteo pogledom po sumornoj prostoriji. Bilo je interesantno da se

niko nije pokrenuo, čak ni devojke na klupi.

Svi su netremice posmatrali dva gringosa.

– Ne razumem – odvratio je jednooki na španskom.

Dok se široko osmehnu i već sledećeg trenutka baci na šank zlatnik od dva dolara. – A sada? – upitao je tiho.

– Sada je malo bolje.

– U redu. Kaži mi kada ti bude teško da razumeš ono što govorim – dobacio je Holidej namerno ističući tekšaški naglasak. – Amigo... – dodao je naginjući se prema krčmaru – tražim jednog svog prijatelja. Hitno. Zove se Borden. Sa njim je još jedan gringo, Kip Grant. Ovaj moj drugar i ja moramo brzo da ih nađemo, inače će ih zadesiti gadna nevolja.

Krčmar se naslonio na šank i svojim jedinim okom netremice zurio u Doka.

– Pa...? – upita Holidej posle kraćeg ćutanja. – Šta kažeš? Onaj zlatnik je tu, zar ne? Nije se istopio?

Naravno, trudio se da deluje samouvereno, odmah prepoznavši kolebanje u krčmarevom ponašanju. Naime, znao je da Meksikanac sumnja i da na svoj način pokušava da dokuči nisu li on i Lejvin možda preruseni policajci. No, kada je malo grublje pomenuo novac i otvoreno nagovestio da je platio za informaciju, to je već zvučalo ubedljivije. Ipak, jednooki nije želeo tek tako da se preda.

– Borden? Grant? – tobože se začudio odmahujući glavom. – Ta imena mi stvarno nisu poznata, senjor. Možete da opišete vaše prijatelje?

– Znaš ti dobro kako oni izgledaju, amigo! – odbrusi Holidej oštro, lagano spuštajući desnu ruku prema opasaču.

– Ja ne želim da uništim tvoj lokal, ali biću primoran nešto da preduzmem ako odmah ne progovoriš, amigo.

U krčmarevom oku zasjala je strepnja, ali je i dalje odmahivao glavom, tresući pritom svojim širokim ramenima.

– Ne razumem ... – dobacio je na španškom.

Dok i Lejvin izmenjaše poglede i pritom federalni šerif jedva primetno klimnu glavom. Onda se Holidej ponovo okrete prema krčmaru.

– A možda razumeš ovo! – rekao je i dograbivši čoveka za prsa, tako ga snažno privukao preko tezge da se okovratnik kao omča zategao oko čovekovog vrata. Jednooki Meksikanac se zacrveneo u licu i počeo teško da diše. No, Dok nije popuštao; još malo je stegao okovratnik i debeljko je počeo da krklja. Pokušao je da kaže kako ništa ne razume, ali sada su se te nerazgovetne reči pretvorile u potmulo grcanje.

– Ako ne odgovoriš na pitanje... – siktao je Dok – znaš da ću te zadaviti, huljo. Govori... – dodao je popuštajući stisak i unoseći mu se u lice.

Dok nije uspeo ni da završi rečenicu, a tri čoveka koja su sedela na klupi pored zida, ustala su i jurnula krčmaru u pomoć. Očekujući napad, Kejn se mašio revolvera, ali nije uspeo da ga do kraja izvuče iz futrole. Jedna od upadljivo namazanih dama zgrabila je stolicu i udarila ga po ramenu: za trenutak je posrnuo, a to je iskoristio najbliži Meksikanac koji je uhvatio obližnji sto za noge i gurnuvši ga na Lejvina, prikovao ga uza zid. Tako je ruka federalnog šerifa bila zarobljena držeći revolver upola izvučen iz futrole. Bio je zaista u nezgodnom položaju bespomoćno „plivajući“

drugom rukom i pokušavajući da dođe do daha.

Druga dvojica svom snagom su se stuštila na Doka; on je u trenu odgurnuo krčmara i odskočio u stranu. No, nije sasvim uspeo da izbegne udarac pesnice koji ga je zakačio po ramenu i odbacio niz šank. Uz krajnji napor uspeo je da se održi u poluuspravnom položaju i da, pridržavajući se rukom za šank, odbije nogom napad jednog Meksikanca koji je nasrnuo na njega sa nožem u rukama. Naime, sečivo mu je proletelo tik pored ramena i zarilo se u šank. Dok je uhvatio napadača za kosu i svom snagom ga zavitlao prema zidu iza sebe; posle tupog udara začuo se prigušen jauk, a onda jasno i nedvosmisleno krckanje kostiju. Nije imao vremena da vidi šta je sa njegovim protivnikom; naime, u istoj sekundi se izvio na drugu stranu izbegavši stolicu koju je treći napadač bacio na njega. Zatim je skočio napred i čelom mu zadao udarac u vilicu. Meksikanac se zateturao unazad tako da je mogao da ga „obradi“ pesnicama; to je već bilo previše i čovek se bez glasa srušio na pod.

No, bitka još uvek nije bila okončana; jedna od kafanskih dama vrišteći se bacila na Holideja pokušavajući da ga izgrebe po licu i gurne mu prste u oči. U dva vešta pokreta Dok je uspeo da je se oslobodi, ali vremena za predah nije bilo. Bolje reći, jedan od napadača ponovo je ustao, izvukao nož i jurnuo prema njemu. Videvši čovekove oči u kojima je goreo ludački sjaj, Holidej shvati da se ovde ništa neće rešiti tučom. Munjevitog je pošao rukom ka opasaču, izvukao revolver i povukao oroz znajući da ovaj

protivnik neće odustati sve dok jedan od njih dvojice ne strada.

Odmah zatim začuo se strahovit tresak koji je odbacio čoveka unazad; njegove razrogačene oči još više su se izbuljile, a nož ispao iz ruke i otkotrljao se na pod. Taj pucanj je naterao i napadača koji je gurao sto na Lejvina da se okrene i vidi šta se dešava. Dok je ugledao onaj poseban plamičak u njegovim očima, a odmah zatim ruka mu je pošla ka leđima. Znao je da je u pitanju nož i znao je da mora da potegne; kolt sa drškom od slonovače još jednom je bljuvao vatru i čovek se srušio sa rukom podignutom u vazduhu.

Istoga trenutka se okrenuo, jer je začuo buku na stepenicama. Zaprepastio se kada je video da odatle silaze četvorica Meksikanaca i to svi sa oružjem u rukama. Odmah zatim revolveri su zagrmeli, olovo je zadobivalo po zidovima i Holidej se munjevito bacio na pod. Nije želeo da ostane na tom mestu i brzo je dopuzao do Kejna.

– Hej, ortače, čemu ti služi taj kolt? – odbacio je i otkotrljao se dalje, istovremeno pucajući najbrže što je mogao.

Jedan od napadača zamlatarao je rukama i pao na kolena dok mu se na levoj strani brzo širila krvava mrlja. Ostala trojica potražila su zaklon, a devojke su zavrištale i istrčale na ulicu. Holidej je uspeo da se zakloni iza jednog prevrnutog stola, a meci ispaljeni na njega počeli su otkidati komade iverki veličine pesnice. Zatim je ispalio i promašio; onda se okrenuo i pogledao u Kejna zaključivši da je ovaj samo upola svestan. Naravno, to su primetili i Meksikanci i počeli da pucaju prema njemu. U

želji da ga zaštiti, Holidej je zapucao i ispalio poslednji metak iz kolta.

Tek sledećeg trenutka je shvatio šta je uradio; dakle, to je to, pomislio je. Za koji sekund Kejn će biti izrešetan, a on će stajati tu sa praznim revolverom i neće moći ništa da učini.

No, nije ni završio misao, a prostori ju je „prodrmao“ tresak sličan eksploziji. Podigavši glavu, Dok je sa zaprepasćenjem gledao u Meksikanca koji se trgao, čudno izdigao na prste i pao na stranu pokušavajući da zaštiti grudi koje su rešetal meci. To je iskoristio da napuni kolt misleći da je Lejvin došao k sebi i uspeo da se odbrani. A onda je krajičkom oka pogledao u svoga prijatelja i video ga kako leži na podu. Tek tada je shvatio da on nije pucao.

Na ulaznih vrata odjeknula su još tri pucnja i preostali Meksikanci su se bez reči srušili na pod. Dok se lagano okrenuo i na pragu ugledao krupnog sedokosog čoveka bele čekinjaste brade koji je u jednoj ruci držao kolt koji se dimio, a u drugoj tešku pušku „hokinku“.

Naravno, odmah je prepoznao Esu Pardija. U nekoliko koraka vođa baksiknera je došao do šanka, zgrabio jedno-okog krčmara i prebacio ga preko ramena, istovremeno mu dovikujući:

– Kupi svog prijatelja i bežite odavde! Ovi ljudi imaju u gradu više prijatelja nego pas buva! Beži kad ti kažem!

Dok nije čekao da mu se dva puta kaže. Samo je klimnuo glavom i prebacivši Kejna preko ramena i preskačući preko mrtvih tela, krenuo je za Esom Pardi-jem prema zadnjem ulazu.

Izašavši iz saluna našli su se do člana u vodi i blatu. No, nisu se obazirali na to, već su potrčali koliko ih noge

nose. Doku je laknulo kada je video da sunce klizi ka zapadu. Uz malo sreće moći će da izmaknu goniocima do dolska mraka, a onda...

Dodavola, nije znao šta će se posle toga desiti; no, ipak je trčao za Pardijem pitajući se kuda ga vođa bakskinera vodi.

*

Meksikančev krik prolomio se kroz tišinu noći i Holidej je podigao glavu i upitno pogledao u Lejvina koji se „borio“ sa žilavim pilećim batakom. Ovaj mu je samo uzvratio pogled i značajno namignuo.

Ljudi oko logorske vatre nisu čak ni zastali pri jelu. Bilo ih je šestoro, svi odeveni u jelenske kože sa kapama od dabrovine. Bili su to ljudi Ese Pardijsa koji su pošli na jug da pomognu svom vođi i koji su sada bezbrižno logorovali u ovom stenovitom meksičkom kanjonu. Naravno, sa obe strane bili su postavljeni stražari, a Esa Pardi i njegov sin Morg odveli su negde jednookog krčmara.

Njegov krik trgao je Doka iz misli.

Ipak, brzo se smirio nastavljajući da pije kafu iz limenog lončeta i zuri u noć očekujući da se neko pojavi. No, niko nije dolazio... Meksikanac je ponovo kriknuo i on se krajnjim naporom uzdržavao da ne ustane, jer je znao da tako nešto ne bi bilo dobro protumačeno. Pretpostavljao je šta se događa, pošto je pre nego što je odveo zarobljenika Morg Pardi dobro naoštrio svoj nož...

Iz Matamorosa su morali da se probijaju uz pucnjavu. Naime, kada su stigli do konja koje je doveo Esa Pardi za

njima je jurila cela horda Meksikanaca. Pucali su i gonili ih kao ludi, ali samo do dela puta koji je vodio prema visoravni. Tu su se, gotovo niotkuda, pojavili ljudi u jelenskim kožama i jedan plotun iz njihovih teških pušaka bio je dovoljan da preostale goniocima natera da se okrenu i odjure u grad ni ne osvrćući se.

Morgova grupa ih je dovela do ovog mesta na kome su se ulogorili, a Esa je počeo da ispituje jednookog krčmara čim se osvestio. Pošto je ovaj odbio da odgovara, Morg je nešto došapnuo ocu koji ga je pažljivo saslušao, a onda kratko klimnuo glavom. Posle toga njih dvojica su otišla u noć sa zarobljenikom...

Onda su se iz mraka začuli neki šumovi i ubrzo su im prišli otac i sin; stari bakskiner više nije nosio šestometak kojim je bio naoružan kada je upao u „El Papaju“. Činilo se da se mnogo bolje oseća uz nož i staru pušku svojih predaka koja mu je zaista i pristajala.

Zastali su pred Holidejem i polakoseli; Morg je lagano izvadio nož i čučnuvši sasvim blizu vatre, odrezao jedan komad mesa sa pileta koje se još uvek vrtelo na ražnju.

– Odveli su je u grad koji se zove San Kristobal de los Kazas – rekao je Esa tiho. – Čuva je grupa hulja koji pokušavaju da se predstave kao moji ljudi.

Holidej ga je ćutke posmatrao.

– Jedino što želim je da zbrišem te pasje sinove sa lica zemlje – nastavio je Pardi. – Niko neće nekažnjeno rušiti moj ugled i to ću pokazati na najbolji način. Ako vam uspe da prilikom napada spasete tu ženu, Holideje, onda neka vam je sa srećom. Ali, od nas u tome nemojte očekivati nikakvu pomoć.

– U redu. Ali, mislim da bi delovalo... odnosno doprinelo vašem ugledu ako bi pomogli da ona živa izađe iz toga.

Esa se zagleda u njega.

– Možda... Razmisliću o tome dok budemo jahali za San Kristobal.

– Kada ćemo krenuti? – zapitao je Lejvin.

– Čim ispijemo ovu kafu, mali – odvratio je Morg Pardi koji se sa prezrenjem odnosio prema Lejvinu kao zvaničnom predstavniku zakona.

– A gde je Meksikanac? – upitao je federalni šerif.

Morg se iskezi.

– Kao i svi Meksikanci, nije mogao da izdrži to što ga je čekalo. I tako... skočio je na mene i... skončao.

Te reči su kod njegovog oca izazvale osećaj nelagodnosti.

– Bilo je surovo, ali tako je moralo... Obično ne dopuštam Morgu da primećuje takva sredstva, ali u ovom slučaju... Vreme tako brzo prolazi i nismo imali vremena za gubljenje – dodao je, slegnuo ramenima i odmerio svoje ljude. – Ustajte! Dižemo logor i krećemo!

Bakskineri su istog trenutka pustajali, prosuli vodu na vatrište i pokupili svoje stvari. Po njihovom ponašanju moglo se zaključiti da Esa Pardi ima apsolutni autoritet i da se njegova naređenja slušaju bez pogovora. Jer, posle deset minuta svi su već bili na konjima i jahali kroz noć. Bio je pun mesec i moglo se napredovati bez problema. Budući da je znao put za San Kristobal, Holidej je jahao na čelu. Odmah pored njega bio je Lejvin, a bakskineri iza njih.

– Šta misliš, kako se desilo da je Esa naišao u onu prokletu krčmu u najpo-

trebnijem trenutku, Dok? – upita ga Lejvin jedva čujno.

– Verovatno je pratio nit... On ima svoj način za prikupljanje informacija koji je malo različit od našeg, ali ipak je sve saznao. Izgleda samo da su imali dosta teškoća prilikom prelaska granice i da su ih patrole prilično zadržale. Dobro je što smo, manje-više, stigli u isto vreme. Esa je verovatno krenuo da vidi šta može saznati o Grantu i Bordenu i... naišao je kada je gužva već počela.

– Hm... ne volim to da priznam, ali drago mi je što se pojavio. Još uvek se osećam kao da me je konj zgazio... – dodao je protrljavši se po grudima. – Izgleda da smo se sada udružili sa bakskinerima...?

– Možda bismo donekle mogli i da ih iskoristimo – dobacio je Holidej jedva čujno. – Sa Grantom će biti oni lažni bakskineri što bi, ruku na srce, bilo mnogo za nas dvojicu. Zbog toga mislim da ovo i nije tako loše.

– Ja opet smatram da oni koriste nas, a ne mi njih.

Holidej se mlako osmehnu.

– Možda. U svakom slučaju, biće vruće kada stignemo u San Kristobal.

Lejvin iznenađeno izvi obrve.

– Misliš da se može desiti da imamo problema s Esom?

– Ne sa njim.

– Da, jasno mi je šta misliš. Morg je u pitanju, zar ne? Hm... motriću na tog pasijeg sina kao što kobac motri na miša. Zaista mu ne verujem.

– Ni ja, Kejne, ni ja... Ali, za sada moramo igrati njihovu igru. Ako preživimo San Kristobal, računam da ćemo imati drugih problema. No, kako stvari

stoje, za sada moramo da ostanemo sa ovom bandom lupeža.

– Kada bi se saznalo za ovo... – razmišljao je Lejvin gundajući.

– Da li će se nešto desiti ili ne, sada nije ni važno. Ali, bez obzira na konačan ishod, sa onim uobraženim Disartom imamo „dobar“ razgovor kada se vratimo u Hjuston.

– Naravno, nećemo ga štedeti. Ako ti to ne učiniš, ja neću propustiti!

Nastavili su da jašu u tišini i negde pre izlazak sunca stigli su nadomak naselja San Kristobal de Los Kazas.

Što se samog mesta tiče, ono se ugnezdilo u podnožju visokih brda obraslih retkim žbunjem preko kojih je vijugao put za Teksas. Bio je to stari grad izgrađen još u vreme španskih konkvistadora koji je, začudo, sačuvao šarm i patinu starih vremena i nikada nije bio poprište banditizma kao mnogi drugi gradovi i sela nadomak granice.

Dva prijatelja zategla su vođice, jer su im prišli Esa i Morg Pardi. Bele kuće San Kristobala blistale su pod zracima sunca koje se rađalo i činile da ceo predec izgleda nekako nestvarno; krov visokog crkvenog zvonika presijavao se u duginim bojama i bez obzira o kome se radilo, svakog posmatrača morala je da oduševi ta lepota.

– Otkuda tom pograničnom mestu takva crkva? – progundao je Morg koji kao da nije želeo da veruje u ono što vidi.

– Stari Španci su voleli da grade crkve kojima su pokazivali zahvalnost svevišnjem što ih je doveo do ovog El Dorada.

– Konkvistadori nikada nisu našli put do El Dorada, Holideje – ozbiljno je dobacio Esa Pardi.

– To je tačno, ali u Meksiku, Peruu i na drugim mestima našli su sasvim dovoljno zlata i srebra – odvratio je Dok. – To je bilo isto i kao da su našli El Dorado. U svakom slučaju, to i nije bilo neko određeno mesto kao što su oni zamisljali.

– Naravno da nije – složio se Esa. – Bio je to „dan zlatnog čoveka“, odnosno deo ritualne ceremonije starih Indijanaca kada se njihov kralj pokrivao zlatom od glave do pete i posle toga skakao u sveto jezero da se tamo združi sa bogovima.

Holidej ga iznenađeno odmeri.

– Za čoveka koji je čuva da se makao negde iz planina, vi ste dobro obrazovani, Esa. To je zaista lepo čuti...

Stari Pardi ga odmeri ispod oka.

– Otac me je svojevremeno poslao u školu, a onda, kada sam naučio da čitam, kupio mi je... ili ukrao... stotine knjiga. Sve za mene.

Holidej klimnu glavom.

– Sada razumem. Jasno mi je zbog čega umete tako da se izražavate i sve ostalo... Pa ipak, živite primitivno i što je još važnije, s one strane zakona.

– To je moj izbor, Holideje – odvratio je ovaj suvo, što je „otreznilo“ Doka govoreći mu da ne treba previše da se meša u Pardijeve lične stvari.

– Meni se ovaj život više sviđa nego vaš – dodao je stari i pogledao Doka u oči.

– Dodavola sa tim nagvaždanjem... – zamumlao je Morgan. – Šta je sledeći potez, oče?

Esa se zagledao u grad, a onda odmerio Holideja i Lejvina.

– Prva stvar, čini mi se, jeste da utvrdimo da li je ta žena tamo ili nije. Pretpostavljam da je to vama najbitnije, zar ne? Što se nas tiče, najvažnije je da saznamo da li su lažni baksineri tamo ili nisu.

– Možda bi vam koristilo kada biste nam pomogli da otetu ženu vratimo živu i zdravu – ponovo mu je predočio Holidej. – Ako ste već toliko zabrinuti za vaš ugled, onda bi vam činjenica što ste pomogli da se kući vrati živa i zdrava, znatno koristila.

Esa se namršti. Videlo se da grčevito razmišlja tako da ni sin nije smeo bilo šta da kaže. Nasuprot ocu, on je žudeo za akcijom i žarko želeo da ujaše u grad pucajući iz revolvera.

Pošto mu je otac i dalje ćutao, on više nije mogao da se uzdrži.

– Ja bih sačekao da se smrkne, a onda ujahao u naselje i pucao u sve živo – predložio je.

– To bi bilo glupo – odvratio je Lejvin. – Upasti u grad, a da se prethodno ne proveriti gde se šta nalazi, to je najobičnija budalaština!

Morg ga leđeno odmeri.

– U redu. Onda ti uđi unutra i ispitaj gde je šta.

Lejvin izdrža njegov pogled i lagano klimnu glavom okrećući se pritom prema Holideju.

– Možda bi to bio najbolji način. Gringos koji prolazi kroz grad nije ovde ništa neobično. Mogao bih da napravim krug i tobože dojašem sa severa. Ili da se predstavim kao begunac koji je krenuo u unutrašnjost Meksika? Možda bi na taj način nešto više saznao... Kad

padne mrak vratio bi se ovamo, a onda bismo isplanirali sledeći potez.

– Rizično je, Kejne – odvrati Dok zamišljeno.

– Ali je praktično – primetio je Esa. – Moji ljudi ne znaju ni reč španski, a to u ovom slučaju nije prednost. Koliko mi je poznato, vas dvojica znate ponešto?

– Holidej je tu bolji od mene – priznade Lejvin iskreno. – No, mislim da bih mogao više da saznam ako bih se pravio da ne razumem i dobro načuljio uši.

– Budući da bolje vladam španskim, možda bi bilo bolje da ja krenem... – razmišljao je Holidej glasno.

– Ne, ne, ja ću poći, Dok! – dobaci Lejvin odlučno. – Imam ovu svežu ogrebotinu koju sam zaradio u „El Papaji“ i koja će potvrditi da sam „zaista“ u bekstvu pred zakonom.

Holidej klimnu glavom; na Lejvinovoj košulji lepo je mogla da se uoči mrlja od krvi, mada je metak samo zagrebao površinu kože i nije napravio veću štetu. No, rana je bila sveža i odavala je utisak ozbiljne povrede što je moglo dobro da posluži i doprinese uverljivosti priče.

Dok najzad popusti.

– U redu, ali u grad moraš ući sa severa, Kejne. Naći ćemo se jedan sat posle zalaska sunca, važi? Na dve milje zapadno od grada postoji jedna mala uvala, bolje rečeno, suva vododerina koja na jednom mestu naglo skreće i pravi oštro koleno što liči na primitivan svećnjak sa istopljenim voskom na ivicama. Odavde se mesto ne može videti, ali nalazi se tačno iza onog prvog brdskog prevoja.

– Naći ću ga – odvratio je Lejvin, prineo ruku oboju šešira i kratko klimnuo glavom. – Adios, amigo!

– Sa srećom, prijatelju. I pazi, ne rizikuj suviše!

Lejvin je samo odmahnuo rukom i poterao konja ka podnožju golih brda i severnom ulazu u San Kristobal de Los Kazas. Trebalo je dobro odigrati ulogu čoveka koji je upravo prešao Rio, dok su mu predstavnici zakona za petama...

– A mi? – upitao je Morg turobno. – Gde ćemo provesti dan?

– Mogli bismo napraviti širok luk i otići do vododerine – predloži Holidej podižući pogled.

Svi su pogledali u Esu koji je kratko klimnuo glavim i pokretom ruke ostalima pokazao da ga slede. Tako je kolona nastavila da jaše preko prerije praćena zracima vrelog sunca.

*

Kejn je tačno u centru grada ugledao kupasto uzvišenje koje je koristilo za prodaju svega donešenog sa farmi i rančeva u okolini. Zemlja oko stepenica kojima se ulazilo u neobično zdanje bila je utabana i presijavala se na suncu. No, taj dan nije bio pijačni tako da nisu bile postavljene tezge. Samo tri ili četiri Meksikanca dremala su na suncu.

I na trgu nije bilo mnogo ljudi, jer je bilo vreme popodnevno odmora, što je Kejn vrlo dobro znao. Naime, nadao se da će tako njegov dolazak biti manje primećen, što se i desilo. Ipak, biće dovoljno očiju koje su ga videle i koje će moći da kažu da je došao sa severa sa nekako ukočenom levom rukom, što je ukazivalo da je ranjen. Naime, namerno je držao ruku na taj način želeći da stvori utisak da je ranjen ozbiljnije nego što je to bila istina.

Nikada ne škodi da se kod eventualnog protivnika ostavi utisak da čovek nije dovoljno hitar, razmišljao je. U stvari, to lukavstvo ga je već nekoliko puta izvuklo iz opasnih situacija tako da se nadao da će mu i sada pomoći.

Kratko je uzdahnio konstatujući da bi mu bilo najvažnije da nekako uspostavi vezu sa Grantom i lažnim baksikerima. Bio je gotovo siguran da je taj „Borden“ vođa bande koja je izvršila otmicu u Hjustonu.

Dok je jahao preko trga u pravcu javne štale, neupadljivo je osmatrao ispod oboda šešira natučenog na čelo pokušavajući da pogodi na kom mestu bi mogla da se nalazi zarobljena Dolores Disart. Oko trga je bilo mnogo zgrada, poslovnih prostorija, a čitavi nizovi belo okrečenih kuća protezali su se prema kraju grada, postepeno se dižući sve do podnožja bregova.

Bilo je očigledno da ga ne čeka lak posao, osim u slučaju da ga prati sreća i brzo otkrije neki jasan trag. A to će najviše zavisiti od toga kako bude primljen kao odbegli gringo koji se za trenutak zaustavio u gradu na svom putu prema jugu.

Ušavši u gradsku štalu prodrmusao je momka koji je spavao i rekao mu da mu nahrani i napoji konja. Iako nije verovao da će se ovaj lenjivac pomeriti sa mesta dok ne prođe vreme sieste, to jest popodnevno odmora, ipak mu je tutnuo u ruku jedan dolar.

– Pobrini se za njega, amigo – kazao je bacajući na rame ćebe i vinčesterku. – Gde bi mi preporučio da prenoćim? – namignuo je. – Negde gde ima soba sa velikim prozorima...

Iako je bio dremljiv, Lejvinove reči su izgleda razdrmale mladića. Pogledao je ispod oka, odmah zapazivši čudnu futrolu za revolver, neuobičajeno ispupčenu zbog većeg, okruglastog magacina. Polako je digao pogled do Kejnovog lica naruženog čekinjastom, neobrijanom bradom i prašnjavog od putovanja. Još jednom je pogledao konja i zapazio da životinja izgleda prilično iscrpljeno, kao da je danima jahala bez odmora.

– To je kantina „Čaro“, senjor – kazao je tiho. – Mislim da će vam odgovarati, jer prozori soba gledaju prema preriji.

Lejvin sa odobravanjem klimnu glavom.

– Dobro zvuči – odvratio je i dao momku još jedan dolar. – Nego... u gradu treba da se nalaze neki moji prijatelji, šestorica gringosa... Jedan se zove Grant, a drugi Borden. Hm... možda je sa njima i neka senjorita. Znaš li nešto o tome...?

Ovo tobože ovlaš postavljeno pitanje vidno je uznemirilo Meksikanca. Odstupio je unazad korak ili dva, odrečno odmahujući glavom.

– Meni... meni takve stvari nisu poznate, senjor... Ovaj... – zbunjeno je zamucio – odmah ću se pobrinuti za vašeg konja.

Zatim je dohvatio uzde i poveo životinju kroz prolaz između pregrada, neprestano se osvrćući za sobom. Lejvin je samo slegnuo ramenima i laganim korakom kroz široka vrata izašao napolje, na sunčanu ulicu. U trenutku je pomislio da nije trebalo da se raspituje za Granta i ostale, ali to sada nije mogao da popravi...

„Čaro“ je na španskom značilo blistav, ali takvo ime ni u kom slučaju nije odgovaralo gostionici sa sobama za iz-

davanje na uglu. Doduše, možda je to nekada bio blistav i zanimljiv centar zabave u gradu, ali sada... sve je to izgledalo sasvim drugačije: kroz sasvim izbledelu boju fasade sada se nazirala opeka, a kapci na prozorima bili su iskrivljeni. Cveće u saksijama i drugim baštenskim posudama odavno je uvenulo, što je celokupnom prizoru davalo tužan i sumoran izgled.

Kejn je od pospanog krčmara uspeo da iznajmi sobu od nekoliko centi za noć i da u kuhinji pojede jednu zdelu čilija. Gostionica je bila u jadnom stanju, a soba jedva podnošljiva. No, najviše ga je zainteresovao sam prozor na kome nije bilo prozorskih krila i okana, već samo dva velika drvena kapka sa kožnim šarkama. Uz malo guranja i napora kapci su mogli da se otvore i to pravo prema krovu koji je prekrivao kuhinjski deo zgrade i spuštao se prema neograđenom dvorištu. To je, za slučaj nužde, bila dobra odstupnica za nekog ko nije imao vremena i ko je morao da napušta sobu kroz prozor. Jedina dobra strana svega ovoga, pomisli Lejvin i glasno uzdahnu.

Ipak, ostao je da se odmori u rasklimatanoj fotelji dok grad posle sieste nije ponovo oživeo. Za to vreme popuštao je nekoliko cigareta i detaljno razgledao okolinu, a nekoliko puta je silazio i do kantine kako bi osmotrio trg. No, nije imao sreće. Niko se nije pojavljivao i on bi se ponovo vraćao u sobu.

Ali, kada se posle trećeg osmatranja vratio unutra, našao se pred ogromnom cevi teške puške koja je služila za lov na bizone. Kundak je bio čvrsto obmotan bakarnom žicom, a čovek koji ju je

držao bio je izuzetno krupan, bradat i odeven u jelensku kožu.

– Pridi, amigo – pozvao je Lejvina dubokim glasom. – Ne oklevaj, inače ću ti razneti glavu!

*

Čim su ga grubo gurnuli u sobu na zadnjoj strani crkvenog zvonika, Lejvin je odmah prepoznao Kipa Granta. Naime, iako ga lično nije poznavao, trgovac stokom Gvanido ga je tako verno opisao da zabune nije bilo.

Kada je Lejvin ušao unutra, Disartov nadzornik je podigao pogled sa revolvera koji je upravo čistio i pažljivo ga odmerio. U sobi je bilo još belaca koji su sedeli na stolicama razmeštenim bez ikakvog reda. Većina je čistila revolvere ili doterivala noževe, odnosno, svi su imali bar poneko oružje u ruci.

Bradati čovek koji ga je doveo zatvorio je vrata nogom i naslonio se na njih.

– Gospodo, ovo je čovek koji se po gradu raspitivao za nas – rekao je. – Kaže da je u bekstvu – dodao je, podigao Lejvinovu ruku i pokazao na košulju umrljanu krvlju. – Kaže da mu je ovo od rendžerskog metka.

Grant ga zainteresovano odmeri.

– Ko si ti i zbog čega nas tražiš?

Lejvin što je moguće mirnije slegnu ramenima.

– Zovem se Ketlin. Pa... i sami znate da čovek čuje dosta toga ako boravi na granici.

– Kao na primer...?

– Pa... da je Kip Grant, nadzornik na ranču Bordena Disarta odvezao krdo stoke u Matamoros i da je do sada već trebalo da se vrati. No, on se nije vra-

tio. Da... još pričaju da je od trgovca stokom tražio isplatu u gotovom novcu. Čuje se i to da je Disartova žena nestala i da otmičari za nju traže sto hiljada dolara. Dakle – dodade Lejvin pokušavajući da se nasmeši – kada se sve poveže, može se uklopiti.

– U šta to? – procedi Grant stisnuvši zube.

Kejn Lejvin ga pogleda pravo u oči.

– U to da iza otmice stoji nadzornik. Na taj način čovek hoće da se naplati i to veoma bogato.

Za trenutak je Grant stajao bez pokreta, a onda je iznenada zamahnuo rukom i zario cev kolta Lejvinu u pleksus. Ovaj je zastenjao, u momentu izgubio dah i posrnuvši pao na kolena. Bradati čovek u odelu od jelenske kože kratko je zamahnuo i kundakom puške lupio Lejvina po glavi; federalni šerif je istog trenutka pao na pod, a šešir mu se otkotrljao na stranu.

Iako nije bio sasvim svestan, Lejvin je ležeći na podu osećao kako ga pretresaju i izvrću mu džepove. Shvatio je, takođe, da su mu uzeli revolver iz futrole.

Onda je neko tiho zviznuo.

– Sto mu gromova, pogledajte vi ovo! Veliki cilindar. Šest metaka i još jedan specijalni patron punjen sačmom! Hej, ovako nešto još nisam video! Novo oružje, nema šta!

Kroz crvenkastu izmaglicu nesvesti koja se polako razilazila, Lejvin je uspeo da usredsredi pogled na bradonju u jelenskoj koži. Sada je u njegovoj ruci bio teški kolt „sređivač“.

– Kakav ti je ovo đavolski revolver, Ketline?

Praveći se da je teže povređen nego što jeste, Lejvin je malo glumio nesvesticu i odvratio tek posle nekoliko minuta.

– Moj izum... Nekada sam bio kovač...

– Čini mi se da sam čuo kako jedan policijski pas nosi tako nešto – dobacio je Kip Grant.

– Možda, ali ne ovakav revolver, amigo – smelo je tvrdio Lejvin. – Ja ga imam tek nekoliko meseci. Pogledajte, pa ćete videti da nije mnogo upotrebljavan.

Grant ga je pažljivo pregledao, a onda uzdržano klimnuo glavom.

– Da, rekao bih da je tako. Ipak, čini mi se da ti znaš isuviše, Ketline...

Kejn se pokorno osmehnu.

– Dobro pogađam, zar ne?

Bradati ga grubo gurnu vrhom čizme.

– Suviše dobro pogađaš, amigo.

Lejvin napravi naivan izraz lica.

– Ali, verujte da je u pitanju čisto nagađanje, časna reč! U Laredu sam naleteo na nekog mršavka koji se zove Hovi Peper i koji se bavi skupljanjem informacija. Možda ga i vi znate, gospodo?

Iako mu niko nije odgovorio, Lejvin je video kako su Grant i bradonja izmenjali značajne poglede. To mu je govorilo da na neki način znaju za Pepera i da ga neće prekidati.

Tako je i bilo.

– Hovi uvek njuška i drži uši otvorene – nastavio je. – Tih dana je upravo prešao granicu i tražio nekoga kome će prodati svoja obaveštenja. Ne znam tačno šta je sve znao, ali odmah mi je rekao za Disartovu ženu; pored toga, kazao mi je da si ti, Grante, pokušao da od trgovca stokom uzmeš gotov novac. A ja nisam glup...

– Dobro, de.. A šta te je navelo na pomisao da smo ovde? – procedio je Grant neprijateljski.

– Pa, palo mi je na pamet... Molim vas da mi verujete...! U bekstvu sam i ...

– Zašto? – prekide ga Grant ljutito.

– Ubio sam rendžera – odvrati Lejn lagano kako bi ono što je rekao moglo da proizvede određeni efekat. – Dok sam pljačkao banku – dodao je sigurnim glasom. – Ali, prokletnik me je pogodio u ruku, pa sam ispustio vreću sa novcem. Pošto nisam imao para da platim skrovište, smatrao sam da nemam drugog izbora nego da pređem Rio. Ali, ovde ne znam nikog i ... znate da nije lako. Onda sam se setio da mi je Hovi govorio o tebi, Grante, i grupi koja je izvela napad u Hjustonu. Pomislio sam da ću, ako stupim u kontakt sa vama, imati zaštitu u slučaju da neka usijana rendžerska glava krene ovamo tražeći me.

– Ako si ubio jednoga od njih, onda će nekoga poslati – zamumlao je Borden.

– A to znači da ćeš nam ovde biti na velikoj smetnji, Ketline.

Lejvin pokretom glave pokaza prema svom revolveru.

– Ne, sa ovim neću. Umem da se služim njime samo tako... Pucaljka je strašna i sa njom vredim za trojicu. Hoćete li propustiti takvu šansu?

– Zašto da ne? – dobaci Borden. – Tvoj revolver je sada kod mene.

Kejn se blago osmehnu.

– Treba mnogo prakse da bi se naučilo kako se njime rukuje, mister. Mnogo... I drugi su pokušavali, ali slabo... To oružje je naviknuto na moju ruku. Recimo, tvoja je prevelika i nikada nećeš moći da ga upotrebiš tako dobro kao ja.

Borden je zamišljeno napućio usne i pogledao Granta. Ovaj je delovao zabrinuto i dosta dugo je odmeravao i procenjivao Lejvina.

– Pa, ne znam... odgovorio je na sva naša dosadašnja pitanja. A možda bi nam koristio još jedan čovek... Zbog toga mislim da bi za sada mogao da oстане. Ali, samo za sada. U svakom slučaju, proverićemo.

– Kako hoćete – odvratio je federalni šerif nastojeći da mu reči zvuče sasvim ravnodušno. – Videćete da sam govorio istinu – dodao je, ustao i pogledao u Bordena. – A sada mi vrati revolver.

Ovaj je razmišljao nekoliko trenutaka, a onda vratio oružje Lejvinu koji ga je nonšalantno spustio u futrolu. Istoga trenutka u sobi je nastavljen uobičajeni razgovor, a Lejvin je, praveći se da sluša, u stvari osluškivao nešto drugo.

Naime, bio je gotovo siguran da u sobi iznad njih čuje neko kretanje. Lagano i tiho kretanje... No, za sada ništa nije mogao da učini.

Celo poslepodne igrao je poker sa ostalima, uzalud se trudeći da oživi igru. No, nije uspeo, jer su drugi igrali samo da im prođe vreme. Na kraju je odustao i pokušao malo da se odmori.

U međuvremenu, ljudi su odlazili i dolazili. Koliko je mogao da prati, šum odozgo povremeno se čuo, a onda ponovo nestajao. Sunce je zaronilo iza brda i spuštalo se veče. Tada su svi pošli u kantinu na večeru, ali je Lejvin primećio da su u sobi ostavili čoveka po imenu Rajli. Niko ništa nije rekao, pa je on sam zaključio da Rajli obavlja dužnost stražara.

Posle večere, Lejvin je pošao u svoju sobu. Ali, čim je ušao unutra uzeo je ce-

be i pušku i preko prozora zagazio na krov kuhinje. Kliznuo je niz crep i pao na zemlju, ipak uspevši da se dočeka na noge. Pomislio je kako bi bilo dobro da sada pri ruci ima spremnog konja, ali u ovom času to je bilo suviše rizično. Zato je sakrio svoj smotuljak sa stvarima, ubacio metak u cev puške i hodaćući na prstima obišao oko cele grupe zgrada kako bi na kraju došao do ruiniiranog dela koji ga je odveo bradonji i digao glavu pogledavši gore, prema sobi na spratu. Bila je to ona soba u kojoj se, kako mu se činilo, neko tiho kretao... Maleni prozor bio je osvetljen, ali ništa drugo nije moglo da se vidi.

U sobi ispod nje Rajli je bio na straži: čim je ugledao Lejvina skočio je kao oparen i krenuo rukom ka opasaču. No, Kejn je odmahnuo glavom držeći pušku tik pored noge kako Rajli ne bi video zapeti okidač.

– Lakše, čoveče... – rekao je mirno. – Grant me je poslao da te zamenim. Rekao je da odeš u kantinu da večeraš i onda se vratiš. Jasno?

Čovek u nedoumici nabra čelo.

– On obično tako ne postupa...

Lejvin slegnu ramenima.

– Ništa ti ja ne znam, tako je rekao... Da, hteo je da doneseš i nešto hrane za onu ženu...

Rajli se trgao i skočio da dohvati pušku naslonjenu na zid. No, Lejvin se u jednom skoku našao pored njega i udario ga kundakom po slepoočnici. Čovek je pao na kolena i zatresao glavom, dok mu je iz nosa jurnula krv. Kejn je još jednom priskočio i udario ga nogom u glavu od čega je Rajli odleteo do zida, kratko zastenjao i onesvešćen se srušio na pod.

Lejvin je prišao vratima i oprezno ih otvorio; uzane vijugave stepenice vodile su na sprat, a sve je mirisalo na ustajalost i prašinu. Pogledao je pravo gore i u vrhu zvonika igledao veliko bronzano zvono. Polako, sa puškom na gotovs, krenuo je nagore, pažljivo ispitujući svaki stepenik pre nego što je na njega stao punom težinom. U senci ispred sebe ugledao je odmorište i sobna vrata ispod kojih se beleo tračak svetlosti.

Ako budem imao sreće, pomislio je u magnovenju, u sobi ću naći Dolores Disart i odvesti je na mesto gde nas čeka Holidej. Pažljivo je prislonio uho na vrata i oslušnuo; učinilo mu se da se unutra neko lagano kreće. Sa puškom u levoj ruci, pokušao je desnom da povuče rezu i – uspeo.

Vrata su se lagano otvorila i u sobi ispred sebe ugledao je ženu koja se iznenađeno okrenula i pogledala ga. Bila je to Dolores Disart. Naravno, prepoznao ju je po fotografijama koje mu je pokazao njen muž, Borden Disart. Bila je isto toliko lepa kao i na slikama, možda čak i više, zaključio je posmatrajući je pri mutnoj svetlosti petrolejke: tamne oči, duge crne trepavice, kosa crna kao ugalj i vlažne, sočne i rumene usne, upola otvorene od iznenađenja.

U magnovenju je opazio da je prva zaprepašćenost prošla shvativši da se lepota sprema da krikne. Zato je Lejvin u jednom skoku bio pored stola, dograbio je za prsluk od jelenske kože i snažno privukao sebi. Izgubivši ravnotežu, oboje su se okliznuli i lepa Dolores je svom težinom pala preko njega.

Krik joj je zastao u grlu, ali borbenost je nije napuštala; snažno se koprcala da se oslobodi, dok se Lejvin trudio da

spusti obarač puške da ne bi slučajno opalila i privukla ostale. Posle kraće borbe uspeo mu je da spusti obarač i težinom tela pritisne Dolores na pod.

– Čujte me! – šapnuo je uhvativši je rukom za bradu i okrenuvši joj lice ka sebi. Čim je otvorila usta za svaki slučaj ih je pritisnuo šakom. – Čujte me, do đavola!

Dolores ga je prkosno gledala pokušavajući da ga ujede za žuljeviti dlan. Tada ju je Kejn jače pritisnuo, tako da je zastanjala što od bola, što od straha.

– Za ime božije! – progundao je ljutito. – Čujte, ne nameravam da vas povredim! Ja nisam sa Grantom i Bordenom. Oni misle da jesam, pošto sam uspeo da ih prevarim. Ja sam federalni šerif i posao mi je da vas nađem. Shvatate li šta govorim?

Dok je slušala njegove reči, telo mlade žene se ukrutilo, a oči raširile od zaprepašćenja. Pored toga, na čelu joj se pojavila duboka bora.

– Da, znam da je to neočekivano, ali verujte da govorim istinu – nastavio je Kejn. – Trebalo nam je dosta vremena da vas pronađemo, ali najzad sam ovde i uz malo sreće do jutra ćemo biti na putu za Teksas. Jeste li me sada razumeli?

Mlada žena je još uvek zurila u njega, ali je klimnula glavom koliko je to mogla. Lejvinov stisak šake je pospustio, a već u sledećem trenutku oslobodio ju je stiska i lagano seo.

– Ponavljam, uspeo sam da Grant i ostali poveruju kako sam u bekstvu. Primili su me, ali su prilično sumnjičavi. Dakle, nemamo mnogo vremena, se njora.

Ustao je i pružio joj levu ruku koju je Dolores prihvatila i lagano se podigla, još uvek ga posmatrajući sa nevericom.

Lejvin se osmehnuo.

– Žao mi je što sam bio grub, ali to je bio jedini način da ne kriknete i pozovete ostale u pomoć.

– Da, da... To je bilo sasvim uspešno, senjor...?

– Lejvin, Kejn Lejvin. Ali, to sada i nije tako važno. Hajdemo odavde!

Već sledećeg trenutka žena je tako snažno kriknula, da je on zapanjeno poskočio. Okrenuo se i kao skamenjen zurio u Dolores koja je stajala na sredini sobe i uzimala dah „za sledeći put“.

– Oh, bože, šta je sad? – upitao se koraknuvši prema njoj. Međutim, lepa Meksikanka je načinila energičan pokret rukom i već sledećeg trena on se našao ispred otvorene cevi malenog „deringera“ koji se kao dragulj blistao pri svetlosti petrolejke.

Zastao je kao ukopan.

– Odbacite oružje, senjor Lejvine! – naredila mu je Dolores.

Kejn je zaprepašćeno zurio u mali pištolj i lagano ispustio pušku iz ruke. Cev deringera se pomerila i on je digao ruke uvis, osluškujući istovremeno topot čizama koji se čuo na stepenicama.

– Šta... dodavola...? – promucalo je.

Senka osmeha dotakla je usne Dolores Disart.

– Napravili ste jednu veliku grešku, šerife. Naime, ja ne želim da se vratim u Teksas. Ne želim da vidim nikoga, a pogotovo ne Bordena Disarta.

Lejvinu je sada sve „puklo pred očima“. Ali, izgleda da je bilo kasno.

– Neka me odnese vrag! – progundao je. – Pa vi ste sami pripremili sopstvenu otmicu!

Lice Dolores Disart razvuklo se u osmeh, a bat čizama bio je sve bliži.

– Naravno! Bio je to jedini način da nešto svog novca izvučem od te mizerije, Bordena Disarta!

Lejvin se naslonio na zid i glasno uzdahnuo. Nije pružao otpor kada je u prostoriju uleteo Grant sa nekolicinom ljudi i odmah mu oduzeo košt.

Jednostavno, bio je suviše zaprepašćen.

*

Nekoliko minuta kasnije, Kejn Lejvin je bio vezan i bačen u jedan ugao donje prostorije krvareći iz nekoliko procepa na usnama zadobijenim Bordenovim udarcima. Ispljunuo je sukrvicu nekoliko puta i ispod oka osmotrio ljude koji su se muvali po maloj odaji.

Dolores Disart je stajala po strani, a Kip Grant uz nju obavivši joj ruku oko struka.

– Mislim da sada znam sve – promrmljao je federalni šerif preko naduvenih usana. – Disart je jedan prevarant i blefer, ni izdaleka onakav kakvim želi da se prikaže.

Mlada žena je ćutke klimnula glavom, a Grant se nervozno nakašljao.

– Taj skot se uvek izdirao na mene pred drugima – kazao je ogorčenim glasom. – Tako je najviše voleo da potceňuje ljude – dodao je i zaškripao zubima. – On je otrovna guja, zver. Dolores je dozvoljavao da kupuje stvari i plaćao je njene račune, ali, osim tu i tamo ponekog dolara, nikada joj nije dao ništa

njenog novca. Donela mu je toliko toga, ali je sve zadržao za sebe.

Lejvin klimnu glavom.

– I vi ste onda udesili otmicu ne bi li mu iscedili sto hiljadarki, zar ne? Samo ne zaboravite da ste pri tome ubili i nekoliko dobrih ljudi.

Grant slegnu ramenima.

– Tako je izgledalo realnije.

Kejn pogleda mladu ženu koja je još uvek ćutala.

– Loše, gospođo Disart, vrlo loše. Mislim da će vaš muž svim silama nastojati da izbegne davanje tih sto hiljada...

Dolores prezrivo izvi usne.

– To je tipično za njega! Ali, kažem vam da u tome neće uspeti. Dali smo mu produžetak roka, a vreme je već isteklo.

Lejvin se kratko nasmeja.

– I šta ćete učiniti ako ne položi novac? Poslaćete mu vaše uho?

Ona je pocrvenela i, prišavši bliže, udarila ga čizmom u rebra. Kejn se zgrčio i tiho zastenjaio pokušavajući da dođe do daha.

– Platiće... – procedila je lepa Meksikanka kroz zube. – Zaista će platiti!

Lejvin je odmeri kroz izmaglicu koja mu se skupljala pred očima.

– Onda neka vam je sa srećom – rekao je hrapavim glasom, a zatim se okrenuo prema bradonji u jelenskoj koži. – Ko je ovaj Borden? Gde se on uklapa?

Grant i Dolores se pogledaše, a bradonja se jedva primetno nasmeši.

– Ja sam Disartov polubrat. Na žalost, bio sam rano isteran iz kuće, a taj prokletnik je prigrabio celo imanje našeg oca. Nekoliko puta sam ga molio za pomoć, ali on mi je jedanput dao deset dolara, platio mi ručak i to je bilo sve.

Poseduje tri ranča, a za mene nije mogao da nađe ni posao na jednom od njih..! Poslednji put je rekao ljudima da me oteraju i prosviraju mi kuršum kroz glavu ako ponovo dođem.

– Tako, znači... – promrmľjao je Lejvin. – Pretpostavljam da nije bilo teško nagovoriti vas da pomognete Grantu i gospođi Dolores?

On klimnu glavom.

– Pa... nisam hteo da propustim šansu da mu zarijem nož u leđa. Činjenica da ću za to biti plaćen još više je uticala da ne razmišľjam ni trenutka.

Lejvin dunu kroz nos.

– Plaćen? Zar mislite da će ovo dvoje održati reč i dati vam vaš deo?

Borden skrenu pogled i za trenutak odmeri mladi par.

– Ne sumnjam u to – rekao je tiho.

– Dodavola, čoveče, nikad nismo ni pomišľjali da ne platimo! – dobacio je Grant, a onda prišao Lejvinu i šutnuo ga nogom u rebra. – Zar ne vidiš šta mu je cilj? Pokušava da nas zavadi kako bi jedan drugog uhvatili za gušu.

Borden je nekoliko trenutka razmišľjao, a onda se sagnuo i snažno odalacio Lejvina po licu. Federalni šerif se srušio na bok, a iz nosa mu je potekla krv.

– Pasji sine! – promumľao je bradonja pakosno. – Imao si svojih pet minuta, ali mislim da ti vreme ističe, amigo.

Rekavši to, mašio se rukom za dršku kolta, ali mu je Dolores hitro prišla i uhvatila ga za podlakticu. Borden se namršćio, a ona se blago osmehnula.

– Još ne – kazala je tiho. – Kada je razgovarao sa mnom, nekoliko puta je rekao „mi“ – dodala je. – Hm... dobro ste to izveli, Bordene. Kobajagi ste pošli

na večeru, a njemu „dali šansu“ da se pokaže u pravom svetlu. Uspelo je i sada mislim da treba da utvrdimo imali nekih prijatelja u blizini. Ne znam zašto, ali predosećam da je baš tako.

Borden klimnu glavom, a onda čučnu i uhvati Kejna za kosu.

– Da li je to tačno, amigo? – zasiktao je grubo ga prodrnavši. – Ha, šta kažeš? Čini mi se da bi ti i ja trebali ozbiljnije da porazgovaramo. Šta kažeš?

Svaki put kada bi izgovorio neko pitanje Borden bi snažno udario Lejvina po licu.

*

Dok Holidej je znao da je Lejvin u opasnosti. Dogovoreni čas sastanka je došao i prošao, tako da se noć odavno spustila na sve. Zvezde na nebu postajale su sve sjajnije, a on sve nervozniji.

Okrenuo se prema Esi Pardi ju koji je sedeo na jednoj steni i žvakao komad žilavog suvog mesa. Bila je to hladna večera, pošto nisu hteli da pale vatru i privuku pažnju Meksikanaca iz grada ili okoline.

No, iz San Kristobala su se čuli zvuci muzike i nekog slavlja koje je bilo u punom jeku. Videlo se da su ljudi nervozni i da ih cela situacija pomalo deprimira.

Holidej je spazio kako se Morg Pardi ušetao; stajao je pored oca, a onda se šetkao tamo-amo, očigledno spreman da i na najmanji mig jurne put grada, u akciju.

– Nešto loše se desilo – kazao je Dok prilazeći vodi.

– Izgleda da je tako – promrmljao je Esa nastavljajući da žvaće.

– Kejn je do sada trebalo da dođe ili nam bar da neki znak da će zakasniti – nastavio je Holidej – Ako bi bilo potrebno, ispalio bi i nekoliko hitaca iz kolta samo da nam da znak da je živ.... Međutim, ništa – dodao je i zabrinuto zavrteo glavom. – Zbog toga ja idem, Esa.

– Izvršićeš samoubistvo kao najgora budala – dobacio mu je ovaj.

– To je rizik koji moram da preuzmem.

– Ti si lud – promumlao je Morg oslonjen na stenu. – Bolje sačekaj dan i osmotri šta se događa u gradu. Imamo durbine i...

– Do tada on može biti mrtav – insistirao je Dok. – Vi čekajte ovde. Vratću se ako budem mogao. Ako ne... onda radite šta hoćete, Esa. Nisam vam ja potreban da bih vas učio šta da radite,

Pardi je nešto promrmljao i nastavio da jede. Dok je čekao nekoliko trenutaka očekujući da će vođa bakskinera bar nešto reći. No, on je bio sasvim miran. Pomalo ljut, u magnovenju je shvatio da je njima potpuno svejedno šta on radi, samo ako ne ugrožava njihovu sigurnost. Naime, jedini razlog zbog koga su se interesovali da oslobode mladu ženu bio je da dokažu kako iza njene otmiče i događaja u Hjustonu ne stoje pravi bakskineri.

– Onda, adios! – procedio je tiho i krenuo,

Odmah zatim primetio je da je Morgan Pardi pošao za njim. Za tren je zastao i pogledao u banditovo blede lice.

– Ako budeš uhvaćen, pazi dobro da ne kažeš ništa o nama, mister – dobacio mu je Pardi ozbiljno.

Nije ništa odgovorio, jer tu nije ni mogao bilo šta da kaže. Samo je energično poterao konja, tako da Morgan iznena-

đeno ustuknu. No, pre nego što je uspeo bilo šta da odvrati, Dok Holidej se već udaljavao u galopu.

Kada je stigao do predgrađa, razbuktalosavlje iz neke kantine sada se već prenelo na gradski trg. Tržnica je bila osvetljena, a svuda okolo bili su postavljeni stolovi sa jelom i pićem. Gomila sveta ispijala je potoke piva, a galama i smeh odzvanjali su gradom.

Bilo je to stanje koje mu je izuzetno odgovaralo. Sjahao je u jednoj sporednoj ulici i držeći vodice u ruci, iz mraka pažljivo osmotrio uskomešanu gomilu; nigde ni traga od Lejvina ili bilo kog drugog Amerikanca. Osvrnuvši se oko sebe ugledao je štalu i uputio se tamo.

Unutra nije bilo nikoga; ostavio je nezavazanog konja pored ulaza i uputio se prolazom dobro razgledajući u pregrade. U preposlednjem pregratku sa leve strane našao je Lejvinovog konja; sedlo i uzda visili su na klinu i on je brzo osedlao životinju i izveo je napolje. Brzo je poveo konje u mrak i daleko od bučnog trga. Kada se dovoljno udalžio, popeo se na nizak krov jedne nadstrešnice pripojene uz veliku zamračenu kuću.

Sada je imao dobar pogled na veći deo grada koji se, izvan centra zahvaćenog slavljem, nalazio u mraku.

Onda se trgao ugledavši svetlost koja je sijala na zvoniku crkve i to na dva nivoa. Zamišljeno se pogladio po bradi, zvonik... Veoma pogodno mesto za držanje zarobljenika i idealna osmatračnica sa koje se mogao kontrolisati dolazak bilo kog neprijatelja. Skrenuo je pogled na crkvu u kojoj je vladao potpuni mrak. Čak se nije moglo nazreti ni svetlucaње kandila u oltaru.

Dok Holidej je retko kada zanemario slutnje i predosećanja. A sada je imao jak predosećaj da će u crkvenom zvoniku naći Lejvina i Dolores Disart. A takođe i lažne bakskinere...

Možda će to biti težak posao za jednog, ali sada nije imao vremena da se vraća po Esu Pardija i njegove ljude. Brzo je sišao sa krova i poveo konje kroz vijugave sporedne uličice sve do mesta nekih tridesetak metara udaljenog od zvonika. Zamišljeno je klimnuo glavom priznajući protivnicima da je izbor skrovišta bio dobar potez, jer je svuda oko crkvenog zdanja bio prazan teren i niko nije mogao da priđe neopažen.

Prozori sobe u prizemlju bili su zaklonjeni zavesama i kroz njih su se nazirale samo nejasne siluete ljudi. Na gornjem prozoru nije bilo zavesa, ali on je bio suviše visoko da bi se kroz njega moglo zaviriti unutra.

U tom trenutku vrata u prizemlju su se otvorila i mlaz svetlosti je obasjao dvorište. Holidej se priljubio uz zid i posmatrao grupu ljudi koja se pojavila i izašla u noć. U do vratku je ostao samo jedan čovek, visok rastom, bradat i obučen u odelo od jelenske kože.

– Držite oči otvorene – dobacio je gradosijsipromuklim glasom. – Zabavljajte se, ali pazite. Ovaj pasji sin tvrdi da je sam i posle batina koje je dobio, ja mu ipak upola verujem. Ali, možda je tvrdi nego što izgleda i još laže. Zato pazite, momci.

– U redu, Bordene – odvratio je jedan iz grupe. – Ni jedan rendžer neće proći pored nas.

– Dobro, dobro... jednom rukom držite senjorite, a drugom revolvere – zabrun-

dao je Borden i zatvorio vrata, dok se grupa pričajući udaljila.

Holidej nije bio siguran da li ih ima šestorica ili sedmorica, ali bilo mu je jasno da se radi o pravim revolverašima i da je u pitanju banda koja je izvela otmicu u Hjustonu. Sudeći po onome što je krupni bradonja rekao, Lejvin je bio unutra. A pored njega možda još i Dolores Disart...

Postojao je samo jedan način da to sazna.

Brzo je izvukao kolt i pošao nekoliko koraka napred posmatrajući grupu koja se udaljavala brzim koracima. Udahnuo je i hitro pošao prema zvoniku.

– Hej, ti! – povikao je neko iz grupe koji se slučajno okrenuo i ugledao ga.

Holidej je nastavio da hoda proklinjući svoju zlu sreću. Šta je tu je, pomisli sa gorčinom. Sada nije imalo smisla skrivati se. Munjevito se okrenuo, a u istom času kolt mu je snažno grmnuo. Jurnuo je ka zvoniku videvši kako se grupa raspršila na sve strane. Odgurnuo je vrata nogom i za trenutak ugledao Bordena sa puškom u rukama; istoga trenutka neko drugi je ugasio lampu. To mu je govorilo da nasuprot sebi ima najmanje dva čoveka i... šestoricu iza sebe. Sve oko njega je praštalo i kuršumi su se zarivali u zid zvonika.

Borden je zaurlao.

– Prekinite paljbu! Ja sam ovde!

Holidej je opalio u pravcu glasa i hitro čučnuo kako bi izbegao hitac iz teške „šarpovke“ koji mu je prozviždao iznad glave. Opalio je još jednom prema plamenu puščane cevi i učinilo mu se da je čuo prigušen jauk. No, istog trenutka morao je da se baci u stranu, jer su oko njega zapraštali kuršumi ostalih.

Video je kako tamne siluete sa revolverima u rukama trče prema zvoniku tražeći metu. Znao je da ga ne mogu videti, jer je ležao priljubljen uz zemlju, ali isto tako mu je bilo jasno da nema šanse za beg. Naime, nije mogao da napusti mesto na kome se nalazio a da ne bude viđen.

Odjednom se začuo divlji poklič i banda razbojnika se razbežala pred grupom konjanika koji su pucajući iskrslili iz mraka. Dva Bordenova čoveka su pala, a jedan od njih je ipak pokušao da se podigne i nanišani. Onda je konjanik u kome je Dok prepoznao Morga Pardija tresnuo ranjenika kundakom puške po glavi da bi nekoliko trenutaka kasnije ispalio u njega metak koji ga je zauvek učutkao.

Ostali su trčali i nasumce pucali pokušavajući da izbegnu konje i oružje bakskinera. Njihove teške puške grvale su mnogo glasnije nego obično oružje, a ljudi pogođeni velikim olovnim kuglama padali su na mestu mrtvi.

Dok je gužva bila u punom jeku, Dok je skočio i na ulazu naleteo na Bordena koji se upravo podigao sa zemlje i zamahnuo prema njemu držeći u ruci tešku „šarpovku“. Dok se sagnuo osetivši iznad glave fijuk kundaka u vazduhu; priskočio je Bordenu, prslonio mu cev revolvera na stomak, a zatim pritisnuo okidač. Jedva je savladao snažan trzaj pištolja, dok su telo i odeća prigušili pucanj. Ipak, Borden je posrnuo unazad izbuljenih očiju, a krv mu je snažno pokuljala na usta. Ipak, pokušao je ponovo da zamahne puškom tako da je Dok morao da ispali još jedan hitac i zauvek ga smiri.

Izbacivši prazne čaure i puneći svoj kolt sa drškom od slonovače, okrenuo se leđima prema zidu zvonika i pogledao na poprište bitke. Kidnaperi su ležali na zemlji, svi mrtvi ili na izdisaju. No, obračun još uvek nije bio završen. Naime, na zvuk prvih pucnjeva, vesele na trgu je prestalo i sada su naoružani Meksikanci jurili prema crkvi i zvoniku tako da su se bakskineri našli suprotstavljeni gotovo celom gradu. Holidej uzdahnu pretpostavljajući da će Esa nekako rešiti taj problem.

On je morao da vidi šta je sa Lejvinom i lepom Dolores.

Pošao je prema stepenicama, a onda je revolver dva puta planuo i vrela tanad oprljila su ga po leđima. Neko je glasno opsovao, a onda je čuo lomljavu i lupu – kao da se neko sapleo na stepenicama. Pri slaboj svetlosti koja je iz gornje prostorije dopirala preko stepeništa, ugledao je nejasne obrise nekih vrata. Sledećeg trenutka jedna senka je krenula prema njima i on je opalio.

Začuo se krik i odmah potom je video čoveka kako pada na koleno. Ipak, nepoznati je još jednom povukao oroz i Dok shvati da nema oklevanja. Sa dva precizna metka učutkao je neznalog protivnika čije je telo sada nepomično ležalo pored vrata.

Dok je preskočio preko njega i potrčao uz stepenice držeći palac na obaraču pištolja. Video je tračak svetlosti ispod vrata na spratu i, utrčavši u sobu, skočio na jednu stranu. Onda je zastao kao ukopan.

Lejvin je onesvešćen ležao na podu, krvav i premlaćen. Pored njega je klečala Dolores držeći mu „deringer“ uz slepoočnicu.

Kratkim pogledom je osmotrila Holideja, a zatim povikala:

– Bacite pištolj ili ću ga ubiti!

Naravno, i Holidej je u magnovenju sve shvatio: ova mlada žena stajala je iza svoje sopstvene otmice!

– Bacite revolver! – ponovila je i Dok je lagano otvorio šaku pustivši da mu kolt ispadne iz ruke.

Kada je oružje palo na pod, ona se osetila sigurnijom i čak je uspela da se nasmeši.

– A sada ćete obojica umreti! – povikala je pobedonosno.

Holidej je promrmljao kletvu, grčevito razmišljajući šta da preduzme. No, nije ni završio misao kada je iza njega zagrmio revolver teškog kalibra i na grudima mlade žene odjednom se rascvetala krvava ruža; njeno vitko telo odbačeno snagom tanadi poletelo je u ugao male sobe.

Dok se okrenuo i na vrhu stepenica ugledao oznojanog, barutom zamrljanog Morga Pardijsa sa oružjem u ruci koje se još uvek pušilo. Iza njega se pojavio Esa i ćutke osmotrio situaciju. Napolju su odjekivali pucnji i glasna vika.

– Za ime božije, mogao si pogoditi i Lejvina! – grmnu Holidej.

Morg slegnu ramenima.

– Možda sam i ciljao u njega – osmehnuo se zlokobno. – Šta ćeš, nikad se ne zna.

Esa je ušao u odaju i rukom pokazao na mrtvu Dolores.

– Ponesi je, Morg. Holideje, bilo bi bolje da i ti odmah pođeš. Meksikanci su pomahnitali od pića i nikako ne prestaju sa napadima. Suviše vremena bi nam oduzelo da zbrisemo ceo grad i zato mislim da je najbolje da se povučemo.

Holidej se sagnuo, uzeo onesvešćenog Lejvina i prebacio ga preko ramena. Ona je pogledao ljude u jelenskim kožama i kratko odvratio.

– Neka tako bude.

*

Pregazili su Rio iznad Lareda i bakskineri, neki od njih lakše ranjeni, odmah su se rasporedili na višim tačkama kako bi što bolje motrili kretanje graničnih patrola. Esa i Morg su zastali da razgovaraju sa dvojicom prijatelja. Naravno, Lejvin je izgledao strašno: lice mu je bilo podnadulo i izobličeno od udaraca, usne i nos modri i otečeni tako da je jedva mogao da govori. Jedno oko bilo mu je zatvoreno, ali je srećom, uspevao da jaše i drži se u sedlu.

Telo Dolores Disart bilo je uvijeno u ćebe i prebačeno preko rezervnog konja. Esa je pokretom glave dao znak Morgu da Doku preda vođice.

– Izgleda da si ti pošten čovek, Holideje – kazao je Pardi mirno. – Mislim da mogu da ti verujem da ćeš učiniti sve i uveriti ljude da mi nemamo ništa sa otmicom te žene. Duguješ nam život, čoveče. U stvari, obojica nama dugujete živote. Računam da u vama ima dovoljno časti i da ćete kazati istinu. Da, recite i to kako želimo da živimo u Anvilu i tražimo da nas ostave na miru. Ubuduće, ako čuju o nekim akcijama bakskinerja neka pričekaju da se dokaže kako su zaista oni u pitanju. Mislim da mi donekle nezasluženo uživamo zao glas.

– Reći ću sve, Esa – odvrati Holidej gledajući u Morga. – Ali, ako ti jedno-

ga dana odeš na onaj svet, a on preuzme komandu... – nije završio rečenicu, već je lagano zavrteo glavom. – Mislim da će onda bakskineri postati ono što legenda kaže, a to su hladnokrvne ubice.

Morg se glasno nasmeja, ne shvativši Holidejeve reči kao uvredu. Otac ga je samo odmerio i ponovo se obratio Holideju.

– Još nešto pre nego što pođete – rekao je lagano. – Nimalo me nije briga za Disarta. Naravno, neće mu se dopasti što smo ubili njegovu ženu, bez obzira da li je to zaslužila ili ne. On će sigurno dići galamu i napraviti nam mnogo nepravilika. Dakle, znam da na to moramo da računamo. Zato je istina koju ti treba da saopštiš toliko važna. Adios!

Holidej i Lejvin su zamišljenim pogledima ispratili bakskinere koji su u galopu odjahali prema Laredu. Oni su mirno nastavili put i posle dva dana konačno stigli u grad. Holidej je ostavio Lejvina da rendžerima koji su ih sačekali objasni šta se desilo, a sam požurio u hotel da iznajmi sobu i toplo kupatilo.

Ulazeći u predvorje, naleteo je na Hovija Pepera.

– Pozdravljam mister Holideja. Video sam kada ste dojahali sa Dolores Disart – kazao je Hovi razočarano. – Kopao sam za obaveštenjima po okolini, ali izgleda da sam zakasnio.

– Ovaj put jesi, Hovi – odvratio mu je Dok umorno. – Kao što znaš, sve je završeno. Disart je sačuvao novac, ali nije dobio nazad svoju ženu. Uostalom, ne bi je dobio ni u kom slučaju, jer je sama organizovala otmicu.

Hovi Peper klimnu glavom.

– Da, sve više je ličilo na to. Ali, ima nešto što bi trebalo da znate, nešto što se desilo na putu za Ostin. Jedan prijatelj mi je upravo doneo tu vest. Čak ni rendžeri ne znaju...

– A kakva je to vest? – prekide ga Dok nestrpljivo. Bio je umoran i jedva je čekao da se oslobodi nasrtljivog sago-vornika.

Peper ga je nekoliko trenutaka netremice posmatrao, a onda su mu se usne izvile u slab smešak.

– Neko je pucao i ubio Bordena Disarta.

Iako premoren i sanjiv, Holidej se zaprepašćeno trže. Začudoeno je zurio u Hovija Pepera ne znajući šta da kaže.

– Da, da... neko ga je ubio s leđa – nastavio je mršavko. – Napravio je popriličnu rupu – dodao je likujući. – A znate li šta su mu izvadili iz tela? Metak kalibra 58, čisto olovo. Izgleda da su bak skineri iskoristili svoje „hokinke“? Ili je u pitanju neko drugi? Šta vi mislite, Holideje?

Dok lagano klimnu glavom i uzdahnu. Tačno je znao šta se desilo.

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLJSKO-SRPSKI**
rečnik omogućuje
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
na zabavan način
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

**250
dinara**

MARKETPRINT

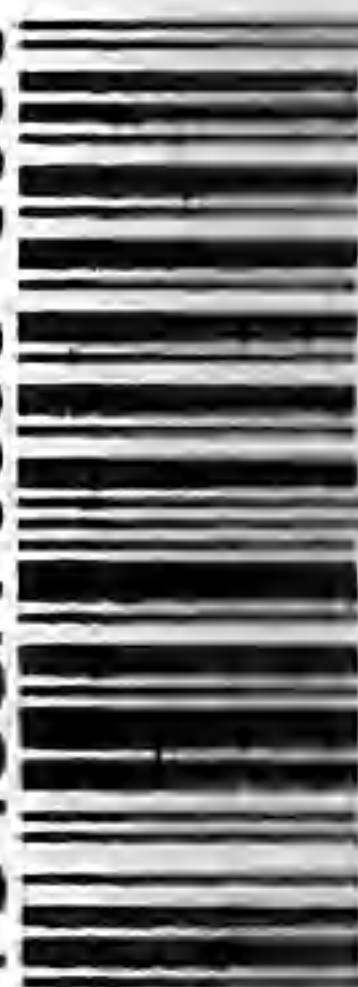
Detaljnije informacije:
Telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21102 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

00383

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002